COLECȚIA SFINX

69

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

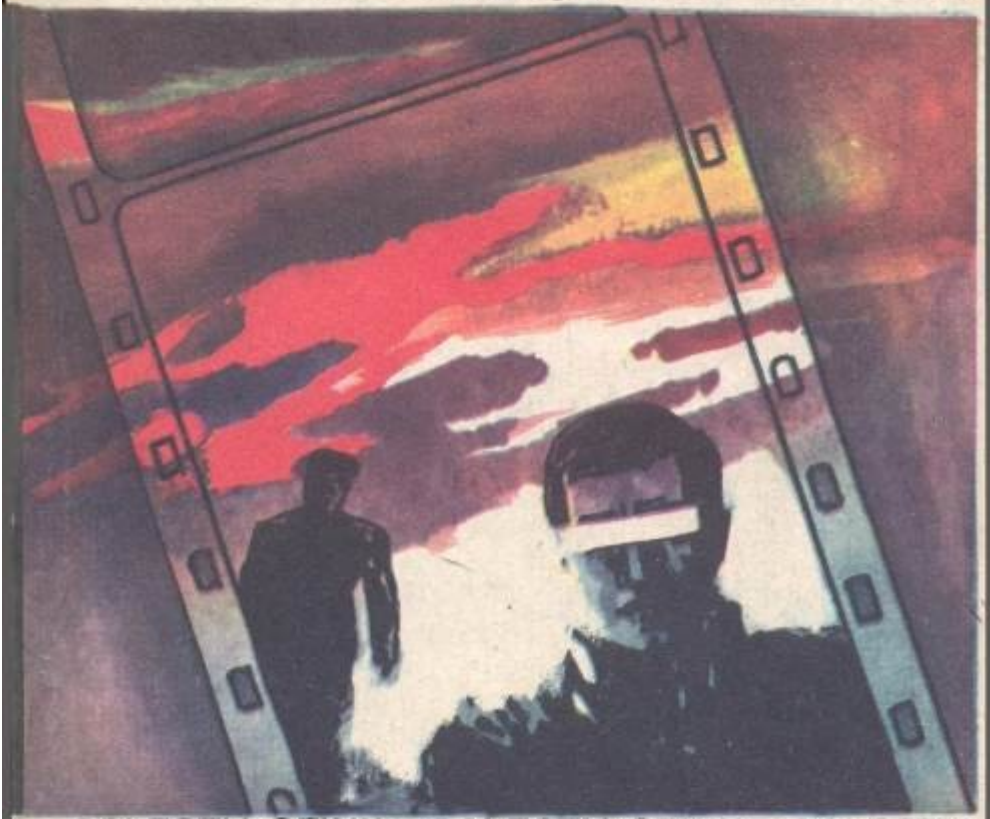

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

ION TIPSIE

Un caz perfect conturat

EDITURA MILITARĂ

Ion Tipsie

UN CAZ PERFECT CONTURAT

[Dilileaua 02[1]]

Colecţia Sfinx nr. 69
EDITURA MILITARĂ
Bucureşti, 1984

[1] Acesta este al doilea roman din ciclul „*Micul infern de la Dilideaua*”. A fost precedat de „*Oraşul din câmpie*”, Editura Facla, 1979, iar ciclul se încheie cu „*În drum spre oraş*”, Editura Militară - Colecţia Sfinx nr. 74, 1986.

De aici începem!

Ştiţi ce va să zică o nuntă? Dans, antren, distracţie, aşa-i? Un vin, o ţuică, ospăţ, plus mireasa şi nevestele noastre cele de toate zilele şi toate nopţile. Coafate, pudrate, rujate, parfumate, nu zbârlite ca de la ora şase la douăzeci şi două, în cursul săptămânii. Ah, da, ne redescoperim nevestele la nunţi, reuniuni tovărăşeşti organizate de 1 Mai, 23 August, Revelion şi Ziua miliţiei populare. Vreau să spun că o nuntă este a naibii de complexă şi tot atât de binevenită.

Este luni dimineaţa şi, vârât sub un pled miţos, ţărănesc, reflectez cu groază ce eforturi mă aşteaptă. Pentru mine, blondelor, a dansa este sinonim, cu a potcovi cai! Mai curând târăşte nevastă-mea Everestul pe ringul de dans, decât pe mine. Vedeţi, aici e buba: nunta, dacă vreţi să ştiţi, cu toată băuturica, mâncărica, mireasa şi splendoarea de neveste, devine un calvar când este vorba de muzică şi dans. Aş prefera ceva sobru. Aflaţi că aşa mi-aş pune în valoare expresia tristă şi preocupată, de criminalist.

Aşadar, stau sub pledul miţos şi o ascult pe nevastă-mea, mai precis trag cu urechea. Pentru că soţia nu mai este casnică: s-a angajat dactilografă sau ceva asemănător, că de bătut la maşină nu am cunoştinţă. Până acum, nu a bătut decât, într-o dimineaţă, preşurile. Dar ce, parcă-i singura nepriceputǎ? Învaţă ea.

— Mamă, mi-e foame! o anunţ.

— Mănâncă!

Ah, da, ăsta este remediul.

— Bine! continui. Ce mănânc?

Contrar uzanţelor, la întrebare mi se răspunde tot cu o întrebare.

— În casa noastră nu se poate învăţa în linişte?

Îi sare ţandăra (de când este egalul meu, face crize de personalitate).

— Descurcă-te, eşti mare. Uitasem să te întreb: ce-i cu forţele astea de producţie? Ce au ele cu relaţiile de producţie? În carte se spune şi despre unelte şi mijloace fixe.

— Învaţă, mamă, învaţă!

— Păcatele mele! bufneşte înfuriată. La ora opt avem seminar! Şi ţie îţi arde de micul dejun! La hrana spirituală nu te gândeşti deloc, Marinică, zău că nu pricep ce fel de om eşti?!

Chiar aşa!

— Învaţă, mamă!

Trec în bucătărie, adică în hol. Acolo, în spatele unui paravan din stambă colorată mov, cu „*Răpirea din serai*” pictată grosolan în ulei de un meşteşugar de pe Crivaie, se ascund o butelie şi un aragaz cu două ochiuri. „Obiectele” mă ajută să pregătesc două cafele şi două perechi de ouă, în timp ce uleiul mă stropeşte pe mâini. Icnesc în surdină, apoi îmi şterg mâinile pe poalele pijamalei şi pe „*Răpirea din serai*”.

Dară nu sunteţi grăbite să ajungeţi pe urmele unui caz al naibii de încâlcit, urmaţi-mă cu răbdare. Un bob zăbavă blondelor! Aranjez merindele menţionate pe câteva farfurii, jumătate opresc pentru mine, restul, plasate frumuşel pe o tavă, le prezint proaspetei studente cu învăţământul la domiciliu.

— Mamă, poftă bună! Dacă nu-ţi place, te rog să scrii în condica de sugestii şi sesizări.

— Ah, tata, n-ai pus sare!

Se putea să nu am reclamaţii?

— Ce vrei, mamă, am lipsuri!

— Aha, bine! Un castravete, o roşie?...

Are pretenţii. Ştiu din experienţă că trebuie să fii atent cu studenţii!

— Aduc, mamă!

Ceea ce şi fac. Înfulecă delicat, adică nu înfulecă, gustă la întâmplare: cu ochii în carte, plimbă linguriţa pe la urechi şi-şi caută gura, cu ceaşca, pe la sprâncene.

— Ce-i cu contradicţiile astea?

Îi explic toată tărăşenia: forţe, relaţii, contradicţii..., apoi despre conştiinţa şi existenţa socială. Punerile de acord. Lecţia la domiciliu continuă furibund. În timp ce îi dau consultaţii, îmi îmbrac hainele şi celelalte mărunţişuri ce trebuie să mă acopere cuviincios.

— Ai înţeles, mamă?

— Bine, bine, dar ce-i cu forţele şi relaţiile de producţie? se interesează cu atâta inocenţă, încât mă convinge că am dat consultaţii pereţilor.

O iau de la început. Vă închipuiţi cu ce entuziasm plec la serviciu! Ridic tonul: „...mamă, uite aşa şi aşa, bagă la cap, am şi eu răbdare cât îmi permite naiba ştie ce organ ce se ocupă cu sectorul răbdare.” Zău aşa!

— Mamă, eşti culmea: prinzi greu şi uiţi repede!

— Ascultă, zice, eu cu ce mă îmbrac duminică la nuntă! Nu zău, Marinică, ce părere ai?

— Pui întrebări de o sută de puncte, mamă! De îmbrăcăminte ne arde nouă acum? La ora opt ai seminar, ce naiba, lasă-le încolo de toalete, frumuseţea spirituală contează! Te aştept cu un zece, pricepi? Hai să te mai servească tata cu o consultaţie!

Iau servieta şi dau să plec pentru a evita replica. V-am spus cu ce entuziasm aştept nunta. Dar nu scap.

— Ascultă, să te întorci din timp, că ne vizitează tovarăşul Condrea, de la cadre. Da, Marinică? Să cumperi bere!

Tovarăşul Condrea este un fel de consătean de-al ei, din Turnu Măgurele sau Turnu Severin, nici eu nu ştiu precis, pentru că toţi locuitorii dintre Turnu Măgurele şi Turnu Severin sunt consăteni. El s-a spetit să-i găsească nevestimii post, aşa că, vedeţi dumneavoastră, trebuie să-i fim recunoscători. Simt că-mi ies din pepeni: habar n-aveţi ce pisălog e inspectorul ăsta de cadre. Îţi umple capul cu peripeţii de groază din timpul verificărilor. Ai zice că lumea asta a clădit-o el singur! Să-l asculţi o seară întreagă e curat act de eroism, blondelor!

— Bine, mamă! Iau bere, mamă, săru' mâna!

O mai aud sfătuindu-mă din adâncul plămânilor:

— Poate găseşti salam de Sibiu şi alune. Vezi pe acolo, pe la *voi.* Descurcă-te!

— La *noi* nu se vând salam de Sibiu şi alune. Regret, mamă, la „prăvălia" noastră ne ocupăm cu altceva.

Mamă, ia-mă cu tine!

Deşi stau bine cu analizele, v-o jur, nepreţuita-mi inimă s-a blocat spontan, gata să mă expedieze dincolo de zona dumneavoastră de percepţie. Motivaţia-i dintre cele mai serioase, altminteri cordul meu n-ar fi luat, nepermis, pe loc repaus: un văl cenuşiu-tulbure se ridica spre cer, la Didileaua. Localul de odihnă, tratament, jocuri de masă - Didileaua, adică - centrul de informare şi dezinformare a bunilor mei concetăţeni din oraşul S. se pierdea în trâmbele de fum, cenuşă şi praf, străfulgerate sângeriu de razele soarelui împotmolit fără speranţă în mlaştinile din spatele Fabricii de ulei. Sinistru!

Ochii mi s-au împăienjenit: spectrul dispariţiei unui atât de „valoros” leagăn de cultură locală, izvor nesecat de folclor, de mobilizare a energiilor, mi-a smuls lacrimi. În depărtare, sirenele pompierilor bruiau imaginea ca un difuzor într-o sală de cinematograf... *Cartagina în flăcări*, *Mondo cane*, *Căderea Bizanţului...,* o sumedenie de titluri îmi fulgerau prin minte, gânduri eroice mă incitau să-mi aduc contribuţia la salvarea acestui „nesecat izvor” de pricini, scandaluri, calomnii ce încărcau harnic statistica infracţională, justificându-mi în bună parte activitatea profesională. O adevărată sursă de existenţă din punctul de vedere al cazuisticii judiciare. Fără ciomăgelile, furtişagurile şi calomniile de la Didileaua, funcţia mea socială poate ar fi riscat să dispară din schemă, obligându-mă să migrez într-o altă zonă, lipsită de mister.

Goneam, aşadar, spre Didileaua, convins de utilitatea ei plurală.

*

La drept vorbind, fusesem invitat la Didileaua pentru rezolvarea corespunzătoare a unei afaceri de ordin sentimental-organizatoric: tovarăşa Didina, personal muncitor al acestei unităţi socialiste, în funcţia mobilizatoare de interpretă principală, părăsise locul de muncă, dăduse laş bir cu fugiţii de pe frontul creării bunei dispoziţii, atât de necesară pentru descătuşarea energiilor localnicilor, navetiştilor din Capitală şi din celelalte judeţe născute pe scheletul de cernoziom al fostei regiuni Bucureşti, precum şi pentru dezmorţirea frunţilor turiştilor din ţară şi de peste hotare. Aşadar, tovarăşa Didina dezertase, lăsând în paragină microfonul care-i oferise o pâine sigură, în favoarea celei de-a şaptea arte: cinematografia. Mai precis, cinematografia o răpise monstruos, coborând tristeţea la Didileaua, în schimbul a

două roluri în două filme. Conform scenariului, avea delicata misiune de a spune din adâncul inimii: „Blestemaţilor!” şi „Mamă, ia-mă cu tine!”

Chestiunea nu era chiar atât de simplă cum ar părea la prima vedere. Rădăcinile erau adânci, hrănite - în principal - de planul de sistematizare şi macheta de pe planşeta din holul primăriei. Da, reprofilarea tovarăşei Didina, dacă urmărim just lanţul cauzal, pornea tocmai din imperativele majore ale transformării moviliţelor de cauciuc în blocuri, a liniilor (precum canalele de pe Marte) în străzi şi bulevarde. Într-una din şedinţe, nu se mai ştie precis care, deoarece nici redactorii de procese-verbale nu-şi mai amintesc exact, s-a spus clar: „oraşul trebuie să coboare de pe planşetă - în stradă”, adică... de la gară pân-la moară, ridicând fruntea peste Crivaie, până sus, în deal, la combinat.

— Ce radem şi ce rămâne?

De rămas, nici vorbă: oraşul, colecţie de case din paiantă, chirpici şi câteva - posibile - din cărămidă, ascunse pe sub copaci, n-avea motive să mai rămână pe suprafaţa Terrei. Deci, s-a spus în continuare, rezolutiv: „Radem tot, tovarăşi!”

Just!

Dacă tot urma distracţia, apoi să fie eficientă: demolăm-demolăm, dar să-i găsim şi un rost. Ceea ce, din punct de vedere economic, era tot just şi meritat. „Primii care s-au înscris pe lista demolării eficiente au fost cineaştii. Un asemenea „prăpăd” cerea imortalizarea pe peliculă. Adevărată mană cerească pentru cinematografie: unde mai găsea un teren atât de elegant pentru „războaie” şi alte can-canuri?

Mai întâi au venit specialiştii în *viaţa la ţară, cavalcade, apaşi* (coproducţii: noi cu caii şi bordeiele, *ei* cu artiştii). Nu s-au lăsat aşteptaţi nici cavalerii teutoni şi neteutoni, specialiştii în al doilea război mondial, cu tancuri din

carton, transportoare blindate din mucava şi mitraliere sinistre din lemn de salcie, confecţionate artistic de lingurarii de lângă Urechea Podului, dinspre Bora.

Anticii au fost blânzi: s-au războit cuviincios şi idilic (ca nişte oameni cu teama judecăţii istoriei în suflet, ferm hotărâţi să servească drept model de cinste, corectitudine şi modestie pentru posteritate). Regizorul, operatorii şi artiştii şi-au făcut bagajele lăsând locul altor semeni, la fel de pricepuţi în materie de feudalism şi capitalism.

În ultima perioadă, invazia cinematografică suferea cumplit. Se turna un film cu nemţi (fireşte, eroi negativi) şi mase populare dintr-o altă zonă geografică, pornite cu ce aveau la îndemână în urmărirea şi nimicirea necruţătoare a eroilor negativi. Ca în oricare astfel de film, la început, nemţii înarmaţi până-n dinţi cu tancuri, transportoare blindate, autocamioane, motociclete cu ataş, mitraliere şi alte arme, dichisiţi şi lustruiţi, molfăind ciocolată cazonă şi cântând la muzicuţă, făceau prăpăd în stânga şi-n dreapta. Ocupau, lichidau în ritm de *ein-zwei,* şi aşa mai departe. Apoi începea refluxul: ceilalţi se repezeau cu bâtele pe ei, strigau „Uraaa!” şi le făceau zob tancurile. Nemţii mureau ca muştele, alţii o rupeau la fugă în mod ruşinos... Unii cu simţul realităţii dezvoltat, băgau de seamă că nu le merge, drept care ridicau frumuşel mâinile şi se predau cu arme şi bagaje. În final, apele se limpezeau, erau luaţi la întrebări duşmanii interni, apoi învingătorii construiau o viaţă nouă, ferm hotărâţi să nu precupeţească nici un efort.

Aşadar, toate filmele semănau ca două picături de apă: masele aveau în frunte un bărbat crispat, cu braţe de oţel şi chip de piatră (aşa considera că trebuie să arate un conducător model), care striga invariabil: „Pe ei, fraţilor! Mama lor de bandiţi!” Nemţii, în schimb, erau conduşi de un general sadic, cinic şi laş: scrâşnea din dinţi şi răcnea, tot invariabil: „Halt!”, „Zurück!” şi „Vorwertz!” ca şi cum toţi nemţii au fost născuţi de-o mamă.

După ce mâncau bătaie, nemţii regretau amarnic, minunându-se sincer cum de s-au lăsat târâţi într-o asemenea aiureală, îşi criticau viguros conducătorii şi priveau cu încredere viitorul.

Scenariile erau că trase la „xerox”, se schimbau doar numele personajelor şi distribuţia actorilor. În rest, totul era aidoma, chiar şi îmbrăţişările fetelor. Pentru că, ştiţi dumneavoastră, în final se lasă cu pupături şi flori. Învingătorii erau întâmpinaţi de suave fecioare şi strânşi cu căldură la pieptul lor fremătător: „Bine te-ai întors sănătos, iubitule! Să ştii că noi abia te aşteptam să vii!” Tânărul lăsa flinta deoparte, se descoperea cuviincios şi o săruta bărbăteşte: „Eu am fost tot timpul cu gândul la tine şi la boii lu’ tata, dac-o fi avut ast-iarnă ce să le dea să mănânce, că în mine clocoteşte pofta să tai glia de-a lungul şi de-a latul!”

Deci, nici filmul din S. nu făcea o prea mare excepţie, dar necazurile au izbucnit din primul moment: regizorul constatase cu groază că nu are pe cine învinge. Da, nu existau duşmani! E drept, veniseră artişti şi figuranţi cu duiumul, dar regizorul îi expediase nervos: „Tovarăşi, nemţii sunt blonzi! Or, în S. nu găsim un blond chiar dacă dai cu tunul. Mai bine filmam *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi!* Aveam artişti şi figuranţi berechet!”

S-au făcut cercetări minuţioase, încununate cu un succes subţire: au fost găsiţi câţiva blonzi pe la şantiere, însă, „receptivi”, pretindeau preţuri exorbitante. „Nene, ai nevoie de nemţi, plăteşte gras!” Au fost luaţi în primire şatenii: bine vopsiţi şi pomădaţi, chiar dacă nu semănau a niebelungi veritabili, oricum, se putea dovedi - pe peliculă - că duşmanul avea forţe.

Didina a rezistat exigenţelor, mai ales că diriguitorii filmelor, sătui de bucureştence subnutrite şi pretenţioase, au constatat că provincia este revigorantă din toate punctele de vedere. Astfel, Didina s-a luptat cu tot soiul de

duşmani (din epoca de piatră până-n cea a tancurilor „Panther”): regizori, operatori şi contabili. Nici unul nu i-a scăpat. A scos untul din ei. În fiecare film spunea ceva: „O, tu, centurioane Terentius, şi eu, Flamba, vom avea un copil viteaz ca tine şi frumos ca mine!” sau „Turci ticăloşi, timpul va dovedi că lupta mea şi a fiilor mei nu a fost zadarnică!” Bag de seamă nici scenariile celorlalte filme nu ieşeau din tiparele superproducţiilor mediocre. Acum, avea înalta cinste de a rosti, proţăpită în faţa tancurilor germane, cu mâinile ridicate la cer: „Blestemaţilor!” şi „Mamă, ia-mă cu tine!”

Din nefericire pentru detaşamentul local de constructori, Didina a început să privească prea serios viitorul în slujba marelui ecran, gloria o chema irezistibil, obligând-o să-şi dea demisia de la Didileaua. Ah, dispăruseră vremurile dulci când Didina cânta secondată în corpore de toţi militanţii întru pahar: *„La Maria, la Maria sus pe casă / Doi olteni cu arma scoasă / Stai Marie, nu fugi / Că noi tot te-om nimeri*”... Pieriseră, în aceeaşi tristă manieră, mobilizatoarele pilde din celebra melodie *Monica.* Ehei, ce vremuri! Să stai cu halba dinainte şi dorobanţul cu rom alături şi să glăsuieşti odată cu Didina: *„Monica, Monica! / Că tu mi-ai rupt aţa minţii / Monica, Monica! / Monica, lumea mă ştie / Monica, Monica / Scapă-mă de sărăcie!*”

Urmaseră la microfon câţiva indivizi curioşi, trimişi nu ştiu de unde şi de ce, majoritatea bătrânei apatici, specializşti în melosuri leşioase. Toţi cântau despre sfârşitul lumii şi alte daraveli defetiste: „O, de ce nu mă lăsaţi să mor?” La care, amar, „orfanii consumatori” din S, îi îndemnau: „Ba, te lăsăm! Du-te cu Dumnezeu!”

Acum Didileaua semăna a cavou, consumatorii, altădată veseli, plecau deprimaţi pe la case, cu sfâşietoare tristeţe în suflet, ca-n pragul Apocalipsului.

Întâi au început cu rugăminţi fierbinţi, promisiuni ferme, dar Didina rezistase, dând curs ultimei chemări artistice:

„Noi, oamenii de cultură, *hartiştii*, vedem lumea altfel, mâncaţi-aş gura!”, explica destul de convingător celor trimişi să pună o vorbă de înduplecare.

Au urmat anonimele cu ameninţări: ,,Că noi nu înţelegem să depăşim cifrele aşa cum este în plan dacă nu ne mai dispune tovarăşa Didina, care ştie cum să te facă să te simţi bine şi util. Noi nu ne lăsăm şi dacă nu se face tot ce este posibil, reclamăm la toate forurile şi până la urmă scriem şi un articol la ziarul local că suntem hotărâţi şi nu putem sta fără fotbal şi muzică. Un grup de oameni de nădejde.”

Puteai să stai cu mâinile în sân? Doamne fereşte!

Şeful mi-a dat ordin:

— Fiule, vezi ce-i cu Didina! Treci pe la Didileaua...

Adică să o conving şi... celelalte. Se considera că munca de convingere este mai eficientă, dacă vine din partea mea. Oricum, eu aveam altă greutate în faţa ei. Ştiau ce ştiau concetăţenii mei!

În cursul zilei precedente îi făcusem o vizită pe *platou*. Se răstea disperată la nemţi şi ameninţa cu pumnii blindatele din P.F.L.[1]: „Blestemaţilor!”, apoi, cu mâinile împreunate ca la rugăciune, implora sfâşietor: „Mamă, ia-mă cu tine!” Era măreaţă.

— Didino, vino-ţi în fire! Mâine-poimâine, nemţii mănâncă bătaie şi termină războiul. Ascultă-mă pe mine, că am ceva cunoştinţe de istorie. După aceea, nu mai ai pe cine blestema. Crezi că atunci le va mai păsa bucureştenilor de tine? Să fim serioşi! Încarcă recuzita şi... bună ziua!

Ea, nimic! Are stofă! I-au spus-o *domnii* cutare, cutare, cutare..., nu mai isprăvea cu numele somităţilor curioase în prospectarea tineretului „artistic” din Bărăgan.

Fireşte că puteam să-i spun scurt: „Didino, mamă, în

[1] plăci fibrolemnoase.

noaptea de... ai fost vizitată de..., în noaptea de... ţi-a fost oaspete drag... Şi aşa mai departe. Conform Codului Penal, art... nr..., te faci vinovată de comiterea infracţiunii de..., angajează-ţi avocat, că dosarele care-mi ies din mână răstoarnă şi tancurile!” Mamă, ce-ar mai fi alergat după mine! Zbârnâind! Îi trecea cheful de cinematografie! Cred că nu i-am spus aşa ceva. Mi-a promis, pe propriu-i cuvânt, că va merge la repetiţii şi-şi va relua rolul mobilizator de la Didileaua, oferind concetăţenilor din S. porţia de talent solicitată în tulburătoarele anonime.

De unde se vede că şeful s-a orientat just: eram teribil de convingător...

Acelaşi şef a fost mulţumit, putea să răspundă cu fruntea sus avalanşelor de sesizări, oferind o soluţionare pozitivă a incidentului.

Pentru mai multă siguranţă, aveam obligaţia să verific modul cum şi-a respectat promisiunea. Aş, repetiţii! La Didileaua, cu microfonul tremurând în mână, se chinuia un moşneag uitat de dumnezeu! Îl căutau bătrâneţile la adresa de pe buletin şi el, şmecherul, îmi chinuia concetăţenii:

„Foaie verde de mărar,
Auuu, Lele!
Sus, lângă stejar,
Plângea o fată cu dor
Şi spunea păsărilor, dragăăăăă...
Supărată sunt pe lume.
Aoleoooooo...
Mi-aş face-o casă în pădure, măăă.
A-a-a-a-a, a-a-a-a-a...
Draga nenii, măăă!
O căsuţă de pământ,
Auuuu, Lele!
Să stau în ea şi să plâng

Şi să plâng cu foc şi dor
De dragul feciorilor, măăă!
A-a-a-a-a, a-a-a-a-a...
Draga nenii, măăăă!”

Plângeau lustrele, boceau sticlele, tremurau halbele, oftau paharele cu rom, coborau în bernă halatele ospătarilor.

Cât eram eu de călit pentru situaţii deosebite, m-am abţinut greu să nu vărs lacrimi. Şi doar venisem fluierând, cu un hectar de bună dispoziţie. Just, bravii mei concetăţeni aveau dreptul să revendice prezenţa Didinei, oxigen al entuziasmului local.

Vreau să spun că scena s-a petrecut în cea de-a doua repriză a peregrinărilor mele, din cursul zilei precedente.

*

Aşadar, galopam din nou spre Didileaua, mai precis spre infernul de praf şi fum care se înălţa ameninţător peste Crivaie.

Inima, în situaţia de a face *clamp,* şi-a însutit şansele de a rămâne în repaus: sirenele pompierilor mă avertizau că soarta localului este definitiv pecetluită. Ah, dacă n-ar fi fost anunţaţi pompierii, Didileaua mai avea şanse de supravieţuire: ar fi ars grinzile, căpriorii, cercevelele de la ferestre. Lemnăria, deci! Chirpicii rămâneau la locul lor. Am fi pus mâna de la mână, cumpăram o căruţă de lemne şi localul renăştea ca Pasărea Phoenix. Dar, dacă au venit pompierii, adio..., adio, Didileaua. Treaba dumneavoastră dacă nu mă credeţi. V-o jur, blondelor, dacă vin pompierii, mai întâi dărâmă gospodăreşte o jumătate de cartier pentru a preveni extinderea incendiului. Apoi, încep frumuşel să dezmembreze nefericita cârciumă, cu furtunurile, topoarele şi târnăcoapele, moleculă cu

moleculă, lasă locul liber, ca-n palmă... Ras, precum creştetele şcolarilor obraznici din clasa întâi. Nu mai răsare iarba cinci ani, ca după un bombardament atomic.

Când am ajuns la faţa locului, şeful convoiului convorbea cu o persoană feminină, înarmată cu o mătură nou-nouţă, a cărei faţă era acoperită, până sub ochi, cu o batistă, asemeni bandiţilor din vestul sălbatic.

Dintr-o curiozitate lesne de înţeles, am tras cu urechea la discuţia lor:

— Lăsaţi-mă-n pace! Nu vedeţi? Mătur! Fac curăţenie!

Am răsuflat uşurat, cu toată nedumerirea ce mă încerca absolut justificat. Da, la Didileaua nu izbucnise nici un incendiu. Pur şi simplu se făcea curăţenie. O tovarăşă, recrutată temporar prin grija T.A.P.L.[1], lucra cu devotament, ridicând spre cer *patina tempora* ce se aşternuse ca de două cincinale pe mese, pereţi, podele.

Şeful pompierilor a dat ordin de retragere a forţelor, iar eu, învăluit de trâmbele de praf, am căzut pe gânduri. Evenimentul era extrem de straniu, la mijloc se cocea „o enigmă" de mare profunzime: ori vine în inspecţie cineva din Bucureşti, ori agentul sanitar de la Sanepid cunună sau botează şi are nevoie de local, în interesul familiei iubite..., ca tot omul. Totuşi, pentru aceste notabilităţi nu s-ar fi iscat atâta deranj. Bag de seamă, trebuia să fie altcineva şi altceva în ecuaţie.

S-a dovedit că pregătirea mea de specialitate nu mi-a permis să pătrund mai adânc, în cauză fiind cu totul alt mobil: şeful localului primea în vizită pe viitorul cuscru. O asemenea persoană nu putea fi neglijată, prezentarea locului de muncă în condiţii corespunzătoare, menite să impresioneze viitoarele neamuri, devenea absolut necesară. În consecinţă, au fost procuraţi doi litri de motorină, o mătură, un şervet şi a fost angajată o casnică

[1] *Trustul de alimentaţie publică locală.*

din împrejurimi, specialistă în toaletarea celebrului local Didileaua. Fireşte, risipa pentru înfrumuseţare putea fi amplificată, dar erau necesare aprobări. Or, asemenea eforturi cereau timp şi o foarte eficientă muncă de convingere. Altminteri, cum şi-ar fi permis să rişte acordarea unor ajutoare materializate sub formă de var, ipsos, vopsea?

Femeia de serviciu ad-hoc a dispărut în trâmbele de praf, iscate de propria-i mătură, dar nu pentru mult timp. S-a reîntors anunţând asistenţa că un locotenent sau un plutonier, nici ea nu a înţeles exact, era chemat la telefon. Unu: Cojan sau Rujan...

Nu puteam să fiu decât eu cel solicitat. Purtat de mână prin infernul de praf, am bâjbâit până lângă bar.

Era şeful.

— Fiule, ai găsit-o pe Didina?

— Tovarăşe colonel, am depus eforturi sporite, dar n-am reuşit cu nici un chip. Mă lupt în continuare...

— Nu te mai lupta! Las-o baltă şi vino la inspectorat.

— S-a comis vreo crimă? întreb cu vagă bănuială.

— Doamne fereşte, pe praful ăsta, crime...

— Atunci, o şedinţă...

— N-ai noroc!

Mister total! Ce să fac, dacă ursitorile mi-au prezis ceaţă în toate anotimpurile, şedinţe cu discuţii aprinse, belele cu duiumul, drumuri de dimineaţa până seara, blonde şi brune în autobiografie?

— Zbor! raportez, în loc de *am înţeles.*

Promovez într-un caz de toată frumuseţea

Fireşte, n-am zburat, dar la inspectorat am ajuns înainte de a-şi fi terminat şeful ţigara.

Era de faţă un tip dichisit foc. Un dandy tinerel, dezlipit vestimentar din paginile revistei „Moda”: costum evazat, cu vestă, croit la două rânduri de nasturi..., cravată şi batistă asortată. Îi lipseau floarea de la butonieră şi bastonul pe braţ. Vreau să spun că hainele erau aranjate pe un manechin deşirat spre un metru optzeci, slab, un nefericit sentimental. Persoana, la vreo treizeci de ani, pe buletin, blond, tuns ca pe vremea lui Leonard, mustăcioară din aceleaşi timpuri, zâmbea constant, de parcă nu l-ar mai fi părăsit bucuriile.

— Tovarăşul Nic Vasiliu, regizorul filmului „*Pe urmele duşmanului*”, mi-l prezintă şeful.

Despre mine nu suflă nici o vorbă, probabil mă lăudase destul între timp.

— Încântat de cunoştinţă!

Asta o spune - cu nefirească ospitalitate - regizorul. Deşi el fusese cel prezentat, sunt privit ca invitat. Numai că nu mă pofteşte să iau loc. Se pricepe să fie pretutindeni gazdă, inclusiv în instituţia mea!

— Tovarăşul regizor se află în posesia unei valoroase informaţii, legată de infracţiunile privind viaţa, demnitatea şi integritatea corporală a cetăţenilor...

Şeful ocoleşte problemele de fond, forţându-l pe Nic Vasiliu să-mi repete textul din sacul deşertat probabil până atunci. De unde concluzia justă că bucuriile vor urma pentru mine şi am dreptul să ştiu direct de la sursă ce mă aşteaptă. Să se spele şeful delicat pe mâini, iar eu să

promovez într-un caz de toată frumuseţea!

— Având în vedere că dumneavoastră aţi fost recomandat ca un detectiv de talie...

Mă perie! Nu ştie el precis de ce talie sunt, dar nu mă lasă nicidecum să mă subapreciez. Frumos! Unde sunteţi, fetelor, să aflaţi cine-i subsemnatul?! Pe unde mişunaţi, blondelor?! Veniţi de faţă, dragele mele!

— ...îmi aduc contribuţia cetăţenească la descoperirea unei infracţiuni grave, fiind pe deplin convins că este de datoria mea să nu permit încălcarea relaţiilor sociale...

Mai turuie o sumedenie de fraze frumoase, dar fără substanţă. Departe de caz. Ar fi făcut carieră pe tărâmul impresariatului.

— În echipa noastră au fost aduşi mai mulţi nemţi..., blonzi adică! Aveţi cunoştinţă despre situaţia disperată, provocată din pricina penuriei de blonzi? „Nemţii" au fost recrutaţi din rândul studenţilor aflaţi în vacanţă: sunt mai puţin pretenţioşi la plată..., fondurile alocate au limite precise şi nu-mi pot permite să fac risipă de bani, angajând vedete, pentru roluri de câteva replici.

— Clar! Să vedem restul!

— O figurantă blondă - Rodica Banu - având misiunea de agent la un comandament hitlerist, este gravidă. Nu în rolul din film, ci în particular. *Vinovatul* pare a fi Al Panait, alt „neamţ", fiul unui director comercial de prin Bucureşti, pare-se cunoscut la dumneavoastră din perioada uceniciei profesionale. În film, juniorului i s-a repartizat rolul de locotenent, comandant de companie. Scrâşneşte impecabil, urlă perfect, reuşeşte să se comporte ca o fiară, aşa cum îi şade frumos unui hitlerist. De asemenea, s-a născut cu o faţă care cere palme, model ideal de ins antipatic. Normal, am acceptat fără rezerve să-i încredinţez acest rol, având în vedere că nu trebuie să facă nici un efort pentru a se dovedi o brută.

— Mă rog!... Brută, Al Panait, *vinovatul* sau - cel puţin -

bănuitul… în relaţiile cu Rodica Banu s-a comportat atât de vizibil încât să se poată deduce că din pricina lui s-a ajuns în acest stadiu? Ce le reproşaţi?

— Nimic în privinţa filmului. Când despre relaţiile lor, fireşte că nu totul s-a desfăşurat vizibil…

Are umor regizorul nostru!

— Din punct de vedere moral şi social, starea Rodicăi Banu mă nelinişteşte, „evenimentul” strict personal evoluând spre deznodământ, acum când toţi ţin, profesional, de bucătăria mea. Se pare că Al Panait doreşte să scape fără complicaţii şi a pus la cale provocarea unui avort. Veşnica soluţie în astfel de cazuri…

— Ce vă face să credeţi?

— Relaţiile sale cu un medic localnic, Nicola, şi o convorbire telefonică auzită absolut întâmplător… Ieri, Al Panait vorbea la telefon cu acel medic, din baraca unde depozităm materialele şi recuzita. Îi oferea cinci mii de lei pentru „a-i face un serviciu”, azi, la orele şaptesprezece. Or, medicul Nicola este ginecolog, şi tranzacţia nu s-a încheiat cu Panait-junior pentru a-l trata contra afecţiunilor la gingii. Logic! Cum tot la fel de logică este şi probabilitatea ca intervenţia să o privească pe Rodica Banu: s-a împlinit simţitor, deşi, vă rog să mă scuzaţi, nivelul ei de consum se reduce la câteva sandvişuri pe zi. Reţineţi, în zilele noastre, nu se mai nasc doar idile à la *Paul et Virginie*.

Nu ştiu exact ce impresie i-am făcut, dar reacţia de uşoară enervare, ce-i înflorea pe figură, se traducea cam în genul: „Ce naiba, dom’le, nu înţelegi că între o blondă şi un blond, colegi de pat, finalul se rezolvă la maternitate? Iar pentru a nu se ajunge acolo, este necesar un doctor Nicola?”

Ba, uite că eu sunt în stare să pricep, însă n-am chef, şi mai ales, dreptul să călăresc în şaua bănuielilor unui regizor suspicios. Apoi, ursitorile, în afară de blonde

capabile să-şi complice biografia, până la exasperare, mi-au prezis şi şnapani dornici să mă transforme-n Irimia cu oiştea îndreptată spre gard. Şi, pe cuvânt, având în vedere instituţia la care lucrez, asemenea ispravă nu trebuie să mi se întâmple.

— Sunteţi amabil să aşterneţi pe hârtie tot ce mi-aţi spus?

— Nu *prea* cred!

După zâmbetele de până atunci, clipeşte nervos, sugerându-ne că habar n-avem să-i apreciem gestul, iar dacă ne trece prin minte să-i obţinem autograful în acest denunţ, ne înşelăm „cu succes”. Deci totală schimbare de atitudine.

— Sunt, totuşi, *oamenii mei.* Dacă nu se confirmă bănuielile, cred că vă imaginaţi urmările: rămân fără ei, iar dumneavoastră nu sunteţi blonzi şi, sper, nici dispuşi să scrâşniţi în film, în locul lor. Vreţi să vă spun, cu toată sinceritatea, ce gând mă sâcâie?

— Vă rog!

— Dacă ştiam că începeţi cu formalităţi şi alte avansuri birocratice, nu aveam prilejul să ne cunoaştem.

Frumos zis!

Şeful aruncă o găleată de benzină pe foc!

— Astea-s dispoziţiile legii…

— Conform legii, am încă timp să retractez tot ce am declarat, iar dumneavoastră să aşteptaţi până vă va sesiza altcineva în scris, pe formular tip.

Pe undeva are dreptate şi, dacă vreţi să ştiţi, blondelor, în situaţia lui, câţi n-ar fi procedat la fel? Şeful continuă explicaţiile înciudat, informându-l că legiuitorul îl crede pe tovarăşul, care vine să dea în vileag „adevărul”, drept o persoană fermă, fără complicaţii profesionale şi sentimentale…

— Uite că eu nu sunt aşa! recunoaşte regizorul şi se ridică, semn că sacul său de *ajutor cetăţenesc* s-a golit.

Punem punct, stimaţi tovarăşi detectivi. Concluziile le trageţi şi măsurile le luaţi după cum credeţi de cuviinţă. Permiteţi-mi să vă urez mult succes în nobila dumneavoastră misiune!

Îi permitem, fireşte! Şeful îi mulţumeşte călduros, exprimându-şi satisfacţia pentru sprijinul neprecupeţit acordat, model - mă rog, cu unele mici excepţii - de colaborare între organele penale şi oamenii muncii, animaţi de dorinţa fierbinte a întăririi ordinii de drept în societate, grav periclitată prin manoperele frauduloase ale unor cetăţeni certaţi cu morala noastră socialistă. A înflorit-o frumuşel şeful, se pricepe la liniştit spiritele înfierbântate.

Regizorul, nici nu se putea altfel, îşi revine din supărare, reînnoindu-şi promisiunile de sprijin în vederea rezolvării integrale a „evenimentului”, apoi ne părăseşte.

— A mai adăugat ceva înainte de a veni eu?

Am motive să fiu curios, dacă luăm în consideraţie faptul că pe mine mă aşteaptă - după caz - gloria sau necazurile prezise de ursitori. Mă vor îmbrăţişa blondele sau voi adăuga la dosar un nou caz nerezolvat?

— Nimic deosebit! El nu cunoaşte adresa doctorului Nicola, dar este convins că deznodământul se va consuma la domiciliul acestuia, iar eroii negativi vor fi Rodica Banu, Al Panait şi medicul. Sarcini berechet pentru activitatea ta în viitorul apropiat. Am, însă, şi noutăţi. L-am trimis pe sergentul-major Diaconu să afle adresa.

Îmi întinde încurajator o coală de hârtie cu datele de principiu ale cazului.

— Organizăm flagrantul?

— Nu!

Şeful este categoric.

— Luăm măsuri pentru prevenirea comiterii infracţiunii. La ce ne-ar folosi prinderea lor în flagrant? Există riscul neaprecierii exacte a momentului şi deci se poate comite

infracţiunea, iar urmările nu sunt de natură să ne onoreze cartea de vizită: Rodica Banu, doctorul Nicola şi Al Panait arestaţi şi, ceea ce-i mai important, viaţa unui viitor cetăţean, suprimată. Nu avem voie să acceptăm aşa ceva! Nu ne va da nimeni grade pentru asta. Din punct de vedere uman nu vom putea fi satisfăcuţi. Viaţa şi libertatea oamenilor trebuie deopotrivă apărate, chiar dacă ei, în momente de rătăcire, sunt gata să le pericliteze. Să-i ajutăm, deci, înainte de a porni pe calea declinului.

Trebuie să recunoaştem că avem motive să-i dăm dreptate şefului. Nu pentru că este şef, iar persoanele astea - vrei, nu vrei - au întotdeauna dreptate, dar logica lui este perfectă. Mă uit la ceas: până la momentul critic au mai rămas două ore. Cam puţin pentru îndeplinirea ordinului. Timpul rămas este suficient numai în cărţi şi-n filme.

— Poftim adresa doctorului Nicola! îmi indică pe coală de hârtie oferită anterior. Ai menţionată şi reşedinţa Rodicăi Banu. Pentru început, iei legătura cu procurorul Ion Grigore, cazul se poate complica şi ai nevoie de tot soiul de aprobări operative: percheziţii, eventual - arestări... Să sperăm că nu ajungi până acolo, dar dacă tot am pornit pe calea anticipaţiei...

— Deci, trebuie să acţionez energic! Dar pe ce bază? Regizorul a bătut în retragere.

— Faci un raport despre cele auzite, iar eu aprob.

Simplu?! S-o creadă cine-o vrea? Cerule, de ce nu cazi pe capul meu? Păi, Mannix[1] avea nevoie de rapoarte, rezoluţii, justificări? Să fim serioşi, dacă se-ncurca în hârtii, murea toată America până restabilea el afurisita de legalitate capitalistă.

[1] Serial de televiziune american din anii ’70 avându-l ca protagonist pe detectivul particular *Joe Mannix*, rol interpretat de *Mike Connors*.

Bănuita nu avea emoţii. A râs indiferentă şi am observat că era suplă precum un pai într-un pahar cu citronadă

— Ce date avem pe masă şi ce piese manevrăm?

Procurorul Ion Grigore, zis Garrison, manevrează stiloul între degete, fără să se hotărască. În anticameră aşteaptă locotenentul Dodea cu aparatele şi trusa criminalistică, însoţit de sergentul-major Diaconu cu procesele-verbale.

— Regizorul a declarat în scris cele relatate?

Vedeţi câtă greutate are o nenorocită de hârtie?

— A refuzat din motive lesne de înţeles: cei vizaţi îi sunt colaboratori şi ar putea să-i dăuneze denunţul. Filmul este cu totul altceva decât restul operelor: dacă unui cetăţean oarecare nu-i convine slujba îi ia altcineva locul, fără prea mult regret. În film, însă, dacă-ţi pleacă actorul, poţi să arunci pelicula la gunoi, nu găseşti altul identic, pentru rol. Chiar şi un nerod ar observa că nu mai *joacă persoana,* oricât de dibaci ar fi specialiştii în machiaj.

— Ştii ce se poate întâmpla?

Ba, bine că nu!

— Informaţia să nu aibă valoare şi să ne trezim cu reclamaţii din partea celor cercetaţi. Sau chiar dacă are valoare, munca de prevenire îşi are şi faţa ei întunecată: hoţul prevenit devine... negustor cinstit. Iar „negustorii cinstiţi” au o gură cât o şură, ţipă de se clatină pământul, te reclamă peste tot pentru calomnie, abuz şi alte asemenea. Greu de scos cămaşa. Deşi are sufletul îmbâcsit de mizerie, începe să plângă în chip de victimă, praful se alege de bunele intenţii ale omului legii. Crede-mă, m-am

săturat de riscuri...

— Cu alte cuvinte, în caz de eşec, cineva trebuie să scoată imediat castanele din foc, adică... să dea niţel de naiba. Ştii cine-i fericitul?

— Dumneavoastră, tovarăşe procuror: aţi aprobat efectuarea percheziţiilor, arestărilor... Intraţi în cerneală cu viteza luminii!

— Bravo! Dacă-mi vorbeşti cu dumneavoastră, înseamnă că, deja, îţi vine să-mi plângi de milă.

Cu procurorul Garrison, alias Ion Grigore, mă aveam la toartă, împărţeam solidar necazurile, în timpul programului, şi râmele, la pescuit, în timpul liber.

— Cine poate anticipa cu precizie? Dar dacă toate treburile merg bine, împărţim gloria.

— Bravo! Nu-ţi face griji. Se vor ocupa alţii de acest aspect! arată cu privirea spre tavan. Să mergem.

Şeful mă instruise temeinic, punct cu punct. Trebuia să ajungem înainte de orele şaptesprezece, Rodica Banu să fie supusă unui control medical şi, dacă se constată starea de graviditate, să fie înregistrată, urmând a fi ţinută sub observaţie medicală. Ca orice femeie!

În cazul înregistrării, deci a oficializării evenimentului, operaţiunile frauduloase îşi reduc, până aproape de zero, probabilitatea comiterii. Teoretic! Practic, persoana în cauză putea să simuleze un avort spontan şi toată munca mea de prevenire se ducea naibii. Până şi Garrison, cât este el de procuror, ar fi fost nevoit să dea aprobarea fără să clipească.

Medicul Nicola, bucureştean sosit recent în oraşul nostru, se instalase într-o casă arătoasă din Faţa Crivăii, o namilă în deşertul mărunţişurilor din chirpici. Vreo cinci-şase camere sub un singur acoperiş, cam cât ar ocupa tot atâtea familii de pionieri ai Bărăganului. Închiriată integral de el. Deci, o părere ne putem face despre doctor aşa... să nu se rămână cu impresia că suntem naivi. Cred că vă daţi

seama la ce mă refer! Păi, ştiţi cât costă chiria la o asemenea casă, blondelor? Ia, gândiţi-vă niţel! Şi, cu asta, sper, am spus tot.

Rezemat de colţul gardului - hăt, la vreo zece metri de poartă - un tip de vreo treizeci de ani, blond, slab, pletos, modern: pantaloni evazaţi (cu manşete largi cât două fuste), o helancă albă şi o scurtă de piele (la ce i-o fi ajutând nu ştiu, căci te coci de căldură). Fumează delicat din cale-afară, pupă ţigara şi sloboade fumul cu eleganţă feminină. Îşi retrage picioarele aproape de gard, să nu-i călcăm bombeurile, şi ne măsoară leneş, cu interes flegmatic, de golan din Ferentari. Are în el ceva de şnapan şi de puşlama comodă.

Îl depăşim cu grijă, pătrundem în curte şi facem tot ce ne stă în putinţă pentru a trezi interesul celor din casă.

Ne întâmpină o ospătăriţă de la Didileaua. În anumite case, se poate trăi boiereşte şi-n S, fireşte, fără valeţi în livrea, dar cu altceva sinonim.

— Aveţi hârtie d-aia mică dă carton cu numele pă ea? Mi s-a spus că numai aşa pot să vă dau drumul.

Adică, aţi priceput, cartea de vizită! Copila avea instrucţiuni precise, blondelor!

— Suntem doldora de hârtii, o informez, nu ne mai ţine-n curte că „răcim”.

Îşi pune mâinile-n şolduri şi începe să ciripească suav ca o sirenă de vapor:

— Dom’doctor, dom’doctor, e unii care n-are hârtie la mână! Cică are, da’ numa-n geantă! Îi dau dracu’ sau îi bag în odaia de la intrare?

În aşteptarea indicaţiei menită să o diriguiască precis unde să ne bage, îmi arunc privirea prin verandă. Sunt aliniate, ca la raportul companiei, pe lângă pereţi, treisprezece perechi de încălţăminte, exact cât sunt necesare cinei de taină, dar prea multe pentru ca sub acel acoperiş să se consume „evenimentul” în întâmpinarea

căruia am venit. Garrison priveşte în aceeaşi direcţie, numără şi el încălţările, după care se sprijină de mine cu o privire vijelioasă: „Tinere, dacă dăm chix, ştii cine urmează să primească sancţiuni?” Fireşte, dar nici mie nu-mi va fi cald!

Ca o confirmare a bănuielilor noastre, dintr-o cameră vecină izbucneşte un potop de râsete.

Ospătăriţa închiriată de la Didileaua, o fătuţă zdravănă pentru cei aproximativ douăzeci şi cinci de ani, îşi roteşte capul, ciclic, între uşa camerei alăturate şi noi. Trăsneşte a ţuică, deval şi scrobeală. Persoana, o blondă după sumara precizare anterioară - bănuiţi - are o sumedenie de calorii depozitate sub epidermă. Plesneşte de atâtea kilograme. Blondele din categoria ei sunt desăvârşite în a deveni casnice: mănâncă şi dorm, trebăluiesc din când în când, şi, atunci, mai mult se chinuiesc. În rest, dumnezeu cu mila, sunt atât de încete în mişcarea pe suprafaţa planetei, încât e de mirare cum de reuşesc să se mărite. Totuşi, devin majore aproape toate, încă de la şaisprezece ani. Reuşesc foarte rar să-şi înşele soţii, dar nu pentru că le-ar obliga conştiinţa, ci tocmai pentru că a merge până la cuibul partenerului este o povară de neînchipuit. Primesc, totuşi, vizite când capii de familie sunt plecaţi în delegaţie la mari distanţe, cu indispensabila condiţie de a nu adormi profund până la venirea îndrăgostitului. Nu sunt geloase nici cât negru sub unghie, nu se tem de fulgere, trăsnete, de claxoanele maşinilor sau sirenele vapoarelor, nu fac alergie la absolut nici un agent extern. În privinţa gusturilor, preferinţelor vestimentare şi gastronomice, sunt cu desăvârşire inerte. Toate acestea le fac indolente până la cea mai desăvârşită fericire; reacţionează cu mare întârziere la stimulii interni şi externi şi rareori au prilejul să-şi ducă emoţiile până la capăt!

Astfel, blondele din categoria citată pot fi considerate soţii model: prolifice, modeste, discrete (nu te reclamă la

serviciu), statornice. Defecte: sunt păguboase din punct de vedere economic. Devorează fără cruţare, ca omizile, vitamine, proteine, albumine, lipide şi glucide, dar fără pretenţii calitative: ce-o fi acolo, numai să fie mult, cât mai mult. De aici şi două avantaje demne de luat în consideraţie: curăţă lună frigiderele, rafturile bufetului, debaralei, precum peştii fitofag, înlăturând orice sursă de infecţie alimentară. În al doilea rând, lângă ele, iarna nu mai ai nevoie de sobă, şi cum sunt iernile geroase în Bărăgan, o blondă d-asta, la casa gospodarului, este mană cerească. Se recomandă băieţilor friguroşi!

— Leonora, pentru ce atâta zarvă?

E doctorul Nicola. Îşi face apariţia în antreu, potolind sirena ospătăriţei. Pentru informarea curioşilor, mă grăbesc să precizez că n-are mai mult de patru decenii. Un bărbat cu alură de baschetbalist: avem de-a face cu un zdrahon clădit perfect, cu rigla şi compasul. Este echipat ca la recepţie, în costumul pentru *friptură!* Blond şi el! Blonzii nu-mi plac defel, poate şi pentru că ursitorile mi-au prezis pagubă în relaţiile cu blonzii şi blondele. Cică sunt ai naibii, ca spânul din Harap-Alb.

— Tovarăşii...?

Rămâne în poziţie de stop verbal: avem şi noi cravate, suntem tunşi ca şcolarii şi gravi ca revizorii contabili, îi spunem cine suntem, cu ce ne ocupăm şi ce vânt ne aduce. Direct, la obiect! Ce rost are să o scăldăm: pe blonzii posesori de ochi lăptoşi nu-i poţi păcăli.

— Aha!

Trebuie să înţelegeţi că doctorul este stăpân pe sine, ba chiar dispus să ne insufle şi nouă un dram de încredere.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Vedeţi? Aşa-i cum v-am spus.

— Un soi de percheziţie, încep să-i povestesc, Între noi, dacă vă convine, o vizită de lucru „amănunţită”. Ştiţi, gurile rele..., oamenii vorbesc una-alta. Este de datoria

noastră să vă ferim prestigiul de bârfelile rău-intenţionaţilor, să le dovedim că nici prin gând nu vă trece să provocaţi avorturi ilegale...

Aşa-i că şi eu sunt niţel afurisit?

— Ah, da! Vă mulţumesc! Poftiţi!

Ne-o spune pe tonul care vrea să însemne: „Copii, aţi dat rasol! V-aţi născut în zi de post, dragii mei!”

Ce mai, ne plimbăm fără motor şi cârmă pe creasta valului. Simt în ceafă privirea lui Garrison: „Bătrâne, ştii cine va sta la colţ? Dacă doctorul n-are simţul umorului, s-ar putea s-o cam încurcăm în doi timpi şi trei mişcări.” Plângeţi-mi de milă, blondelor!

— *Are* hârtii sau *n-are?*

E Leonora! Ei îi percutează mintea cu întârziere, dialogul nostru i-a depăşit puterea de înţelegere. Totuşi, suspect pentru o blondă de categoria ei! Zelul dovedeşte că, în arborele genealogic, soiul a fost depreciat viguros prin intervenţia unui colateral curios. Aţi priceput, cred, că are, pe undeva, şi o genă de brunetă.

— Leonora, ocupă-te de bucătărie!

Ne invită într-o cameră alăturată celei în care „se comite” cheful, pentru că despre aşa ceva este vorba: în acea locuinţă se bea, se mănâncă şi se cântă „Mulţi ani trăiască!”

— Soţia a împlinit o anumită vârstă!

Aha, în asemenea împrejurări, fireşte...

— Conform procedurii penale, vă cerem consimţământul pentru... ceea ce v-am spus (îmi vine greu să pronunţ cuvântul „percheziţie”). Dacă sunteţi de acord! Altminteri...

— Desigur. Am o mică rugăminte: n-aş voi să ştie invitaţii cu ce vă ocupaţi. Pentru orice eventualitate, veţi avea calitatea de *pacienţi...* Nu bate la ochi.

Hai, că-i bună! Noi, pacienţii unui medic ginecolog?!

Ce mai la deal la vale?! „Scotocim” la meserie toată

casa, cum numai detectivii de soi sunt capabili. Vreo două ore. Nimic! Nici urmă de instrumente folosibile la întreruperea de sarcină, nici un indiciu că a avut loc ori se pregăteşte săvârşirea unei asemenea infracţiuni. Peste tot găsim lucruri şi lucruşoare destinate uzului personal, plus câteva tone de mâncare şi băutură, parcă s-ar fi pregătit să încarce o arcă în perspectiva unui potop. Gurmanzi şi setoşi!

— Vă mai pot fi de folos cu ceva? ne întreabă medicul pe un ton de neţărmurită amabilitate.

Deci omul are umor!

Între timp, doctorul Nicola a făcut naveta între camera unde hohoteau viguros invitaţii şi traseul urmat de echipa noastră de cercetare.

— Aş mai îndrăzni o rugăminte (textul este absolut necesar după eşecul înregistrat), am dori să ştim ce invitaţi aveţi la aniversare?

Deh! Mi-a dat un deget, iar eu i-am luat toată mâna. Până şi ursitoarele au precizat că obiceiul ăsta-mi va sta în caracter până la adânci bătrâneţi.

Aflaţi că doctorul Nicola, departe de a se fâstâci sau a părea nemulţumit, cu aceeaşi mină serioasă, sobră şi politicoasă - cum aş recomanda tuturor cunoştinţelor mele - îmi răspunde că este mai mult decât încântat să-mi satisfacă rugămintea. Garrison răsuflă uşurat (ce mai, se teme de reclamaţii ca dracu' de tămâie!).

— Eu, soţia...

— Fireşte că participaţi şi dumneavoastră. Ceilalţi?!

— Doi colegi cu soţiile...

— Ginecologi?

— Nu! Chirurgi!

Mă rog, oarecum tot pe acolo. Continuă:

— ...şapte invitaţi aflaţi temporar în Slobozia: actori şi specialişti veniţi să realizeze filmul „*Pe urmele duşmanului*". Vă interesează numele? Da? Regizorul Nic

Vasiliu, doi fraţi, Alexandru şi Marcela Panait..., o actriţă, Dora, şi nu mai ştiu cum, şi încă două fete care fac ceva asemănător, Rodica şi Lili. Mai este şi un puştan, George Cornea, coleg cu ei..., ialomiţean.

Cât îmi permite perdeaua de la uşa ce ne desparte de grup, reuşesc să desluşesc silueta lunganului cu figură de puşlama emancipată, Al Panait, neamţul care urlă şi scrâşneşte impecabil; Marcela, sora lui, un soi de „cochetă" în film; Lili, o studentă căreia nu-i observ decât capul, cam subdezvoltat. Alţi blonzi şi alte blonde.

— Blonda distinsă este Rodica Banu?

Îmi confirmă, continuând să-i laude pe toţi: este încântat că-i are ca invitaţi etcaetera. Ce vreţi, în provincie devine eveniment găzduirea, sub acelaşi acoperiş, chiar şi a unui artist, darmite a unei echipe întregi.

Garrison mă lasă liber să-mi port paşii la întâmplare în toată aiureala asta.

— Ne-ar interesa tovarăşa Rodica Banu... Dorim să schimbăm câteva cuvinte între... câţi?... da, vreo zece ochi. Apoi vă salutăm cordial.

Fireşte, doctorul Nicola ar avea toate motivele să se supere, dar uite că nu i se întâmplă. Calm, politicos şi amabil cum - repet - aş dori să fie toate cunoştinţele mele din timpul serviciului, ne răspunde că da, însă, din nou, cu o mică rugăminte: audierea să se desfăşoare cu discreţia necesară, pentru a nu trezi suspiciuni celorlalţi invitaţi.

De acord!

Ne vizitează câteva minute mai târziu.

Ce aş putea să vă spun decât că, bănuiţi, este blondă. Plămădită de mămica natură după toate regulile artei: să zicem un metru şaizeci şi cinci pe verticală, posesoare a unui corp minuţios filigranat, pentru a cărui descriere ar fi necesare două volume mari cât biblia. Ar merita o descriere, însă, luat la examinat, centimetru cu centimetru, şi-ar pierde tot şarmul. Femeile perfecte nu se descriu,

blondelor! Perfecţiunea-i perfecţiune, şi basta! De vorbit, fireşte, se poate vorbi! Dar ştiţi foarte bine că vorba lungă-i sărăcia omului! Aşa că trec direct la concluzii: ce părere aveţi despre o blondă, gen B.B., cu carte? Pentru că, dragele mele, blondele din categoria Rodicăi Banu sunt adevărate raritătţi, în sensul că, în afară de un fizic fără cusur, mai posedă şi un geamantan de inteligenţă. Femeile frumoase au - în general - obiceiul să se bizuie pe forme pentru a răzbi în viaţă, nu-şi bat capul să pună mâna pe carte. Rujul, rimelul şi coaforul. Şi, bineînţeles, croitoreasa! Ce le trebuie lor matematică, literatură, chimie, fizică, biologie, istorie, filosofie? Un scaun solid şi un soţ la fel găsesc, mai precis li se oferă. La alegere! Vreau să spun că Rodica Banu, nu ştiu cum, dar face excepţie. Deşi frumoasă foc, a riscat să bage la cap învăţătură cu sacul. Blondele frumoase care se reped pe calea studiului nimeresc cum este mai prost: se mărită la întâmplare, cu bărbaţi ce le-ar putea fi tătici, urâţi şi geloşi, pe lângă ei necuratul fiind bun de manechin la parada modei. Dar bucuriile vieţii lor nu se opresc aici! Sunt ţinta bârfei şi hulei cu atâta vehemenţă, se bucură de atâtea conflicte, cu sau fără motiv, încât devin nemeritat - în descrieri - etalon al lipsei de modestie, mărginirii culturale, imoralităţii şi al altor defecte menite să le discrediteze iremediabil. Şi, zău, ascultaţi-mă, am niţică experienţă în materie de blonde, nu merită atâta tam-tam. Dacă vreţi să ştiţi, blondele de acest soi îndrăznesc o aventură-două în viaţă, dar aranjate cu discreţie desăvârşită, nicicând divulgate (de ele), devenite notorii numai datorită căscăţeniei partenerului. Motivul aventurilor rămâne la fel de misterios: n-o fac din dragoste, nici din interes, nici din curiozitate şi nici din răzbunare (asta ar fi culmea). Devin amante aşa..., pur şi simplu!

Pentru evenimentul în speţă s-a îmbrăcat cu o rochie

bleu, mulată perfect, parcă anume aleasă spre a satisface apetitul vizual al curioşilor, obişnuiţi să-şi exercite de îndată această servitute. Rochia e din import: se cunoaşte că materialul n-are legătură cu industria noastră textilă, iar pe piept poartă patru nasturi metalici cusuţi pentru decor. Au pe ei inscripţia „Leem”. Aşa ceva se ţine minte destul de uşor. În jurul gâtului, aruncată neglijent, îşi trimite spre piept colţurile o eşarfă albă cu mai multe secvenţe bleu din Capela Sixtină şi un text în italiană, cu urări de bun venit prin părţile locului.

Ne repezim cu privirea spre mijlocul ei - parte a corpului infimă, ştrangulată de o centură, peste rochie, cât inelul de la piciorul unui porumbel voiajor. Cu siguranţă, dacă Rodica Banu n-ar fi atât de aproape, Garrison nu s-ar sfii să mă repeadă: „Fugi, domnule! Aşa arată o femeie gravidă?” Ceea ce, recunosc, ar fi fără posibilitate de replică.

Îi explic cine sunt eu şi ceilalţi, inclusiv Garrison, şi-mi exprim din inimă tristeţea că ne vedem nevoiţi să-i punem câteva întrebări indiscrete. Să ne scuze dumneaei, asta-i situaţia şi n-avem încotro... Cred că aşa mai bâlbâi încă un hectar de scuze şi argumente, însă binevoieşte să-mi vină în ajutor:

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră!

— Oamenii vorbesc, ştiţi...

Şi dă-i cu afurisitele de reclamaţii anonime, opera unor indivizi care, una peste alta, pun oamenii cinstiţi în postura de a fi suspectaţi pe nedrept şi aşa mai departe...

— Nu-i pentru prima dată când sunt ţinta unor calomnii...

Mă sprijin din nou cu privirea pe mijlocul ei de viespe şi trec la chestiune:

— Deşi nu-mi vine să cred, am aflat că, în urma unor încurcături sentimentale...

— Continuaţi...! şi-mi zâmbeşte ca după o dulceaţă de căpşuni.

— ...păi, că, mă-nţelegeţi... Sunteţi însărcinată?

Şi iar mă uit la mijlocul ei cât un creion.

— Probabil, am comis ori pregătesc un avort...

— Exact! răspund cu sufletul la gură.

Mă aşteptam la o replică dură, îndeobşte nelipsită în astfel de împrejurări.

Aflaţi că mă înşel. Rodica Banu râde fermecător, cu bujori în obrăjori, ca eroinele duioaselor noastre bunici.

— Ce altceva am mai făcut?

— Nimic! Atât cât aţi bănuit! Nu-i suficient?

— Aveţi o meserie ingrată! recunoaşte cu înţelegere şi pune punct veseliei provocată de noua mea misiune. Cu ce vă pot ajuta? Zău, vreau să vă scot din încurcătură.

După sumedenia de argumente ce dovedeau că am scăpat, deocamdată, cazul din mână, solicitudinea Rodicăi Banu umple paharul. Doar un încăpăţânat ca mine ar fi îndrăznit să continue, de parcă l-ar fi părăsit definitiv simţul umorului: „Atunci să vedem ce şi cum!" I-am explicat ceva asemănător. Sunt sigur că aţi roşit până în vârful urechilor şi vă aşteptaţi ca şi ea să păţească la fel. Ei, bine, aflaţi blondelor că nici acum nu se supără. Ei, da, aşa „infractori" să tot ai în anchetă! Aş recomanda-o şi pe ea, asemeni doctorului Nicola, celor ce-mi trec prin biografia profesională.

Pentru ca toată imaginea să atingă desăvârşirea, se adresează doctorului Nicola:

— Puteţi să mă consultaţi chiar acum? şi-mi zâmbeşte calin, de parcă ar fi vorba despre examinarea manichiurei.

Simt că am întrecut măsura. Misiune-misiune, glumă-glumă, dar nici aşa! De altfel, după ce am terminat percheziţia, fără a descoperi aparatură şi instrumente ce fac parte din inventarul unui ginecolog, sunt convins că operaţia nu poate fi efectuată.

— Desigur! acceptă doctorul Nicola.

— Amânam pentru mâine! hotărăşte Garrison mai mult

pentru a ieşi din situaţia penibilă în care intrase echipa de cercetare, decât având convingerea că viitorul control medical şi-ar mai găsi vreo justificare.

Îi salutăm cordial, vorba vine, ce-i în inima noastră să nu le dorim nici duşmanilor. Rodica Banu şi doctorul Nicola ne răspund cu obişnuita amabilitate, apoi dispărem cuminţi. Am o poftă nebună să-l chem pe regizor şi să-mi descarc nervii: „Ascultă, când ţi se mai năzare ceva, cheamă-l pe taică-tu să facă cercetări!”

Aş vrea să cred că-mi împărtăşiţi starea de spirit.

Leonora ne escortează leneşă până la poartă, ferim picioarele individului lăţos (nu s-a mişcat de la colţul gardului) şi dispărem fiecare la instituţiile noastre. Garrison, după ce-mi spune că activitatea noastră de până atunci nu ni se scade din salariu, deşi am merita-o cu prisosinţă, îşi exprimă admiraţia pentru răbdarea de fier a proaspetelor noastre cunoştinţe.

— În locul lor, aş fi procedat cu totul altfel…

Ba, mai bine să ne stupim în sân!

La birou, mă despart de Dodea şi Diaconu, urmând să mă vâr cu nădejde în hârtii. Povestea cu pietroiul aruncat în baltă nu-i chiar atât de simplă. Dacă şmecherul acela de Mannix prindea, în răstimp, o grămadă de criminali şi aşeza pe targă de două ori pe atâţia indivizi incomozi, fără a-i cere nimeni socoteală, aflaţi că subsemnatul se aşterne pe altă muncă: rapoarte şi alte asemenea documente din care să rezulte că denunţul nu se confirmă.

O sun la telefon pe nevastă-mea, liniştind-o pe cât sunt în stare, nu cumva să creadă că am uitat îndatoririle de lider al familiei:

— Draga mea, lupt din răsputeri cu elementele infractoare. Nu mă las, mamă! Peste două ore vin acasă, el puţin aşa cred. Cum te-ai descurcat cu forţele şi relaţiile de producţie? Ai luat zece, mamă? Aşa pricepută cum te ştiu, cred că i-ai uluit pe colegi, iar examinatorul nici acum nu

şi-a revenit din extaz.

— Seminarul s-a amânat. Conspectez pentru mâine, că am început să uit. Vai, Marinică, dacă ai şti ce bine eram pregătită, nici nu-ţi imaginezi! Am repetat în birou, chiar şi pe hol. Ştii bine că eu, când este vorba să mă mobilizez, nu precupeţesc nici un efort...

— Vai, mamă! Se poate...? Ştiu, cum să nu ştiu?!

— Chiar aşa, Marinică! Nu uita de bere, salam de Sibiu şi alune. Tovarăşul Condrea trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta şi n-aş vrea să-l dezamăgim! Dacă ai şti cum a venit la mine şi m-a încurajat... Stătea în mână cu caietul de notiţe şi eu vorbeam..., iar el urmărea cuvânt cu cuvânt...

Îi spun că voi lupta fără odihnă să procur merindele comandate, să nu-şi facă probleme! Sacrificiul tovarăşului Condrea merită toată atenţia.

— M-ai liniştit, pa! şi mă pupă entuziasmată pe calea undelor, ţocăind lipicios în receptor.

— Ce faci, spaima criminalilor?

E locotenentul Sorescu. Îşi trânteşte servieta şi pălăria pe biroul meu, spune: ,,Uf, ce fericit eşti că prinzi criminalii cu stiloul", şi se vâră în maldărele de hârtii, fără de care infractorii din sectorul său ar face reumatism poliarticular.

— Am auzit că te-a băgat şefu' într-o *pâine albă!* Ai fost blând, da? Sper că nu ţi-a trecut prin cap să prinzi pe vreunul cu mâţa-n sac! M-am uitat atent prin birou, chiar şi-n coşul cu hârtii. N-am văzut nimic! Sau ţi-ai depus criminalii la CEC? Nu cred: aş fi zărit libretul prins cu boldul pe rever!

— Ca de obicei, perspicace!

— Bravo, mă laudă. Sper, totuşi, că ai prins... păgubaşii. Nu ţi-au scăpat?

— Află că te înşeli, nici măcar păgubaşii...

— Mă uluieşti, omule! Asta, da, şcoală mare. Eşti plin de

surprize, încep să te invidiez. Totu-i spre norocul meu: am invitat şapte-opt consumatori fruntaşi de la Didileaua. Şi-au dat câţiva pumni şi s-au zgâriat cu cuţitele, fleacuri, treabă de mântuială! O, ce bine că pot folosi întreg biroul.

Pe coridor se aud voci, clienţii locotenentului Sorescu glăsuiesc în contradictoriu, pe ton ponderat.

— Cheamă-i, nu mă deranjezi.

Îi fac o vizită de lucru şefului şi-i prezint proaspăt, aburinda, recolta de hârtii în cazul fantomă „Rodica Banu”.

— Scapi repede de necazuri!

Sunt gata să-i raportez că aşa-s eu norocos şi că ursitorile mi-au prezis şi bucurii, din când în când, dar astfel de mărturisiri se fac altor persoane decât şefilor.

— Locotenent Rujan, îmi spune pe un ton nu tocmai dulce, să ştii că dosarul scârţâie. N-aş zice că regizorul e din categoria celor dispuşi să se ţină de farse şi, oricum, nu cu organele de miliţie. Zici că ai amânat pe mâine? Ei, bine, du-te, fiule, chiar acum, să efectuezi controlul medical! Păi, eu te-am trimis acolo să faci doar aprecieri exterioare? Ce eşti tu? Medic? Chiar dacă ai fi, consultaţiile nu au loc pe coridor, la şuetă. Ştiu că-i jenant, pentru ambele părţi, dar altfel nu-ţi aprob clasarea denunţului.

Îi explic amănunţit convingerile mele, îl citez pe Garrison ca pe clasici. Şeful, nimic! Ce, Garrison îmi dă ordine? Ce, s-a întors milităria pe dos? Dăm un ordin şi-l executăm aiurea? Unde ne trezim?

— Dar, încetează odată, tovarăşe locotenent Rujan, cu mijlocul ei de viespe! Vine mâine-poimâine un control şi ce-i spui când îţi verifică scriptele? „Ştiţi, tovarăşe gradu’ cutare, bănuita nu avea emoţii, a râs indiferentă şi am observat că era suplă precum un pai în paharul cu citronadă!”

Vedeţi, deci, cum se pune problema! Rodica Banu şi doctorul Nicola aveau motive să mă compătimească.

Descind, pentru a doua oară, la domiciliul medicului. Individul de la colţul gardului a dispărut, Leonora mă întâmpină *talap-talap,* ca un elefant, nu mai este zeloasă defel, ca un câine obişnuit cu ai casei. Doctorul este tot calm, distins şi politicos, dar, vai, nu-mi poate fi de folos: domnişoara Rodica Banu a plecat. Când? A, da, de vreo oră...

— Ştiţi unde locuieşte?

— Regret, nu! La mine a venit împreună cu echipa. La drept vorbind, pe domnia sa n-am invitat-o eu, dar nici nu puteam să o refuz. Vă urez succes, tovarăşe locotenent!

În sfârşit, a sosit momentul să fiu trimis la plimbare.

— Au plecat împreună.

Încep cursele! Mă returnez în birou şi mă interesez unde o pot găsi pe Rodica Banu, însă aceasta rămâne o întrebare de o sută de puncte.

Cred că vă daţi seama în ce situaţie mă aflu!

— Tu chiar vrei să prinzi criminalii? mă tachinează locotenentul Sorescu. Ai milă, omule!

N-o uit nici pe nevastă-mea:

— Sufăr crâncen, mamă! N-am găsit salam de Sibiu şi alune. Da, ai dreptate, se găsesc la toate magazinele, dar n-am avut timp... Despre berică, să nu mai vorbim! Credemă, am transpirat căutând altceva decât bere. Îmi pare rău... A venit tovarăşul Condrea? O, cât mă bucur! Într-o oră sunt acasă! Cel mult două. Mă cheamă frontul nevăzut, mamă, ce vrei?! Militez cu dârzenie, iubito! Păstrează-ţi calmul!

Dau o fugă până la şantierul de creaţie. Pe platou. Adică, la îngrămădeala de cartoane, tinichele şi vopsele ale decorurilor şi blindatelor ce servesc realizării filmului „*Pe urmele duşmanului*". Aici, bate vântul: forţele angajate în conflict au dispărut. Nu-i prezent decât un paznic. Are o poftă de vorbă, nebună! Se ţine de mine ca scaiul, povestindu-mi brambura despre importanţa misiunii lui în

a păstra intactă averea culturală a poporului contra hoţilor şi chiar a „artiştilor ăstora care îşi vând până şi bocancii din picioare”.

Vă închipuiţi ce chef am să stau la taclale cu el!

„Las-că vorbim noi altă dată!”, îmi zic şi dispar acolo unde nu-i odihnă şi stat pe tânjeală, ci numai trudă din zori până-n noapte: la Didileaua!

Pretext pentru un „îndreptar în sprijinul celor ce studiază şi au de-a face cu blondele”

În „separeul intelectualilor” a fost amenajată masa pentru invitaţii şefului localului. Acolo se comite un prăpăd gastronomic de gradul opt pe scara Richter. Beau şi mănâncă de parcă ar fi sfârşitul lumii. În jurul invitaţilor mişună amar de clienţi, ca la bâlciul Călăraşilor: tractorişti, buldozerişti, operatori chimişti, mezelari, dactilografe, şoferi, muzicanţi fără angajamente, casnice, copii, femei cu munca la domiciliu, excavatorişti, căruţaşi, gestionari şi eu. Toţi apreciem înnoirile produse prin reapariţia mobilizatoare a Didinei: deşi suntem în plină vară, localul are ceva de bâlci. La animaţie se adaugă decorul cu ridichi, ceapă verde, spanac, usturoi şi dovlecei atârnaţi pe pereţi.

„Nemţii” şi ceilalţi - cei angajaţi în nimicirea duşmanului - împreună cu tehnicienii şi „specialiştii” fără firmă sunt prezenţi la masacrarea publică a caloriilor repartizate de direcţia comercială. Fac faţă după cât le permite

organismul şi buzunarul fiecăruia, plus împrumuturile de rigoare, pe bază de gaj asupra obiectelor „de valoare din dotarea platoului de filmare”. „Cineaştii” se dau în spectacol, vorbesc de sus, fac tot ce le stă în putinţă pentru a-i lăsa pe provinciali cu gura căscată. Ce vreţi: dacă în Bucureşti mulţi bat bulevardele, în S. sunt „cineva”. Slabi, pletoşi, neraşi, răcnesc emfatic, acoperind vacarmul.

La bar, ah ce trupă selectă! Elita blondă a cinematografiei în deplasare face notă aparte: Alexandru Panait, „Al”, cum i se mai spune, la braţ cu o blondă cu cap mic şi torsul mare. Suge ceva cu paiul dintr-o sondă, nu ştiu de unde procurată, că la Didileaua lipsesc astfel de articole. Şi-o fi adus paharul cu el!

Mai încolo, George Cornea - „ialomiţeanul” - împreună cu altă blondă, asistă la pălăvrăgeala lui Al Panait, semn că el plăteşte consumaţia şi deci are dreptul să fie ascultat. Lunganul Al Panait, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni evazaţi şi vestă din acelaşi material, o helancă grena, cu mânecile suflecate, afişează o mutră de cow-boy[1] plictisit de viaţă. Îşi sprijină mocasinii de apărătoarea barului, aşa încât genunchii i se ridică mult peste marginea lui. Reţin imaginea tălpilor mocasinilor: o droaie de cercuri concentrice, distribuite în jurul unui punct din mijlocul glencului. Marfă de import.

— I-am spus individului că-mi face greaţă şi nu m-a crezut... Imprudenţi pot fi uneori oamenii! se minunează în admiraţia generală. I-am ars două scurte, stânga-dreapta (îşi fâlfâie demonstrativ mâinile prin aer, după ce abandonează teatral sonda pe tejghea), l-am pierdut pe copil...

— Ooo! exclamă blonda cu cap mic şi torsul mare.

---

[1] Îngrijitor de vite din fermele americane (din vestul Statelor Unite ale Americii).

Hotărât lucru, „echipa” trebuie să ştie unde se află Rodica Banu. Sunt colegi, *luptă* împreună...

Îmi fac loc pe lângă orchestră, urmărit de Didina care şi-a reluat locul la microfon, povestind celor prezenţi: *„Uite-aşa mă bate gîndu’ / Să vând boii şi pământu’...*”

Mă apropii din dreapta şi-i explic lui Al Panait ce scrie pe legitimaţia mea de serviciu. Se răsuceşte la o sută optzeci de grade, cu scaun cu tot, îşi fixează înapoi coatele de tejghea, prezentându-mi o mască impertinentă, de cowboy care tocmai a călcat în picioare vreo treizeci de aşi în arta ciomăgelii, mă examinează plictisit, centimetru cu centimetru, strâmbă din nas şi cască ostentativ, spre deliciul celorlalţi.

— Ce spui că eşti? Locotenent? Nu, serios, chiar eşti locotenent? Recunoaşte că te ţii de bancuri şi te iert!

— Auzi, îl întorc, *noi, locotenenţii,* trebuie să ne comportăm altfel! Un *neamţ,* şi încă ofiţer, nu stă cu şalele şi coatele sprijinite de bar, pricepi?

Observaţia îi atinge amorul propriu şi-l determină să renunţe la poza de până atunci. Coboară afectat de pe scaun, reintrând în rolul de locotenent german, care scrâşneşte, urlă şi muşcă, fiara-comandant de companie.

— Meine Herr...!

— O caut pe tovarăşa Rodica Banu, colega dumitale...

Mutra i se crispează, arată cu adevărat a neamţ ofensat. Ceva asemănător li se întâmpla şi celorlalţi.

— Rodica Banu? De unde să ştiu eu? Ce, o am în inventar? Ai greşit adresa...

Copiii ăştia îndopaţi cu de toate, înţoliţi la fel şi plimbaţi cu maşina încă de pe vremea când frecventează grădiniţa, îmi provoacă o revoltă desăvârşită. Atâta mitocănie şi teribilism zac în ei, cât în trei mahalale. Însă cu puştanii ăştia nu-i recomandat să ai de-a face, căci intră tăticii în rol şi te alegi cu o sumedenie de belele. Deşi, până la urmă, încrezuţi şi trăsniţi cum sunt, găsesc ei un stâlp în

care să intre cu maşina.

Având simţul umorului, mă las deocamdată jignit şi insultat de neisprăvitul ăsta.

— Tovarăşe Panait, am crezut că mă puteţi ajuta într-o problemă de serviciu, nu am intervenit pentru interesele mele. Aproape că-mi pare rău...

— Bună seara!

O voce feminină, afectată, dar fermă, îmi atrage atenţia din direcţia orchestrei. Este a unei blonde cu ochi albaştri către verde, obsesivi, de hipnotizator.

— Al, ce se întâmplă aici?

— Locotenentul ăsta îşi vâră nasul...

— Care locotenent? Dumneavoastră?

Mă recomand stereotip.

— Încântată de cunoştinţă, tovarăşe locotenent. Marcela Panait! Al v-a creat neplăceri? Nu m-ar mira, i se întâmplă deseori.

— Neplăceri! pufneşte hitleristul-cow-boy. Vine tovarăşul şi intră în sufletul meu. Eu vreau să mă distrez, să mă simt bine, plătesc, nu? Şi, poftim, după o zi grea, de muncă încordată...

— Ai dreptate, Al, te-ai spetit!

Apoi, către mine:

— Tovarăşe locotenent, atragem atenţia! Vă propun să mergem în altă parte şi să discutăm în linişte. Urmează-mă, Al! De ei este nevoie? arată către George Cornea şi cele două blonde.

— Nu strică dacă sunt de faţă! În fond, nu voiam să discut neapărat cu fratele dumneavoastră. Singur s-a angajat într-o dispută al cărei sens nu-l pricep. Dacă-mi răspundea la întrebare, acum nu mai eram împreună....

Pe faţa Marcelei Panait, chiar dacă dumneaei face eforturi să nu se deconspire, se citeşte nemulţumirea.

Ochiul unui judiciarist nu poate fi păcălit. Acelaşi ochi, ba - chiar amândoi - se străduiesc să afle cine-i pricina

supărării: eu sau lunganul Al Panait. O înţeleg destul de greu.

Blondele din categoria ei aparţin zodiei celei mai afurisite. Frumoase şi dure, sunt perfide până la desăvârşire în arta manevrării sforilor. Ursitoarele mi-au prezis astfel de blonde în autobiografie, cu menţiunea că, până la urmă, s-ar putea să am neplăceri din pricina lor. Nu voi pierde prilejul să vi-o descriu cu lux de amănunte pe Marcela! Merită să le cunoaşteţi dacă ţineţi cu tot dinadinsul să nu vă dea de-a berbeleacul. Ascultaţi-mă ce vă spun, deşi nu am diplomă în specialitatea *blonde.* Când voi ieşi la pensie, mă bate gândul să scriu un *Tratat de blondologie*, chiar dacă titlul nu mi se pare tocmai potrivit. Până atunci mă voi gândi. Ştiu prea multe despre astfel de persoane, mi-am închinat prea mult din viaţă pentru cunoaşterea lor şi, zău, dacă nu v-aş împărtăşi din experienţa dobândită, ar fi curată dovadă de egoism. Fiţi pe pace, mă voi strădui să vă pregătesc, pentru a nu ajunge să le cunoaşteţi pe pielea dumneavoastră.

O părăsim pe Didina şi ceilalţi rezidenţi ai localului, spre a continua convorbirea în holul bucătăriei. Marcela a reuşit perfect să-şi alunge umbra de nelinişte. Îşi aprinde o ţigară şi ne domină cu privirea. Nu se sfieşte să-mi zâmbească dulce, curtenitor, deşi - ştiu precis - este numai o mască, adică se străduieşte să se facă frate cu... mine! Până când? Rămâne de văzut.

— Vă ascultăm, tovarăşe locotenent!

— Ce să-l ascultăm, pufneşte hitleristul-cow-boy, ne deranjează, ne strică cheful...

— Încetează, Al! Vă ascultăm, tovarăşe locotenent!

— Uite că nu vreau, continuă Al Panait criza de demnitate. Mie nu-mi dă nimeni ordine.

Drept răspuns, Marcela îl tratează cu o palmă fulgerătoare, şfichiuitoare ca un bici bine întins. Perplexitate! Al şi blonda lui, Lili, nu-şi cred ochilor şi

urechilor. Habar n-aveţi cum arată, luat la palme, un individ fudul în ultimul hal! Doar Marcela-i de un calm englezesc.

— Nu-ţi permit! ţipă masculul ultragiat din Al Panait.

Vai ce s-a mai şifonat artistul mămiţichii! Bag de seamă că i-a cam picat prestigiul.

— Încetează, Al! Vă ascultăm, tovarăşe locotenent!

Insistentă şi fermă. Dintr-un foarte important punct de vedere, îmi convine, deşi - v-am avertizat - cu o astfel de blondă te afli permanent pe gheaţă subţire.

— Din grupul dumneavoastră face parte tovarăşa Rodica Banu. În interesul serviciului, vreau să o găsesc. M-am gândit că sunteţi în măsură să mă ajutaţi. Normal, fiind colegi, cine altcineva mă poate îndruma mai bine?

— Aveţi dreptate! Vă vom ajuta! Al, te ocupi de asta: o găseşti, din pământ din iarbă verde, pe Rodica Banu. Da?

— Tu nu-mi dai ordine! se agită, compromis.

— Al! ameninţă scurt Marcela.

Fiară care urlă şi scrâşneşte nemţeşte tresare, de parcă se aşteaptă la reluarea tratamentului de domolire a personalităţii.

— Noi am venit să ne distrăm! intervine, cu voce afectată, Lili. Ne simţeam atât de bine până a sosit..., arată spre mine. Al are dreptate. E major...

— Dreptate am eu! i se răspunde scurt, fără replică.

Marcela o fixează dispreţuitor, parcă vrând să-i replice: „Mai tacă-ţi gura, proasto!”

— Dreptate am eu! reia autoritar. Faceţi cum v-am spus! După ce o găsiţi, veniţi şi-l anunţaţi pe tovarăşul locotenent. Da? Noi rămânem aici. Sper că nu plecaţi! mi se adresează. Perfect, tovarăşul locotenent aşteaptă veşti bune. Pa, copii!

Mă ia la braţ, atât de aproape încât, blondele mele dragi - aşa, uns cu toate alifiile şi specialist în blonde, cum mă pretind - mă emoţionez binişor. Mă apucă o ameţeală

aiurea, greu de definit. Blondele din categoria Marcelei au mai multe coaste de drac decât se află în mod curent în dotarea unei femei. Va trebui să studiez mai profund fenomenul.

— Sunt copii buni, mi se confesează, însă, ca toţi copiii, exagerează. Şi-au intrat prea convingător în rolurile din film şi sar calul, uită că dincolo de platou eşti obligat să te comporţi firesc, aşa cum procedează toţi semenii noştri. La ce masă staţi?

Îi povestesc prudent că nu m-am hotărât unde voi rămâne până i se întorc emisarii, însă nădăjduiesc să găsesc un loc printre pionierii detaşamentului de la şantiere. Era invitată de o personalitate culturală locală. O conduc până la masa acestuia, frisonat de-a binelea (eu, fireşte), după care primesc asigurări de sprijin în orice împrejurare. Ceea ce, să recunoaştem, nu-i rău. Avem nevoie, blondelor!

Locul meu lipseşte din schema localului. Îmi vine în întâmpinare barmanul Tache Popescu, recent liberat din penitenciar, trecându-şi, din mers, degetele prin părul năclăit cu ulei.

— Ce pofteşte, domnu’ şef? Ce ordine are? Un scaun? Se face! Vine! Poftiţi!

O mobilizează pe Leonora (îşi isprăvise misiunea la sindrofia de la domiciliul doctorului Nicola), sfătuind-o prin aceleaşi comenzi scurte, alcătuite din cel mult două cuvinte. Blonda Leonora, după cum v-am prezentat-o, bănuiţi, se mişcă blând, cu viteza unui melc stors de vlagă. Mare minune dacă nu o apucă somnul până reuşeşte să-şi îndeplinească însărcinarea. Deci, voi aştepta din belşug.

Didina mă prinde-n colimator şi se dezlănţuie:

„Mă dusei la mănăstire! Dang-dinga-danga / Ca să fac mărturisire / Dang-dinga-danga / În umbra icoanelor / Dang-dinga-danga / De dorul cucoanelor / Dang-dinga-danga...”

Până una-alta o sun pe nevastă-mea:

— Mamă, sunt distrus! Nu găsesc salam de Sibiu, credemă. Bere, nimic! Despre alune să nu mai vorbim... Da, mamă, a închis la magazine. Cum? Încă nu s-a terminat programul? Ei, fir-ar al naibii, ştii că ai dreptate?

— Marinică, mă nenoroceşti! Abia aşteptam...

— Gata, mamă! Într-o oră..., gata! Aşa-i pe frontul nevăzut, ce vrei? Nu-ţi face probleme, să-i potolesc niţel pe nenorociţii ăştia de criminali şi alerg fără zăbavă la pieptul tău. Te pup, mamă. Nu uita forţele şi relaţiile de producţie...

Altă alarmă falsă

După nereuşita din timpul dimineţii, am chef de orice, numai de şuetă nu. Spuneţi, dumneavoastră, nu am dreptate? Regizorul aruncă bolovanul şi lupt din răsputeri să-l scot din baltă... Afurisite ursitori am mai avut! Este ceva care-mi alunecă printre degete ca un peşte! Nasul meu de poliţist, dus pe la biserica infractorilor, presimte că ceva nu-i în regulă! Aş putea să aduc o mie de argumente, dar le las numai în grija mea, nu are rost să vă amestec şi pe dumneavoastră. Oricum, pluteşte primejdia în aer, blondelor!

Ei bine, în aceste clipe nu mă pot bucura din plin de binemeritata singurătate a unui detectiv cu sistemul nervos antrenat să suporte toate mizeriile lumii. Da, am fost obligat să mă antrenez pentru a rezista oricărei împrejurări imprevizibile, inclusiv a unei întâlniri cu o persoană de sex feminin, prezentă şi altă dată în biografia

mea profesională: la masa mea se aşază o tovarăşă de vreo şapte decenii, cunoscută în S. sub numele de *Miss Europa,* pe care - după buletinul de identitate - ne vom mulţumi să o amintim... tovarăşa Tanţa Moraru. *Doamna Moraru,* după cum pretinde posesoarea merituoasă a unei locuinţe închiriată de turişti, prin O.J.T.[1], a avut şi continuă să aibă prilejul de a fi un jurnal ambulant al oraşului, depăşit doar de cel al binecunoscutului local Didileaua. De când am venit în judeţ, atât doamna Moraru cât şi Didileaua s-au prins straşnic de destinul meu.

Mă abordează *franş:*

— Aici nu se bea nimic?

— Ba da, coniac miliţienesc!

Ceea ce este absolut exact.

— Ceai? pufneşte nemulţumită; apoi, către barmanul Tache Popescu: Tache, pentru mine vreau o băutură bărbătească..., un coniac cinci stele, dom'le! E bine aici, s-a încălzit casa!

Didina se repede curajos în contemporani - constructori, neveste, turişti şi alte persoane fără profesie: *„Ce-am iubit pe lume este / Calul, puşca şi nevasta.*" Nu precizează a cui nevastă.

După ce pronunţă un sănătos „hoooo!", doamna Moraru trânteşte paharul gol pe masă şi mi se adresează pe un ton de geambaş cu experienţă:

— Dom'le, simt că stai degeaba. Arzi gazul de pomană. Pe mine nu mă păcăleşti.

Te pomeneşti că vrea să-mi găsească de lucru!

— Vrei să încheiem amândoi o afacere?

— Nu mă pricep la afaceri.

— Găsim ceva pe puterea ta.

— Adică?

— Păi, la ce... instituţie lucrezi?

---

[1] *Oficiul Judeţean de Turism.*

— Ştiţi foarte bine.

— Ei, frate, păi vezi? Lucrezi la miliţie? Lucrezi! La *criminali şi morţi*? Sigur că da. Asta-i!

După cum v-am informat, ursitorile mi-au prezis evenimente dintre cele mai misterioase. Cu prudenţa cea mai curată, îmi aplec urechea la vorbele doamnei Moraru.

— Dom'le, îmi spune, tu îţi ţii gura, nu spui un cuvânt despre ce, cine, unde, când şi cum..., în schimb, eu îţi dau un...

— ...mort!

— Ei, vezi că ştii? Da, dom'le, îţi dau un mort. Nou-nouţ! Proaspăt, frumos şi îmbrăcat gata. Ei, ce zici?

Brrr! Mă ia cu frig, blondelor! Mă frec la ochi, să fiu sigur că nu-i aievea. Auziţi dumneavoastră, ce „afaceri" se pot încheia la Didileaua?! Să nu-ţi crezi urechilor.

O presimţire sumbră mă cuprinde temeinic! Am sentimentul că evenimentele se derulează mult prea rapid, iar eu m-am transformat într-un puc blocat la mantinelă. Să vedeţi în ce belea intrăm!

— Mortu-i de sex feminin?

— Aproape că-mi vine să cred că ştii despre ce-i vorba?

Ţineţi-vă bine, blondelor!

— ...şi se numeşte Rodica Banu?

Doamna Moraru se face străvezie.

— Daaaa..., reuşeşte să pronunţe uimită. De unde ştii?

— De la... „cooperativa" unde lucrez.

— Ascultă, dom'le! Ai promis că nu faci zarvă, trebuie să te ţii de cuvânt. Aşa-i corect.

Aşadar, locotenent Rujan, la doctorul Nicola a fost o dulce uvertură... Vine *allegro* şi *andante*, fiule! Cu alămurile fanfarei! Să vezi muzică şi dans!

— Unde se găseşte?

— Dom'le, rămânem înţeleşi! Nimeni nu trebuie să afle, sezonul e-n plin şi turiştii mişună ca lăcustele. Dacă se răspândeşte zvonul că la mine în casă a murit cineva, adio

chiriaşi! S-a făcut?

— Fie!

Îi dau de înţeles barmanului că am de gând să mă fac nevăzut. Deci, a venit momentul să ne facă „nota”. Eu achit, integral, consumaţia, doamna Moraru simţindu-se a fi invitatul meu. Plătim, plătim, blondelor!

Acum, să recunoaştem deschis, la orice m-aş fi aşteptat, numai la „afaceri” cu morţi - nu. Bine că doamna Moraru nu a pus condiţii mai grele. Închipuiţi-vă ce dificultăţi aş fi întâmpinat dacă mi-l vindea la gram, ca pe sfintele moaşte. Îl cumpăram, blondelor, pe banii mei: serviciul financiar nu mi-ar fi decontat nici un leu, articolul „cadavre” nefiind prevăzut la alocaţii bugetare.

— Păi, să mergem! Nici nu bănuiţi cât sunt de obosită! Mor de somn, domnule locotenent! Vă rog să nu mă ţineţi mult timp cu casa deranjată, că mâine mă scol cu noaptea-n cap să fac piaţa. Nu suport căldura, dom’le.

Parcă presimţind legământul meu cu doamna Moraru, Didina cobeşte din adâncul plămânilor: „*Plângeţi, fraţi! Plângeţi surori.*” Mă tem că în localul ăsta voi cădea în păcatul nedialectic al superstiţiei. Afurisite ursitori am avut, blondele mele dragi!

Dacă altor persoane, calificate în prinderea criminalilor, le-ar trece prin cap să o zbughească spre locul faptei, încărcând pistolul din mers, eventual ambalând sirenele maşinii, inclusiv luminând din lampa girofar, ei, bine, dacă alte persoane îşi lansează, zbârnâind, mijloacele de locomoţie spre locul crimei, aflaţi că eu mă grăbesc încet. Disciplinat, respect *ad litteram* articolele, paragrafele, aliniatele din lege, şi purced la informarea telefonică a şefului, solicitându-i prezenţa locotenentului Dodea şi pe cea a sergentului-major Diaconu. Martori, nu! Găsim pe stradă, berechet: tovarăşa (doamna) Moraru, chiar dacă mi-a solicitat maximum de discreţie, a avut grijă să-şi informeze, tot *discret*, concetăţenii: „La mine în locuinţă se

găseşte un mort nou-nouţ, proaspăt, dar să nu spuneţi la nimeni, e secret mare!”

Când îl sun pe Garrison, mă trezesc cu un torent de argumente ce pot stârni, justificat, neplăcutele suspiciuni:

— Ai reuşit să găseşti, cu adevărat, un mort în carne şi oase? Eşti sigur că-i Rodica Banu?

— O, de câte lucruri putem fi siguri în viaţă? De la naştere, până-n ultima clipă, ne paşte nesiguranţa. Speranţa contează.

— Eu îmi doresc ceva precis: eşti sigur că-i adevărat?

— Da sau ba, indiferent ce se întâmpla îţi promit că împărţim frăţeşte...

— Mersi! Eşti tulburător de amabil. Dacă încurcăm iar borcanele, ştii cine ia sancţiuni?

Vai, cum să nu ştiu?!

La faţa locului, cu deosebit respect, cei prezenţi se avertizează reciproc, îmbrâncindu-se cu coatele, aşa cum le şade frumos unor curioşi model:

— Faceţi loc, să treacă organili!

Casa tovarăşei (doamnei) Moraru, cunoscută şi arhicunoscută de turiştii şi localnicii care-şi găseau aici refugiu temporar, avea o cameră înregistrată la O.J.T. În ea se intra şi se ieşea, contra cost, cu acte în regulă. Uite, s-a întâmplat să se iasă şi pe targă, cu picioarele înainte, direcţia... morgă!

Păşim pe aleea ce străbate curtea de-a lungul, mergând întins către camera cu pricina, precum caii după drum lung. O pot găsi cu ochii închişi... Intrăm în dreapta, în hol, apoi - înainte, ne aşteaptă uşa camerei.

Dodea, transpirat, târând după sine trusa criminalistică şi aparatele, se strecoară în faţă. Conform procedurii, primul pas pe terenul minat al enigmei îl face criminalistul.

— Bătrâne, aşteptaţi să vă dau eu permisiunea!

Doamne fereşte, procedura-i procedură: întâi criminaliştii şi, după acea, restul lumii. La noi, nu-i că-n tot

soiul de filme şi cărţi, să vâjâi cu pistolul în stânga şi în dreapta. Stăm cuminţi, aşteptăm permisiunea locotenentului Dodea. Ne informează că a găsit amprente pe clanţă şi pe broasca uşii...

Tovarăşa (doamna) Moraru ne avertizează că ar fi bine să grăbim „afacerea", dumneaei vrea să se culce. Noi nu am pătruns încă la locul faptei şi, gata, a apucat-o somnul. Bravo!

Dodea intră în cameră, cu precauţiunile de rigoare, pentru a nu distruge eventualele urme, aprinde lumina, lăsându-ne la vedere doar spatele încrucişat de curelele aparatelor.

— Bătrâne, am o nedumerire! aud vocea lui Dodea.

— Mai concret!

— Mortul este mamifer, pasăre, reptilă, batracian, peşte, insectă sau microb?

— Mamifer, colega! Un mamifer superior organizat, de sex feminin..., are buletin de identitate şi legitimaţie de studentă...

— Vizibil său invizibil?

— Cine? Mortul? îmi ies din pepeni. Ai chef de glume? Nu pricep! Adică, de ce *vizibil său invizibil?*

— Caută-l tu!

— Bă-bă-bătrîne! încep să mă bâlbâi cuprins de presimţiri sumbre. Bă-bă-bătrîne, vrei să spui că nu...

— Da! Vreau să spun că aici nu-i nici un mort. Linişte şi pace. „*O dulce, caldă adiere / Se zbate-n frunzele din duzi. / Cu gândurile la altul, iubito, / Tu nu mă vezi şi nu m-auzi!*" Ce părere ai?

— Nu respecţi rima, măsura şi ritmul!

— Bătrâne, nu suntem la cenaclu, mă refeream la motivul prezenţei noastre aici. Cred că tovarăşa Moraru poate să meargă la culcare, iar noi să-i urmăm exemplul.

— Ştii cine încasează sancţiunile? îmi şopteşte încurajator procurorul Garrison.

— Cum naiba să nu ştiu!

— Aţi terminat?

De pe scara ce duce la mansardă, Tanţa Moraru ne trânteşte un mănunchi de fulgere. Tot ea! Sunt momente când, oricât ai fi de tare, încep să-ţi cedeze nervii. Într-o singură zi, să te alegi cu două splendide rateuri profesionale! Când mă gândesc ce mă aşteaptă..., mă trec năduşelile.

— Unde-i mortul? altceva nu reuşesc să articulez.

— Care mort?

— Pentru care am venit aici!

— Păi..., păi, ce? V-am spus eu că aici este un mort? Poate vă amuză, dar eu simt că leşin. Nu-mi mai rămâne decât să duc mâna la inimă şi să aştept primul ajutor.

— Tovarăşă Moraru...

— Doamna Moraru! mă corectează prompt.

— Tovarăşă, doamnă, sau ce sunteţi dumneavoastră... Aţi spus că aveţi un cadavru în casă...

— Da, am!

— Unde este?

— Acolo! arată spre camera turiştilor.

— Mort - ba, cadavru - da! Cum vine asta?

— Păi nu este mort!

— Dar cum este?

— Este *moartă!*

Auziţi pentru ce ne pierdem vremea. Dacă n-ar fi sobră şi i-ar lipsi trei sferturi din vârsta pe care o are-n buletin, aş zice că-i arde de glumă, deşi, să vorbim sincer, cu asemenea, treburi nu se glumeşte.

— Nu, aici nu-i nici un mort.

— Păi, eu ce să mai zic? Dacă nu-i, nu-i!

O iau cu binişorul:

— Tovarăşa..., doamna Moraru, aţi văzut, aţi auzit? De unde ştiţi...?

— Dom'le, eu am văzut cum v-am spus. Era femeia:

aia..., moartă în pat, îmbrăcată gata! Eu mă grăbesc, îmi este somn! Dacă aveţi hârtii de semnat, mă căutaţi mâine. Noapte bună!

În asemenea împrejurări, te apucă un foarte sănătos dor de ducă.

— Bătrâne, ce facem?

Spuneţi şi dumneavoastră ce să mai răspunzi într-o astfel de situaţie, blondelor, puneţi-vă-n locul meu!

— Căutaţi peste tot, vă dau voie, şi-mi spuneţi şi mie unde aţi găsit-o!

Ca să vezi ce şef zace în tovarăşa doamna Moraru.

— Rămâneţi pe loc!

Garrison mă trage deoparte şi-mi povesteşte cu un calm pe sfârşite:

— Tu, probabil, ai păcate de ispăşit, de-aia îţi merge alandala. Eu, însă, mă ştiu fără pată: am respectat toate cele lumeşti, nu pricep de ce să mergem cot la cot dintr-o farsă în alta. Poate te amuză, dar sancţiunile ştii cine le încasează...

Desigur, problema îmi este foarte cunoscută.

— Omule, anunţă-mă numai când este ceva serios şi precis. La revedere!

Îşi aranjează cravata şi gulerul cămăşii, apoi dispare copleşit de gânduri îndoliate.

— Dodea, amânăm verificarea amănunţită a camerei. Să vină un câine de urmărire.

— Poate-ţi găseşte el şi victima, şi criminalul.

— N-am eu norocu-ăla!

În aşteptarea mamiferului, pătrund în amintirile proprietăresei.

— Fătuca s-a mutat aici de două zile. Zicea că a stat la o vilă cu artiştii de la filmări. Apoi, că a avut cameră cu chirie în Faţa Crivăii... Fata, *subţirică,* nu poate locui oriunde şi s-a hotărât să ocupe camera asta.

— Tovarăşa Moraru...

— Doamna Moraru! mă corectează consecvent.

— Doamna Moraru, vă rog să-mi prezentaţi documentele de înregistrare a chiriaşei.

La care face o figură din cale-afară de afectată.

— Vai, domnule locotenent, e *lipsă de penurie.* Acum, pe vremea asta, pe praful ăsta, vreţi acte? Îmi pare rău. Păi, ştiţi cât este impozitul?

— Aţi comis o ilegalitate...

— Legal, nelegal, noi ne-am vorbit, îmi atrage atenţia.

— Perfect! Unde-i victima?

— Căutaţi!

Cerule, de ce nu cazi peste mine?! Alerg de azi-dimineaţă, precum calul în arie, şi, poftim, de ce recompensă am parte!

— Tovarăşa, pardon, doamna Moraru, sunteţi sigură că aici a fost cazată Rodica Banu? Aţi văzut-o, aţi auzit-o, aţi pipăit-o? De unde ştiţi că a decedat? Cum aţi ajuns la această concluzie?

Rămâne blocată. Adevăru-i că nu poate proba afirmaţiile şi se află în situaţia de a i se pune la îndoială discernământul. Începe neliniştită:

— Păi, este simplu. De văzut, am văzut-o când i-am închiriat camera. Vorbea, se mişca, ce mai, era vie. Azi, către seară, i-am adus apă caldă, că mi-a spus de dimineaţă: „La ora opt seara să-mi aduci apă caldă”. Eu zic: „Fato, iaca ţi-am adus apă”, da’ ea nu zice nimic. Eu zic: „Hai, fato, scoală-te, că se răceşte şi am consumat butelia de pomană!”, şi dau ş-o iau de mână, da’ ea nimic. Era ţeapănă. Rece... sloi! Zic: „Fato, tu eşti moartă?” Da’ ea nu zice nimic. „Hai, fato, nu te încăpăţâna - zic - spune serios, eşti vie sau moartă?” Ea, nimic! „Treaba ta - zic - poţi să taci cât pofteşti, da’ eu am să spun că eşti moartă şi te priveşte dacă m-ai păcălit, tu răspunzi, că eu nu mă sperii de nimic!” Asta-i! Eu cred că m-am purtat corect..., i-am vorbit politicos. Ce mai, am respectat dispoziţiile O.J.T.-

ului.

Ei, ce părere aveţi? De obicei, pricep destul de repede. De data asta rămân fără concluzii certe. Hotărât lucru, ursitorile au fost teribil de sucite cu mine, sau, poate, aşa cum aprecia Garrison, ispăşesc naiba ştie ce păcate.

Pentru ca bucuria să fie desăvârşită, Diaconu mă anunţă că nu poate fi adus câinele de urmărire, fiind plecat în altă parte a judeţului, la cercetarea unui furt, pe câmp, la o fermă. N-au telefon şi, deci, nu-i posibil să-i anunţe pe însoţitori. Abia mâine dimineaţă vom putea beneficia de serviciile lui.

Îl *sun* şi pe şef ca să mă „laud" cât de teribil mă descurc, dar nu-l găsesc nici la serviciu, nici acasă. Este *între!*

Drept pentru care sigilăm frumuşel camera de oaspeţi din locuinţa cu pricina: dacă-i vorba de crimă, reluăm cercetarea; dacă nu, ne vedem de ale noastre, că avem destule pe cap. Las la vatră restul echipei şi purced la inspectorat, via Didileaua. Pentru că, în hăţişul greu de pătruns al stării infracţionale din urbe, Didileaua rămâne un punct obligatoriu de trecere. Pe bună dreptate. De pildă, la cazul în speţă, colegii *dispărutei* (reţineţi cum îi spunem deocamdată) au chefuit şi vor mai chefui după ce se vor întoarce din misiunea de căutare a Rodicăi Banu.

Aflaţi că ursitorile au fost, cu adevărat, ciufute în ceea ce mă priveşte: Al Panait şi compania lipsesc. Blonda Marcela Panait mă întâmpină cu zâmbetu-i comercial:

— Regret, tovarăşe locotenent, nu au dat nici un semn de viaţă. De îndată ce am vreo veste, vă anunţ la inspectorat. Sunteţi amabil să-mi spuneţi numărul de telefon?

Cum nu! Îl notez imediat, alături îl trec şi pe cel de acasă, cu menţiunea să se recomande de îndată, dacă răspunde nevastă-mea. Ştiţi dumneavoastră cum sunt femeile.

Acest al doilea număr îl formez de la telefonul localului.

— Te sărut, mamă! Lupt, mamă, lupt din greu, ce vrei, aşa-i pe frontul nevăzut, mişună criminalii, mamă. Sigur că da, într-o oră sunt acasă, mamă! Cel mult două, pe cuvânt! Ţine-i companie tovarăşului Condrea, mamă, dacă soseşte înaintea mea, explică-i şi tu cum e cu lupta antiinfracţională, mai discutaţi şi voi, nu staţi degeaba! Pa, mamă! Nu, n-am găsit alune; nici berică... Nu mă las, mamă, caut, caut, mamă, şi salam de Sibiu, bineînţeles. Nu mă las, pe cuvânt. Pa, pa! Fii liniştită, mamă!

Aş, trăsneşte-n receptor precum uraganul Penelopa: că tovarăşul Condrea, de la cadre, aşteaptă de la prânz invitaţia, să fiu eu sănătos; să mă lupt cu criminalii până m-o apuca năduşeala, că tovarăşul Condrea o să se supere. Asta nu înseamnă că eu am voie să mă întorc fără alune, berică şi salam de Sibiu.

— Doamne fereşte, mamă! Cum o să vin cu mâna goală? Caut, caut, nu mă las, este ţelul meu...

La inspectorat mă aşteaptă şeful. Ca un subordonat conştiincios şi disciplinat, îi relatez amănunţit noile peripeţii. Fireşte, nu dau vina pe ursitori, şefii nu admit aşa ceva, doresc justificări obiective, blondele mele dragi!

— Fiule, plutim în ceaţă!

Parcă eu nu ştiu?!

Încurcăturile din noul caz îl pun în dilemă. Îşi freacă mustaţa şi-mi spune să mă duc acasă: a trimis după câinele de urmărire, nu are rost să continuăm până nu soseşte. Riscăm să mergem la întâmplare şi să stricăm, fără să ne dăm seama, urmele. În plus, dacă ne gândim atent - la ora asta - Rodica Banu poate fi, bine mersi, în braţele unui crai contemporan, bea, mănâncă, dansează, iar noi ne dăm duhul de dorul ei. S-a mai întâmplat. Până nu aflăm ceva precis...

— Să faci un raport scris cu toate cele petrecute. Ştii tu de ce! Nu-mi cere explicaţii!

— Cum mai e viaţa ta, spaima criminalilor? mă

abordează jovial locotenentul Sorescu. Nu te laşi?

— Nici gând!

— Bătrâne, când prinzi un criminal mi-l arăţi şi mie, da? Mor de curiozitate. Apropo, ai prins păgubaşii?

— Nici gând.

O sun iar pe nevastă-mea:

— Mamă, fii pe pace, într-o oră sunt acasă. Cel mult două! Lupt, mamă, lupt! Cum stai cu forţele de producţie? Bine, mamă, fii pe pace!

Pun punct raportului, mai schimb câteva vorbe cu Sorescu. Băiat bun, colegul meu mă compătimeşte mai în serios, mai în glumă. Se oferă el victimă sau infractor, cum îmi convine, numai să mă ştie cu dosarul la adăpost de necazuri.

De la Didileaua, veşti fără speranţă: s-a încheiat programul, consumatorii se târăsc spre casele lor, fiecare cum îi ajută picioarele. Marcela Panait a plecat...

Zic: „aşa mi-a fost scris” şi pornesc spre casă. Noapte bună, blondelor!

La sânul familiei

Vreţi să ştiţi cum îşi încheie un brav detectiv o zi de muncă? Aflaţi că aceleaşi chinuri, suportate anterior, se continuă până în clipa când, staţionat în aşternut, îi umblă Ene pe la gene. Trecem la ordinea de zi, pentru că „ordinea de noapte” nu există ca noţiune acceptată. Sunt întâmpinat cordial de propria-mi nevastă şi de tovarăşul Condrea de la cadre, abia sosit. Mă aşteptau în chip de Moş Gerilă: silueta servietei prevesteşte că nu am acolo

decât procese verbale. Or, documentele astea nu ţin de foame şi nu provoacă bună dispoziţie.

— O, mamă! Nici nu ştii cât m-am luptat! Pe cuvânt! Plânge inima-n mine, n-am găsit berică, alune şi salam de Sibiu... Habar n-ai cât suflet am pus!

Şi fac o mutricică dintre cele mai disperate. Ridic mâinile spre tavan, să priceapă că acesta-i crudul şi purul adevăr.

— Ei, nu-i nimic! În definitiv, este bun şi coniacul! mă scoate din încurcătură tovarăşul Condrea, meşterind gospodăreşte în preajma unei tăvi pline cu pahare.

Intervenţia lui mă salvează binişor şi, după ce mă mai dezvinovăţesc o dată, tot el spune că, la urma urmei, şunca de Praga este chiar foarte bună. Să ştiţi că are dreptate tovarăşul Condrea. De acest mare adevăr se convinge până şi nevastă-mea.

Oaspetele nostru drag, un harnic inspector de cadre, cum v-am spus anterior, este un fel de consătean de-al nevesti-mii. În calitatea conferită de statul de funcţiuni, militează pentru recrutarea celor mai destoinici angajaţi, ce vor da strălucire realizărilor unui viitor şantier. Este un tip scund, negricios, cu o ceafă de taur, atât de lată, încât dă impresia că-i lipseşte gâtul. Părul, tuns regulamentar la tâmple, i se înalţă deasupra capului într-o movilă creaţă, cu moţ coborât pe frunte, până la rădăcina nasului, îmbrăcat într-un costum de tergal gri, poartă cămaşa cu gulerul scos peste reverele hainei. Îmi pisează nervii până la exasperare cu dibăcia lui profesională în a răscoli biografia noilor angajaţi. Lui nu-i scapă nimic. Vocea-i tună, de se aude până-n stradă, cred că vecinii au îngheţat de spaimă: tot timpul strecoară expresii ameninţătoare la adresa duşmanilor de clasă şi a rămăşiţelor din trecut, dornice să-l păcălească.

După harababura din timpul zilei, m-a cuprins un pui de oboseală. S-ar elimina cu un nani, însă prilejul nu mi se

oferă imediat. Nu am încotro şi mă las terorizat de nevastă-mea şi de tovarăşul Condrea.

— Vai, Marinică, de-ai şti cât m-am pregătit. Vai de-ai şti cum am învăţat, ca pe apă, relaţiile şi forţele de producţie.

— Şi punerea lor de acord! o ajută tovarăşul Condrea scuturând năprasnic din cap.

— Mă bucur, mamă, zău mă bucur!

— Fii atent, Marinică: „Forţele de producţie sunt o latură a modului de producţie, constituită din uneltele de producţie, cu ajutorul cărora se produc bunurile materiale, şi din oamenii care pun în mişcare uneltele şi produc bunuri, datorită unei anumite experienţe şi unei deprinderi de a munci.” Ei, ce zici? Îţi place? Ai văzut că ştiu să vorbesc fără să mă uit în caiet?

Amândoi mă privesc triumfător, într-o atitudine de: „Ai văzut, dom’le?”

— Bravo, mamă, eşti deşteaptă foc! o laud înghiţind cu greu pâinea uscată şi şunca de Praga. Nu strică să faci o ciorbiţă, mă rog, o mâncare caldă.

— Vai, Marinică, numai la mâncare ţi-e gândul. La hrana spirituală nu te gândeşti, ce naiba! Ia ascultă: „Relaţiile de producţie sunt relaţii care se stabilesc între oameni în procesul de producţie al bunurilor materiale. În relaţiile de producţie sunt cuprinse relaţiile de proprietate asupra mijloacelor de producţie, relaţiile reciproce dintre oameni (clase, grupuri sociale) în sistemul producţiei sociale în legătură cu schimbul lor de activităţi şi...”,...ăă... ăăă... ăăăă!

Gata, a încurcat-o, m-aş fi mirat să ştie definiţia până la capăt!

— ...„şi relaţiile de repartiţie”, îi suflă tovarăşul Condrea, transpirat de emoţie.

— „Şi relaţiile de repartiţie!”, izbucneşte triumfător. Să ştii, Marinică, am uitat pentru moment. Îmi reaminteam imediat. Ei, ce părere ai?

— Mamă, eşti foc de deşteaptă! Ţi-am mai spus, ce naiba?! o laud, isprăvind şunca de Praga... În lipsă de altceva, atac un colţ de pâine, pentru a completa necesarul de calorii al unui organism gata de luptă pe frontul nevăzut. Minunat, mamă! continui să molfăi pâine goală. Minunat! Mă bucur din inimă, zău! Sunt mândru de tine, mamă!

— Tovarăşa Rujan, intervine inspectorul de cadre, are în faţă un viitor promiţător. Bine pregătită politic, o aşteaptă, cu siguranţă, afirmarea. Locuri în schemă avem berechet, a fi dactilografă nu-i pentru dânsa...

Mă scuz că nu bag coniacul în seamă: pot fi chemat la serviciu din clipă-n clipă, trebuie să fiu lucid, şi aşa mai departe.

Tovarăşul Condrea schimbă subiectul şi intră cu nădejde în „situaţia internaţională". Cu Vietnamul, zice el, se termină repede, americanii sunt la pământ, marionetele lor de la Saigon, aşijderea. Să nu-mi fac griji, în curând îi ia naiba! Ai fi zis că tocmai s-a întors din Delta Mekongului. Deci puteam să dorm liniştit. Dă-i cu Organizaţia Naţiunilor Unite, pactele militare... Îmi vâjiiau prin cap redute, tancuri, bombardiere B 52, preşedinţi, prim-miniştri, miniştri de externe, secretari de stat... Ai fi crezut că tuturor le-a făcut verificări de cadre, să-i angajeze la şantier.

— Acum, atenţie, Geneva promite lucruri mari. Uite, de pildă, chestiunea cu dezarmarea, s-a făcut..., e ca şi făcută..., problemă de timp. În câteva luni, gata, adio arme!... Chiar vă este somn? Eu plec, mi-a făcut plăcere... Totuşi, dacă aveţi răbdare, mi-aş permite câteva cuvinte despre băştinaşii din Amazonia!

— Da, poftiţi! îl îndemn din politeţe, trântindu-i, ca avertisment, o rafală de false sforăituri, cu capu-n piept... Vorbiţi, nu vă impacientaţi!

Mi-e somn de mor, blondelor!

Nevastă-mea se uita mustrător la mine. Hotărât lucru, sunt un uricios şi n-am conversaţie!

— Ei, la revedere! se hotărăşte, după ce schimbă guvernul în Marea Britanie. Să auzim de bine!

— Vă aşteptăm, tovarăşe Condrea! explodează de entuziasm nevastă-mea! Veniţi şi mâine?! Până atunci Marinică prinde criminalii. Vai, cât aştept să mai treacă o zi!

Mi se pare că a făcut unele referiri la evenimentul de duminică, nu cumva să pierd din vedere:

— Marinică, mai sunt cinci zile până la nuntă. Cu ce mă îmbrac? Chiar aşa, cu ce mă îmbrac?

— Mamă, zău, mă blochezi! De unde vrei să ştiu? Acum avem vreme de toalete? Pe mine mă aşteaptă frontul nevăzut, pe tine - seminarul. Ai grijă de hrana spirituală, dă-le-ncolo de rochii şi jupoane. Nu hainele contează, ci frumuseţea sufletească. Ce naiba?

Aproape leşinat de foame (mi se vântura pâinea prin stomac fără odihnă, nu-şi găseşte locul, precum un şobolan în cursă), îmi îmbrac pijamaua şi, direcţia, patul.

Încă nu avem un caz „perfect” conturat

Să tot fie două noaptea când mă trezeşte energic nevasta. Sună telefonul de mama focului... Îmi vâră receptorul în preajma urechii, iar eu, din reflex, zic „da”!

— Să trăiţi, a venit câinele!

— Alo, ce câine, oameni buni?

Vreau să spun că am o buimăceală perfectă în cap şi un arici voinic în stomac. Pricep, până la urmă, că-i sergentul-major Diaconu. E clar, intrăm în priză. L-a anunţat pe locotenentul Dodea să-şi ia trusele, iar eu îl sun pe procurorul Garrison, în timp ce-mi trag straiele pe mine.

— Eşti sigur? încearcă prudent. A fost găsit, cu adevărat, un mort în carne şi oase?

— De unde vrei să ştiu? îl încurajez. Speranţa contează!

— Dacă încurcăm borcanele, ştii cine ia sancţiuni! |

— Ba bine că nu!

Nevasta mea dragă s-a trezit şi s-a înfundat temeinic în lectură.

— Mamă, te rog din suflet..., sprijină-mă cu o cafea.

— O, Marinică, pufneşte nemulţumită, vei ajunge un comod. Acum ţi-ai găsit, ce dumnezeu? Studiez, nu vezi?

— Mamă, aseară ştiai lecţia pe de rost...

— Vai, Marinică, m-am gândit să-i fac o surpriză tovarăşului examinator: învăţ şi despre conştiinţa şi existenţa socială. Ridic două degete şi mă înscriu la cuvânt, spun tot ce reuşesc să învăţ până la ora opt. Nu, zău, Marinică, ce părere ai? Aşa-i că tovarăşul se va bucura din inimă?

Arunc un pumn de apă-n ibric în perspectiva unei cafele şi trec la maltratarea unei cămăşi pe care o calc direct pe covor, ca să nu-mi pierd vremea inutil până fierbe apa. Numai gulerul, manşetele şi pieptul au norocul să fie călcate, altfel m-apucă prânzul acasă şi nu-i recomandat pentru un detectiv hotărât să ajungă val-vârtej pe baricada antiinfracţionismului.

Cafeaua clocoteşte şi inundă aragazul... Ce rămâne, împart cu nevastă-mea.

— Urâciosule, egoistule, numai tu vrei să fii lucid. Pa, Marinică, succes, dragule! Dumnezeule, nu mi-ai spus... serios, Marinică, ce părere ai: se va bucura tovarăşul examinator? Hai, recunoaşte!

— Fără îndoială, mamă! Se va emoţiona până la lacrimi.

În timp ce cobor în stradă, o aud strigând duios:

— Marinică, te implor, gândeşte-te cu ce mă îmbrac duminică. Nu uita să cumperi alune, salam de Sibiu şi berică. Vine, iarăşi, tovarăşul Condrea.

Echipa noastră se regrupează în Faţa Crivăii, la domiciliul tovarăşei (doamnei) Moraru, toţi somnoroşi, răvăşiţi, cu părul vâlvoi, eu, Dodea, Garrison, Diaconu şi un subofiţer cu câinele. Avem nevoie de doi martori. Îl trimitem pe Diaconu să caute prin împrejurimi: nu-i nici o greutate, încă de la această oră s-au trezit... Urmează o misiune aproape imposibilă: deşteptarea proprietăresei. Până la urmă se rezolvă şi asta, astfel încât reluăm cercetarea conform legii.

În camera rezervată turiştilor intră numai locotenentul Dodea şi-i explică proprietăresei că doreşte să ia un obiect de îmbrăcăminte al *dispărutei,* pentru *urma de miros* necesară câinelui. Primim mâna de ajutor sub forma unei rochii, amuşinată conştiincios de inteligentul patruped. O zbugheşte direct spre malul râului, apoi ocoleşte spre dreapta, pe dig, până la restaurantul „Ciocănitoarea”. De aici, cărarea de urme deviază spre nord, pe lângă terasamentul căii ferate, ocoleşte oraşul pe la vest şi se afundă, peste câmp, spre Amara, în linie dreaptă, prin lanurile de grâu şi soia.

În două locuri găsim urme de încălţăminte perfect întipărite în pământul moale din preajma Crivăii, lângă oierie. Urmele au fost create de pantofi pentru femei şi bărbaţi. Apreciem existenţa a patru persoane, angajate în realizarea lor. Câteva prezintă un desen extrem de rar pentru modelele create de întreprinderile autohtone: cercuri concentrice, având în mijloc un punct. Ştiţi unde am mai văzut noi aşa ceva? Ei, vedeţi, aţi ghicit: la scumpetea de Al Panait, blondelor! Sigur că da: stătea flăcăul cu genunchii rezemaţi de marginea barului şi-şi

compunea figura stil Al Capone. Îi destăinui acest lucru şi lui Garrison, dar este - deocamdată - sceptic în privinţa finalităţii fructuoase a misiunii noastre.

Dacă noi ne plimbăm în marş forţat, ferindu-ne să tragem concluzii, locotenentul Dodea, în schimb, are de lucru cu fixarea şi ridicarea urmelor. Ce vreţi, criminaliştii trebuie să-şi onoreze titlul, nu?

Depăşim oieria şi ne apropiem de Amara. La marginea unui şanţ facem o scurtă haltă: găsim o eşarfă de mătase. Vreţi să o descriu? Perfect : pe fond alb a fost imprimată, în zeci de exemplare, Capela Sixtină, dintr-o infinitate de liniuţe şi puncte bleu. V-aţi lămurit, sper. O eşarfă asemănătoare se afla la gâtul Rodicăi Banu, când am făcut cunoştinţă în casa închiriată de doctorul Nicola. Mi se pare că începem să ne încurcăm frumuşel. Aşa-i, blondelor?

Nici asta nu-l impresionează prea mult pe Garrison.

— Până nu avem un caz perfect conturat, ne distrăm pe cont propriu, dar cu paralele statului, colega!

Pe undeva are dreptate! Ba, dacă analizăm la rece, are dreptate din toate punctele de vedere. Este foarte posibil ca Rodica Banu s-o fi pierdut şi, când o vom întâlni, să tresară plăcut impresionată: „O, ce drăguţi sunteţi! Vă mulţumesc, unde aţi găsit-o? Lângă un şanţ, pe câmp, spre Amara? Este traseul nostru de la platou către vilă. Ah, aşa sunt eu, pierd tot soiul de obiecte, mi se întâmplă des! Nu am decât cuvinte de laudă pentru miliţia noastră populară. Mi-ar fi părut rău să nu o mai găsesc! Cum pot să vă mulţumesc?”

Dodea îşi face în continuare meseria şi ne urmează spre Amara, unde ajungem la revărsatul zorilor. Pentru câţiva kilometri parcurşi, ne-am mişcat destul de încet.

Câinele de urmărire ne conduce la o vilă cu etaj, în apropierea Complexului balnear. Normal, sunăm, batem la uşi... Dulăul se caţără pe ziduri mârâind, el ar fi în stare să procedeze de o manieră spectaculoasă, nu ca noi, grijulii

să nu încălcăm nici un aliniat din legi şi alte acte normative.

După un timp, să tot fi trecut un sfert de oră, ne răspunde o voce feminină, fermă, delicată, solemnă şi niţel iritată. Îmi pare cunoscută şi, până mă voi convinge, aflaţi că seamănă cu a Marcelei. Am dreptate: apare în cadrul uşii, în carne, oase, piele, şi, pe deasupra, un capot până la pământ, încheiat însă numai la trei-patru nasturi. V-am promis că v-o descriu pe Marcela? Toate la timpul lor!

— Dumneavoastră? La ora asta? Ce s-a întâmplat? se interesează, observând prezenţa echipei, inclusiv a dulăului. Poftiţi, intraţi!

Pare niţel sucită. Mult mai puţin decât ar trebui să fie o blondă din categoria ei. Ceva nu-i în regulă! Ascultaţi-mă pe mine, v-am avertizat că sunt specialist în materie de blonde. Aflaţi că Marcela, în condiţii normale de temperatură, umiditate şi presiune atmosferică, nu s-ar fi sfiit să ne expedieze cu dulău cu tot.

O urmăm cuminţi în holul vilei, mare cât salonul de la Didileaua, însă cu altă atmosferă şi alt decor: o canapea, fotolii, două măsuţe „fantezia”, ficuşi, un havuz..., o sumedenie de obiecte microscopice şi scumpe. Deci, ceva distins şi reconfortant. Iar noi intraserăm şi cu patrupedul... Se aşază într-un fotoliu, încercând să-şi acopere genunchii ieşiţi la iveală de sub capot, din pricina penuriei de nasturi. Efortul este mai mult din principiu, fără a convinge că o interesează în mod deosebit acoperirea lor. Îşi pune picior peste picior, într-o poziţie în care, misogin de-ai fi, tot îţi vine să priveşti în perspectivă.

— Marcela, îmi este teamă! Vino!

Mă simt obligat să cred că-i vocea blondei cu cap mic şi torsul mare! Lili! Aflaţi că nu mă înşel. Nu degeaba mă recomand eu ca specialist în sectorul blonde veritabile îşi face apariţia pe scările de la etaj, unduindu-şi sfidător corpul, în limitele unei pijamale efemere, cu pantalonii trei

sferturi, ceea ce-i pune pregnant în evidenţă disproporţia dintre dimensiuni. Exclamă un fel de „aaa”, la vederea noastră, mai mult din pricina câinelui (deşi n-a băgat-o-n seamă), şi încearcă, fără prea mult succes, să se întoarcă. Ochiul meu de expert îmi spune că blonda asta este stăpânită de o curiozitate vecină compromisului. Rămâne agăţată de balustrada scării într-o poză de efect.

— Calmează-te, Lili! Nu s-a întâmplat nimic! Suntem vizitate de câţiva tovarăşi cu sarcini deosebite, o adevărată onoare în pustietatea noastră.

Ce importanţi suntem!

— Luaţi loc!

Este deja foarte calmă. Aceeaşi stare de spirit încearcă să i-o transmită celeilalte, care continuă să se bâţâie aiurea pe marginea balustradei.

— Coboară sau pleacă în dormitor! o repede Marcela. E prea sensibilă, ne explică. La vârsta ei (să tot aibă vreo două decenii) este greu să o schimbi. Dar, vă rog, luaţi loc..., mă obligaţi să stau şi eu în picioare.

Nu ne arde de aşa ceva şi-i explicăm, fără a intra în amănunte, că dorim să vorbim cu Al Panait.

— O, dar a plecat!, *Băieţii* lipsesc. Al şi George Cornea ne-au adus la vilă, apoi s-au dus să o caute pe Rodica. Fata asta se cam întrece cu gluma. De când a venit în S umblă creanga, am impresia că şi dumneavoastră vă creează greutăţi.

— Oarecum! recunosc. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, vrem să ne uităm puţin prin vilă. Pur şi simplu „din curiozitate profesională”. Tatăl dumneavoastră, am înţeles că aţi venit împreună, se găseşte aici?

— O, nu! Papa a fost invitat de către prietenii locali la o sindrofie. La nivelul său, vă daţi seama...

Trebuie să pricepem, aşadar, că tatăl este o persoană importantă şi ar fi cazul să stăm în poziţie de drepţi când vorbim despre el.

— Am înţeles bine? Voiţi să faceţi o percheziţie?

— Ceva asemănător! confirm.

Desigur, vă aşteptaţi să refuze, să facă tot soiul de gesturi menite să ne pună pe gânduri. Aş! Rămâne absolut neutră: nici veselă, nici supărată. Ne spune „poftiţi”, apoi se adresează blondei rămasă cu mâinile încleştate pe marginea balustradei:

— Draga mea, adu-mi colecţia revistei „Moda”! Calmează-te, câinele nu-ţi face nimic. Cât eşti tu de curajoasă, numai frate-meu este în stare să te ia în seamă! o complimentează supărată.

Apoi, blondele se afundă în fotoliile din hol, pregătite să studieze perspectivele vestimentaţiei feminine. Dar nu le este dat să pătrundă temeinic în tainele pantalonilor, furourilor, bluziţelor.

— Prezenţa dumneavoastră în preajma echipei este absolut necesară! le avertizează Garrison. Conform legii, trebuie să ne însoţiţi în perioada cât lucrăm sub acelaşi acoperiş. Aveţi ceva împotrivă?... se opreşte dând de înţeles că, indiferent de părerea lor, invitaţia trebuie onorată.

Nu găsim nimic din ceea ce ar prezenta interes în descoperirea vreunui indiciu legat de existenţa terestră a Rodicăi. Camerele, două, plus holul, la parter, şi patru, la etaj (pentru *fete, băieţi,* Panait-senior), alta fără destinaţie specială, cuprind ceea ce-i necesar celor sosiţi la odihnă. Într-una din ele, amenajată birou de lucru volant pentru *pater familias,* dotat cu un scaun, două fotolii, o măsuţă şi planiglobul, făcut sul, domneşte o atmosferă sobră.

Scotocim sârguincios prin casă, prin curte şi anexe, iar în final, ajungem la concluzia că, dacă stăteam cuminţi pe la casele noastre, măcar ne odihneam ca lumea. Dacă nu beneficiam de alarma falsă a doamnei Moraru, după cea a regizorului Nic Vasiliu, aveam motive să ne pară rău pentru atâta deranj?

— Tovarăşă Marcela, mă adresez ambelor blonde, vă rugăm să se scuzaţi, datoria...

Marcela este înţelegătoare. Chiar ne împărtăşeşte părerile personale legate de partea ingrată a meseriei noastre: să nu ne facem griji, ne vom bucura, în continuare, de stima şi consideraţia ei, plus promisiunea ajutorului concret, dacă este cazul.

Călătorului modern îi şade bine cu drumul spre serviciu. Drept care mergem într-o staţie de autobuz şi, cu sprijinul transportului în comun, ne returnăm la bază.

Ştiţi ce ne aşteaptă, blondelor? Din nou hârtiile şi hârtiuţele, dosarele şi dosărelele cu declaraţii, adrese, rapoarte şi procese-verbale. Criminalii se prind foarte greu când îi urmăreşti şi cu stiloul.

O aventură nocturnă

Să tot fi fost ora nouă, terminasem de relatat, într-un raport detaliat, noul episod, şi mă pregăteam să plec la Didileaua, unde mă aştepta Didina să-mi povestească „una tare” (chiar aşa i-a comunicat ofiţerul de serviciu *„am una tare* pentru dom’şef Rujan”), când am primit un telefon. Era nevastă-mea. Precipitată, foc!

— Marinică, ce naiba se întâmplă la voi! De-ai şti de când te sun... Am o veste extraordinară...

Ce naiba s-o fi întâmplat?

— Mamă, sper că nu-i nimic grav!

— Ghici?!

— Mamă, te rog, cruţă-mă, de azi-noapte, am prins un sac de criminali..., sunt frânt de oboseală, crede-mă. Ei?

— Am luat „foarte bine” la seminar, Marinică, iar tovarăşul examinator m-a felicitat în faţa colectivului. Aşa-i că te bucuri, Marinică?

— Enorm, mamă! Vestea m-a remontat.

— Ah, dacă ai şti cum am vorbit?!

Şi începe să-mi turuie definiţiile în receptor: relaţii, forţe, unelte, mână de lucru, raporturi dialectice. Maica ta, locotenente, asta-ţi trebuia acum?! Salvaţi-mă, blondelor!

— Bravo, mamă, ţi-am spus că eşti deşteaptă!

Aş, n-o pot opri. Acum, dacă s-a dezlănţuit, face prăpăd. Între două respiraţii, îi spun la revedere şi-mi reiau ultimele formalităţi în cazul dispariţiei Rodicăi Banu, aşez hârtiile în mapă şi mă prezint la şef. Raportez totul şi am parte de câteva ordine de principiu: să verific. La urma urmei ce aş putea face? Atâta vreme cât nu am găsit-o pe Rodica Banu, posibilităţile de clasare sau reactivizare a cercetărilor rămân nerealizabile.

Acum, chiar sunt hotărât să o vizitez pe Didina. Diaconu nu reuşeşte să facă legătura cu Didileaua.

— Imposibil, tovarăşe locotenent! raportează abătut. A intrat o trăsnită pe fir şi ne-a blocat telefonul.

Verific de probă.

— Nu-i trăsnită, îi spun, e o „elevă”. Povesteşte lecţia pregătită pentru azi. Fii pe pace, isprăveşte până la prânz.

La Didileaua, consumatorii de nădejde intraseră în program, degustând produsele localului. Pe trotuar, grupuri de localnici bruni, aşezaţi pe vine, beau rachiu cu sticla.

Didina vocalizează, acompaniată doar de cei doi susţinători instrumentişti *„Dar ştiu că vaaa veni-o ziiii / Câââând noi doi ni-om iubiiii/Şi-o să fiuuu iar fericităăă / De tine neicîîî iubităăăă-î-î-î-î-!*”

Se aşază la masa mea şi-mi deşartă un sac de peripeţii trăite în cursul nopţii. Totul a început înainte de închiderea programului: după plecarea *filmagiilor,* a sosit Radu

Panait. Seniorul! Bine „afumat”, însă demn. A fixat-o cu privirea pe Didina şi a convins-o repede că arde de nerăbdare să o viziteze într-o chestiune foarte importantă.

Deşi putea să-i fie tată, Didina a făcut abstracţie de acest amănunt. Se călăuzea după principiul clasic: *Bărbaţii cu bani nu au vârstă!*

— Bine! a zis Didina. Dar nu plecăm împreună, că pe aici oamenii ie ai dracului şi pos’ să te bage-n spital, nene. Ie mulţi care mă iubeşte şi dacă află că ai venit la mine, dau de lucru miliţiei un trimestru.

Panait-senior, o persoană cam la cincizeci de ani, scund, durduliu, miop (vedea numai ce-l interesa), a convenit să o aştepte în Faţa Crivăii, unde închiriase Didina o cameră de când devenise artistă şi sarcinile noi o obligau să-şi procure spaţiul necesar creării rolurilor.

Trecuse de miezul nopţii când şi-a făcut apariţia Didina, culegându-l grabnic de pe trotuar cu un „Mişcă-te repede, nene, pân’ nu te vede cineva”. L-a târât într-o casă de paiantă, alcătuită din câteva camere joase, aranjate de o parte şi de alta a unui hol întunecos, având podelele acoperite cu pagini smulse din ziare şi reviste.

— Aşa cum bine ştiţi, a început Panait, ferm convins că se bucură de o largă notorietate în S. am sarcini de prim ordin într-un domeniu ce nu i se poate încredinţa oricui.

Păi, sigur că da: să ştie Didina cu cine are de-a face!

În acest timp, scotea din servietă două sticle de coniac „Tomis”, o bucată de salam de Sibiu, câteva pachete de ţigări „Kent”, un furou şi o brichetă cu gaz. Le aranjă grijuliu pe măsuţă, între el şi Didina, grăbindu-se pentru a preîntâmpina un protest legat de prezenţa în buduoarul din chirpici al artistei. Argumentele cu etichete bine lipite, sclipitoare, aveau darul să-i ridice prestigiul în faţa „domnişoarei”.

— Am atribuţii de seamă şi o mulţime de angajaţi în subordine. Toţi unu şi unu, hotărâţi să nu precupeţească

nici un efort pentru a-mi asculta dispoziţiile...

„Praf o fac! îşi zicea în gând. Cu siguranţă, copila se va emoţiona până la lacrimi!”

Didina se abţinea cu greu să nu caşte. Ea era obişnuită să i se spună *franş:* „Uite, soro, de ce am venit la tine!... Cât costă?” „Păi, atât!” „Bine, na!” Îi număra banii corect, până la ultimul leu, şi... aşa mai departe. Panait, însă, opera cu subtilităţi mult peste înţelegerea şi răbdarea Didinei, obişnuită să fie mai operativă şi fără prejudecăţi, în astfel de împrejurări. Întrucât evenimentul intra în categoria „afaceri de după miezul nopţii”, nu-i trecuse prin cap că va avea parte de prelucrări la domiciliu.

— Furoul este pentru soţia dumneavoastră, domnule Panait?

— Tovarăşe Panait! a corectat-o ca ars. Vă rog să vă adresaţi cu tovarăşe, chiar dacă... O, nu, furoul este pentru dumneavoastră, deşi nu sunt sigur dacă vă..., adică, mă înţelegeţi ce vreau să spun'?

— Am priceput, tovarăşe Panait! a scurtat Didina cursul alambicat al monologului steril. Mi se potriveşte sau nu, mă priveşte ce fac cu el. Am eu grijă să se îmbrace altcineva cu el, dacă nu-i croit pe oasele mele.

Cu o mişcare dibace, a înfăşurat *cadourile* în faţa de masă, ca un bandit dintr-un western reuşit. Panait a rămas perplex, surprins de viteza cu care i-a zburat faţa de masă de sub coate, laolaltă cu obiectele aduse de el.

A tuşit încurcat, canalizând discuţia pe făgaşul atât de drag lui:

— Tovarăşa Didina, sub îndrumarea mea nemijlocită, personalul din subordine...

— Foarte bine faceţi! a fost de acord Didina, trăgându-şi rochia peste cap, mişcare ce i-a antrenat prompt furoul. Dar acum este târziu, şi sarcinile dumneavoastră sunt altele. Vă rog, faceţi-vă comod..., mâine am o zi grea... Ştiţi, *arta cere sacrificii!* l-a citat pe regizor.

Dar Panait se lansase prea harnic în discuţie, pentru, a renunţa cu una cu două la pledoarie.

— Am asistat la filmări şi sunt uluit cât talent aveţi. Extraordinar, cu câtă forţă şi convingere strigaţi „Blestemaţilor!” Formidabil, tovarăşă Didina. Zău, dacă aş fi în locul duşmanilor, aş îngheţa de spaimă.

A fost singura ocazie când o interesa discuţia cu Panait-senior. Ochii i-au scăpărat de emoţie şi speranţă.

— Nu vi se pare că vorbesc prea puţin? Săptămâna trecută am jucat într-un film şi am spus: „Bade, vino la pieptul meu!” Vă daţi seama ce rol am avut?! Acum, însă..., numai un singur cuvânt...

— Aveţi dreptate! a aprobat Panait, deschizând o sticlă cu coniac, rămasă de rezervă în servietă, după *tranşarea afacerii.* Aţi mai putea spune ceva..., câteva cuvinte, acolo: „Câinilor, nu veţi trece nicicând peste...”, sau ştiu eu ce naiba altceva. Oricum, puteţi spune ceva înflăcărat... Mă ascultaţi, tovarăşă Didina? Ei, da, trebuie spus ceva din inimă şi de la obraz, să priceapă hitleriştii ăia nenorociţi că nu le merge, că pe meleagurile de basm..., aveţi pahare, tovarăşă Didina? O, nu vă deranjaţi, spuneţi unde sunt, le caut eu..., pe dumneavoastră vă rog să vă faceţi comodă... Ei, bine, aşa trebuie să le spuneţi hitleriştilor! Sigur că da!

Didina a revenit relaxată din strânsoarea vestimentaţiei în realitatea momentului. Panait a examinat preocupat decorul plăcut impresionat, şi a turnat coniac în pahare: „Nu-i nimic dacă se risipeşte, aduce noroc!” Didina era nerăbdătoare. După ce a examinat-o superficial, şi-a continuat dizertaţia!

— Ce scenarist? Care scenarist? Vorbesc eu cu regizorul..., adăugăm *noi,* facem rol serios. Nu vă neliniştiţi, gloria vă aşteaptă, tovarăşă Didina! Noroc, vă urez succes!

Didina a pupat emoţionată marginea paharului, ferindu-se să nu-şi stropească pieptul, însă Panait l-a săltat

voiniceşte:

— Uite-aşa se bea! Ca nea Mărin la revelion!

S-a şters cu mâneca la gură şi a râs ca după o glumă bună:

— Şi viaţa este tot un film, tovarăşă Didina. Nouă ne revine obligaţia să demonstrăm concret că avem puterea să rezolvăm totul, dintr-un foc.

Iarăşi a turnat coniac în pahare. De fapt, într-al lui.

— Noroc şi mult succes pe drumurile artei! Că talent şi ce văd eu acum... zău, dacă ar şti regizorul!

Ei, parcă nu ştia!

Panait-senior, deja cherchelit, după ce s-a dres cu vreo câteva pahare de coniac, a căzut brusc pe gânduri. Apoi, a izbucnit din senin, gâfâind ca la maraton:

— Vă dau cuvântul meu, tovarăşă Didina, că nu-i simplu să conduci oamenii... Ştiţi ce înseamnă asta? Caractere, temperamente dificile, greu de strunit. Nu vă supăraţi, că vă întreb: ştiţi ce-s temperamentele şi caracterele? Dar eu, aşa cum mă vedeţi, nu mă dau bătut! Sunt hotărât şi ferm pe poziţie.

— Tovarăşe Panait, nu credeţi că-i târziu, totuşi? Ba, mai este şi foarte cald! a luat-o pe ocolite. Vă rog să vă faceţi şi dumneavoastră comod! Dezbrăcaţi-vă haina, cravata... Pot să vă ajut eu? Îmi daţi voie?

S-a apropiat de el provocator, nădăjduind să-l aducă pe calea cea bună. Mai curând înfiora stâlpii podului de peste Ialomiţa.

După bere, vin, coniac, Panait risca să lanseze vorbe tot mai înflăcărate, or Didina se grăbea, era obosită, o aştepta o zi grea, pentru a-i blestema cum se cuvine pe hitlerişti... apoi, programul la Didileaua, în slujba localnicilor... Ce-i păsa ei de succesele personale ale oaspetelui de după miezul nopţii? S-a plimbat prin faţa lui, chiar a încercat să i se aşeze pe genunchi, dar Panait s-a ferit de parcă ar fi avut ghimpi.

— Eu rezist! Avem şi treburi concrete...

— La asta mă gândeam şi eu! s-a înviorat Didina. Să le rezolvăm şi, după aceea, dumnezeu cu mila! Hai, să încercăm!

Şi-a încolăcit braţele pe după umerii lui, strângându-l la piept.

— Pe mine vă rog să mă luaţi încet! Sunt obişnuit *să lucrez lent,* fără grabă, nu pot să mă mobilizez spontan, credeţi-mă! s-a apărat, încercând să se smulgă din îmbrăţişarea profesională a Didinei.

— Păi, dacă nu eşti în stare să... alea... activităţile... mai repede, i-a sărit ţandăra, trecând la persoana a doua singular, cine dracu te pune să mergi la femei?

— Vă rog să fiţi politicoasă şi să-mi purtaţi respectul cuvenit, tovarăşă Didina! Eu conduc...

— Aici nu eşti la tine acasă. Şi nu eu te-am agăţat! Dacă ştiai că..., de ce nu-ţi vezi de-ale tale?

— Oricum, respectul trebuie să mi-l purtaţi! Aş putea să vă fiu, oricând, tată...

— Auzi, tăticule, mi-e somn de mor, nu vrei să te întinzi, să dormi, să faci ce vrei..., da' pricepe că se face ziuă şi am atâtea treburi pe cap! Înţeleg, ai probleme, te mobilizezi greu, dar măcar culcă-te! Dormi!

— La mine nu contează! Zi şi noapte, eu nu precupeţesc nici un efort... Respectul, însă, vă rog să mi-l purtaţi... Nu vă jucaţi cu demnitatea mea!

— Rezolvaţi-o şi pe ea că mor de somn! se văita Didina.

— Toate la timpul lor! a promis Panait-senior.

„Cine dracu m-a pus să mă încurc cu babalâcul ăsta? Se trezesc vecinii, mă reclamă la miliţie!", blestema Didina.

— Vă rog, dacă nu vreţi să vă dezbrăcaţi de tot, măcar întindeţi-vă pe pat şi odihniţi-vă!

— Vreţi să fiu sincer? s-a încumetat Radu Panait.

— Fiţi cum vreţi, numai să stingem lumina şi să ne culcăm naibii, că-mi ard ochii...

— Eu sunt devotat până peste cap profesiei căreia mi-am dedicat viaţa...

— Treaba dumitale...

— Aveţi dreptate! a convenit Radu Panait, bâjbâind ameţit cu sticla pe lângă pahar. Eu vă admir sincer, tovarăşă Didina, şi tot sincer, aşa cum v-am mai spus, vă iubesc din toată inima, ca un tată...

— Mi-ai mai spus! i-a confirmat.

— Eu ce să mai zic? Am plătit, nu stau pe gratis pe capul dumneavoastră! Aşa că nu plec până nu cred de cuviinţă..., adică, eu nu mai sunt la vârsta lui fii-miu...

— De ce nu l-ai adus pe fii-tu cu tine? l-a repezit Didina, vârându-se sub cearşaf.

— Să-l aduc pe Al? s-a înfierbântat Radu Panait. Ce ştiţi dumneavoastră?! Eu vreau să vă ocrotesc şi mă port cavalereşte, pricepeţi? Pentru că Al..., cum să vă spun...

— Măcar nu bătea câmpii...

— Da, dar să fi văzut belele! arată semnificativ spre abdomen. Dacă mă gândesc bine, fetei ăleia de la el i s-a tras şi acum eu plătesc. Eu, din munca mea, cinci mii de lei am plătit, auziţi, tovarăşă Didina? Cinci mii de lei, ca să termine cu..., mă înţelegeţi? Asta-i! Cu cinci mii de lei, bine chivernisiţi, îmi petreceam tot concediul cu dumneata! Fără complicaţii, nu? Dacă mai punem la socoteală cât a cheltuit cu ea înainte... Ce mai, acum m-a ras: cinci mii de lei pentru doctorul lor, de acolo... Din buzunarul meu, deci!

Didina se uita prostită la el. Panait-senior era... pulbere. Sprijinit în sticlă, se încrunta ameninţător la pahar.

— Tovarăşă Didina, mai sunteţi aici? Da? Eu am obligaţii importante şi trebuie să răspund şi pentru fii-miu. Cinci mii! s-a lovit cu palma peste frunte. Dar ştiţi ceva? N-au dus-o la doctor, că de aia mă apucă nebunia. Auzi, acum fac chiuretaje şi tractoriştii..., dar nici măcar tractorist nu este... Vreţi gumă de mestecat, tovarăşă Didina?

— Nu! Nu vreau gumă de mestecat! Eu vreau să dorm.

— Dacă vreţi gumă de mestecat, eu vă dau.

— Nu, nu vreau!

— Am gumă de mestecat americană..., ba, nu, nu e americană..., unde dracu am pus-o...?

— Nu vreau gumă de mestecat! Culcaţi-vă, odată! Vă rog din inimă!

— Eu am cuvânt! Am spus că vă dau gumă de mestecat? Am spus! Am cuvânt! Unde-mi este geanta? Cine mi-a furat geanta? Geanta mea!

— Vă implor, nu faceţi gălăgie, ne aud vecinii, vă rog...

— Vreau geanta! Geanta mea! Cheamă miliţia, cheamă... Nu glumesc!

— Geanta e în mâinile dumneavoastră... Maică-măiculiţă, cine v-a trimis pe capul meu?

— Daaa! s-a minunat sincer. Aveţi dreptate, tovarăşă secretară şi vă rog să pregătiţi două cafele...

Aici, Panait-senior a alunecat lent sub masă, târând cu sine şi cearşaful de pe pat. A rămas acolo, murmurând reproşuri şi distribuind ordine subalternilor.

Didina s-a îmbrăcat şi s-a ascuns într-un colţ al patului. A dormit ca pe ghimpi, visând prelegeri şi proiecte pentru creşterea bumbacului şi a trestiei de zahăr.

În zori, Panait, buimac, a ieşit anevoie de sub masă, luptându-se din răsputeri cu cearşaful.

— Tovarăşă Didina, îmi face impresia că m-am îmbătat... Am greşit cu ceva? Mă înşel? Sunteţi tovarăşa Didina, da?

— Eu sunt!

— M-am îmbătat!

— Oarecum.

— Nu-i bine.

— Cum credeţi dumneavoastră.

— Nu, nu-i bine!

Panait-senior se mişca anevoie, chinuindu-se să se caţere pe scaun. Didina îl pândea obosită şi iritată.

— M-am îmbătat, da? se interesa Panait, spânzurat cu

mâinile de speteaza scaunului.

— Da, v-aţi îmbătat! a izbucnit sătulă de-atâta pisălogeală. V-aţi îmbătat ca un porc! i-a comunicat flexându-şi picioarele amorţite.

— Cuuum?

— V-aţi îmbătat ca un porc. Nu-ş cine m-a pus să mă-ncurc cu-alde dumneavoastră! Am mai păţit, la fel, de două ori, în concediu. Acum trei ani, la mare, cineva - la fel de important - m-a luat în primire cum am coborât din tren. În prima zi, a fost bine. După aia, două săptămâni s-a rugat ca de dumnezeu să nu-l spun la nimeni. Acum doi ani, am găsit altul: ăsta m-a urmărit două săptămâni şi abia în ultima zi... M-am jurat că nu mă mai încurc cu d-ăştia păguboşi...

Panait tremura nervos, îşi dădea seama că Didina era pe punctul de-al expedia ca pe un *oarecare... Or,* el era *cineva!* Se mai dezmeticise niţel, nu prea mult, dar suficient ca să lege, cap la cap, două idei. Totuşi, alcoolul îi frâna iniţiativa.

— Sunt încă beat, dar cu mine nu vă merge!

Didina a tresărit. Vocea voalată a lui Panait o avertiza că vorbise prea mult.

— Mie să-mi juraţi că nu spuneţi la nimeni că am fost aici şi că aţi discutat cu mine...

Didina, de astă dată alertată, a coborât din pat, tremurând nervoasă.

— Jură! a ordonat Panait.

— Pe ce?

— Pe dumnezeu, pe dracu, pe cruce!

— Nu am de nici unele!

— Caută!

— Nu am!

— Caută!

Aproape că urlă:

— Voi, provincialii, numai în faţa lui Cristos ştiţi de frică.

Nu vă pasă de oamenii serioşi... aşa, ca mine! Ei, da, să juraţi, cum v-am spus!

„Fi-ţi-ar crucea..., ocăra Didina în gând. De unde să ţi-l aduc pe Isus Cristos? Ce-i casa mea? Chilia cuvioasei Evdochia?"

— Tovarăşe Panait, îmi dau cuvântul de onoare că...

— Să n-aud! Juraţi cum v-am spus! Nu aveţi măcar vreo icoană prin casă?

Pretenţii, nu glumă! „Cuvioasa" Didina şi icoane! Hai, că-i bună!

— Nu am.

— Căutaţi!

— Nu am, tovarăşe Panait.

— Căutaţi!

Repeta ca un disc defect: „Căutaţi!"

Năucită de somn şi de ciudă, Didina îşi repeta masochist „Caută, caută, caută!... Trebuie să găsesc o icoană cu Isus... Trebuie să găsesc..., unde naiba să caut?" Deodată, s-a luminat ca după o mare descoperire:

— Jur, tovarăşe Panait! Am o icoană în antreu.

A luat cearşaful pe umeri şi a păşit prudent în strâmtoarea holului acoperit cu pagini din ziare şi reviste. Lângă perete a găsit ce o interesa: o pagină din revista „Sport". Poza impresionant, într-o atitudine tulburătoare, un gimnast. Evolua la inele, într-un concurs internaţional, pare-se, răstignit ca mântuitorul. Pe fundal, explodase, într-o poziţie îngheţată pentru eternitate, o mulţime confuză de spectatori şi fotoreporteri. De jur-împrejur, străluceau obsesiv panouri cu reclame „Martini", „Cinzano", „Pepsi-Cola" şi alte băuturi. Urme de pantofi şi galoşi ai locatarilor şi invitaţilor îşi puseseră amprentele pe imaginea de crucificat a atletului.

— Tovarăşă Didina! Tovarăşă Didina! mormăia ciufut Panait-senior. Ce naiba faceţi acolo?

Revenită în cameră, Didina a şters grijuliu praful de pe

fotografie şi a rămas în aşteptare.

— Juraţi?

— Jur, tovarăşe Panait.

— Spuneţi după mine: jur că nu voi spune nimic din ce am văzut şi am auzit...

— Tovarăşe Panait, nu am văzut şi nu am auzit nimic..., să-mi sară ochii! insista Didina, examinându-l pofticioasă pe gimnast. „Ei, băiatule, de ce n-ai venit tu în locul lui?”

— Vă rog să nu mă întrerupeţi! Ascultaţi-mă până la capăt şi abia după aceea... Jur, aici în faţa fiului întru domnul..., care se chinuie răstignit...

— ...jur, aici în faţa fiului întru domnul..., care se chinuie răstignit! murmură Didina.

Rămas etern într-o atitudine gravă, pe schema unui echer perfect, gimnastul o privea parcă promiţându-i: „Fetiţo, când voi coborî de aici, îţi ofer un autograf”.

A dispărut un nasture

Parcă nu mă durea suficient capul, după evenimentele succedate până în acest moment?! Aventura nocturnă a Didinei aici lămurea, aici încurca lucrurile. Cele spuse de Panait-senior confirmau că Nic Vasiliu ştia ceva. Rodica Banu (sau altă femeie - Panait nu precizase), ajutată de Al, pregătea provocarea avortului contra sumei de cinci mii lei. Noutatea era alta: nu doctorul Nicola fusese angajat să efectueze operaţia, ci altcineva! Mai precis, un nespecialist! Atunci de ce Nic Vasiliu ne-a vorbit de doctorul Nicola? Probabil, prin deducţie: aflase că erau invitaţi de doctor la sindrofie. Ştiind că-i medic ginecolog,

a concluzionat că el este implicat.

Exact în aceste momente, când îmi beau preocupat „coniacul miliţienesc” mobilizându-mă să zâmbesc, aşa cum bine m-a sfătuit şeful, primesc vizita unei persoane bine cunoscute: Tanţa Moraru. Se aşază pe scaunul de alături, fixându-mă misterios:

— Dom’le, am o afacere pentru tine!

Puneţi-vă în situaţia mea şi veţi pricepe cât elan mai poate clocoti într-un detectiv plimbat de colo până colo. Curat blestem, blondele mele dragi!

— Tovarăşa...

— Doamna! mă corectează.

— Doamnă Moraru, fie-vă milă! Vă rog, vă implor, sunteţi o adevărată pacoste...

— Dom’le, uite, acum am o chestie serioasă. Te ocupi sau nu de morţi şi criminali?

— Mă ocup..., nu m-aş mai ocupa!

— Păi vezi? Am un mort frumuşel, gata îmbrăcat...

— ... iar eu mă angajez că nu voi spune nimănui unde l-am găsit! Să nu vă stric deverul: turiştii sunt sensibili şi nu vă mai închiriază camera. Ştiu, sunt sătul până peste cap, credeţi-mă!

— Păi, vezi, dom’le! Păi, vezi că ştii? Ei, ce zici? Zău, pierzi o ocazie mare de tot!

— Ce fel de ocazie?

— Păi, fătuca aia! Am citit într-o carte, că, după ce descoperi o crimă, gata, te face colonel...

Iar începem! Cerule, cu ce ţi-am greşit! Hotărât lucru, am avut ursitori nevricoase.

— Hai, ce faci? Anunţi şi pe ceilalţi? Vine şi câinele? Vă rog aduceţi şi câinele. Este aşa frumos şi delicat!...

— Doamnă, dacă-mi stricaţi programul doar ca să vedeţi câinele, spuneţi-mi. Vi-l dau bucuros, puteţi să-l şi înfiaţi dacă vă face plăcere.

— Desigur! Ce grad are? E colonel?

— Cine? Câinele? Mareşal, doamnă...

Toţi ageamiii au impresia că şi câinii poartă grade. M-au mai întrebat şi alţii, oameni serioşi, cu pretenţii, ce grade au câinii poliţişti. N-au nici un grad. Păi, dacă ar avea grad, cine-ar fi şeful? Eu sau câinele? Asta mi-ar mai lipsi, să-i spun câinelui „să trăiţi!", sau - la grad egal - „colega"!

— Mânca-l-ar mama de mareşal!

— Nu mai anunţ pe nimeni! Dacă dau greş, măcar să nu am martori.

— Cred că ai dreptate! îşi exprimă acordul. Şi eu le-am spus vecinilor, dar au zis că numai gura-i de mine! Am jurat, mi-am dat cuvântul, le-am spus „să-mi sară ochii"!... Nimic!

— Merg, dar dacă iar mă păcăliţi, altă dată... veniţi cu mortul la miliţie! În geantă! Prins cu clamă la declaraţie. Să fim bine înţeleşi!

La faţa locului, linişte. Curioşii lipsesc. În schimb, în camera turiştilor... Mă frec bine la ochi, mă ciupesc preventiv... Nu, nu visez! Pe pat, îmbrăcată şi încălţată frumos, aşa cum a precizat doamna Moraru, zace Rodica Banu. Atât cât ştiu din văzute şi auzite, ca să nu mai vorbesc de experienţa profesională, Rodica Banu este decedată. Or, asemenea evenimente sunt foarte clare şi definitive. Până aici ne-a fost, blondelor! Căutaţi un antinevralgic pentru locotenentul vostru şi vă rămâne îndatorat până la adânci bătrâneţi!

— Telefonul! Telefonul dumneavoastră! îi spun proprietăresei, fără să mă clintesc din prag.

— Ei, am avut dreptate? Vedeţi ce mort frumos şi delicat am pentru dumneavoastră? mă sâcâie ca un geambaş de cai, la târgul din Călăraşi.

— Mai bine n-aveaţi! Daţi-mi receptorul, târâţi şi lungiţi firul telefonului până aici, cum puteţi, eu nu mă mişc... Vreau să fiu sigur că nu intervine şi altceva.

...La şantierul Combinatului chimic, un nou schimb

scormoneşte ţărâna Bărăganului sau se caţără pe schele, la lumina reflectoarelor, pentru punerea în funcţiune înainte de termen a agregatelor ce vor asigura un plus de calorii, smulse ogoarelor. La Amara, turiştii oftează în somn sub influenţa binefăcătoare a nămolului. În jurul localului, celebrul restaurant Didileaua, consumatorii modeşti stau pe lângă ziduri, răpuşi de licoarea lui Bachus, iar în faţa barierelor oraşului maşinile aşteaptă trecerea trenurilor abia plecate din Bucureşti, Constanţa, Ploieşti, Călăraşi sau Ţăndărei. Oraşul, cu excepţia mea şi a doamnei Moraru, doarme...

La celălalt capăt al firului, Garrison face o pauză cam lungă. Nesigur de veridicitatea apelului meu, e în cumpănă.

— Ascultă, de unde ai aflat? Te rog, verifică atent şi anunţă-mă când eşti sigur, sută la sută...

— Îţi dau cuvântul meu..., sunt la faţa locului, chiar în prag... Văd, aud, pricep..., nu-i farsă! Ce naiba!

Dodea mă ia peste picior:

— Bătrâne, spune sincer: dacă nu-i nimic, tot vin, că aşa sunt eu săritor când mă solicită colegii, dar măcar să nu mai transport trusele. Mi-au rupt mâinile!

— Fii pe pace! Chemaţi şi medicul legist.

O luăm de la început. Sigiliile aplicate pe uşi în timpul nopţii au fost rupte. Dodea găseşte amprente pretutindeni, autorul sau autorii au operat ca ageamiii... În ce o priveşte pe Rodica Banu, întinsă de-a curmezişul patului, este îmbrăcată în rochia bleu, din ajun, mai puţin eşarfa. Şi încă ceva: unul dintre cei patru nasturi metalici, cu inscripţia „Leern”, a dispărut. Amintesc de el capetele aţelor smulse, îmbrăcămintea este plină de praf, şi, în câteva locuri, pătată cu ulei şi benzină murdară. Medicul legist, Fane-număr singular, după o sumară examinare a cadavrului, îmi comunică o veste dintre cele mai neliniştitoare:

— Victima a fost strangulată! Notează-ţi, să nu uiţi!

Amănuntul este obligatoriu, dacă ai de gând să prinzi criminalii...

— Păi, era vorba de-un avort..., intru în discuţie. Eu am crezut...

— *Tovule,* matale crezi ce vrei! Deocamdată, pentru liniştea profesională, reţine că-i vorba despre o moarte violentă, concluziile îţi vor parveni după ce-i fac necropsia. Deci, nu uita ce ţi-am spus: ştrangulare, prietene! Ştii ce înseamnă?

Ba bine că nu! Ştrangulare, egal crimă. Nouăzeci şi nouă la sută. Unu la sută fiind ştrangulări accidentale. Până în prezent, nimeni n-a reuşit să se sinucidă prin ştrangulare, asemenea ispravă fiind provocată numai de către o altă persoană, interesată în cauză.

Mortul meu, „frumos, îmbrăcat gata", cum spunea doamna Moraru, ia drumul spitalului din localitate, pentru celelalte amănunte medico-legale, obligatorii în vederea *clarificării speţei.* Conform legii, operaţia asta se va petrece la douăzeci şi patru de ore, adică în cursul serii, deoarece Fane-număr singular, medicul legist, mi-a comunicat, că, după semnele exterioare ale cadavrului, decesul s-a produs în jurul orelor douăzeci, deci cu vreo paisprezece ore în urmă. Iar dacă vă place cum se prind criminalii, gândiţi-vă că aseară, când am descins la domiciliul în cauză, Rodica Banu era, deja, în lumea celor drepţi, ceea ce n-a împiedicat-o să se plimbe toată noaptea şi să revină abia în zori. Interesant, nu? Uite, aşa ajungem să cădem în păcatul superstiţiei, blondelor!

Ce-i lipseşte lui Mannix?

După ce-l vom prinde pe afurisitul de criminal, ştiţi cine-i eroul? Ştiţi cine-i bun de premiat, decorat, avansat în grad? Eu, dragele mele! Până atunci, ştiţi câţi aleargă după individul odios? Încă vreo şapte-opt oameni.

Uite, de pildă, locotenentul Dodea, cât timp am umblat la faţa locului şi pe la birou, a ridicat toate amprentele digitale, a luat impresiunile defunctei şi ale tovarăşei Moraru, pentru a le exclude, în cursul examenului dactiloscopic, pe cele ridicate din camera unde a fost găsită Rodica Banu. Cele rămase fără identitate ne vor ajuta să-l dibuim pe individul *certat cu legea.* Pentru verificare sunt necesare şi amprentele prietenilor ei, Al Panait şi ceilalţi blonzi şi blonde.

— Bătrâne, caută-i şi adu-i la amprentat! mă sfătuieşte grijuliu Dodea.

Oricum, până după-amiază, când se va efectua necropsia, trebuie să mai lămurim din necunoscute. Aşadar, mă grăbesc să plec la Amara, să discut cu Radu Panait despre conduita fiului-artist. Deşi băiatul este major, presimt că nu-i înţelept să-l interoghez până nu obţin şi consimţământul tatălui, pentru a exclude eventualele intervenţii neprincipiale.

Din câte am aflat din birouri, de la colegii mai vârstnici, tovarăşul Radu Panait, companionul nocturn al Didinei, a dus o viaţă caldă, dulce, plăcută, din anumite puncte de vedere.

Şeful meu îl cunoştea destul de bine, chiar au avut câteva confruntări „tovărăşeşti”. Cândva, era şef de şantier sau cam aşa ceva. Panait era deopotrivă materialist şi idealist, printre altele, poftind la fructul oprit, însă nu în stilul probat la Didina. La el veneau fete de la ţară,

zdravene, blânde şi cu respectul cuvenit autorităţilor. Le angaja, desigur, fiind apropiat de mase. De fete încerca să se apropie cam multişor, ca un feudal.

Într-o zi, însă, o angajată în perspectivă, lipsită de simţul umorului, după o reuşită cunoaştere îndeaproape, a coborât în stradă şi i-a spus tatălui ce şi cum. Mai erau acolo şi doi fraţi, veniseră cu căruţa la târg să vândă un porc. Nici ei n-aveau simţul umorului şi nici posibilitatea să aprecieze just câtă cinste li se făcuse. Înapoiaţi din acest punct de vedere, au dat năvală în biroul lui Panait şi l-au făcut zob. Mare minune că a mai putut fi adunat la un loc şi înghesuit în pielea cu care sosise dimineaţa la serviciu. Operaţiunea de asamblare şi punere în funcţiune, la parametrii anteriori, a presupus timp şi muncă eroică, dibăcie, curaj profesional şi măiestrie din partea medicilor. Mai bine-l lăsau aşa cum îl modificaseră ţăranii. Să vedeţi de ce: după ce a izbutit să mişte mâna dreaptă şi din buze, a început balamucul...

Pur şi simplu i-a venit ideea să-şi anunţe contemporanii că ţăranii aceia erau contrarevoluţionari parşivi, spurcaţi să lovească în cele mai nobile interese, codiţe de topor ale imperialiştilor vânduţi naiba mai ştie cui, năpădiţi de concepţii înapoiate şi subversive, înregimentaţi în şleahta duşmanului din umbră. Ţăranii, care nu trecuseră niciodată de Feteşti şi Ţăndărei, neavând posibilitatea să meargă decât de două ori la Călăraşi, habar n-aveau de imperialişti, singurii de care se temeau fiind turcii (aşa aflaseră ei din balade şi doine), nici prin cap nu le trecea în ce încurcătură au intrat. Ei spuneau, de fiecare dată: „Da, dom'le, i-am dat câteva palme lu' unu' mic şi gras..., semăna cu Vasile al Măriii, de la noi din sat; am fost cu porcu la târg şi cu fata să ia servici..., da' noi n-am auzit când i s-a rupt *oasili* lu' ăla. Da' îi plătim că nu suntem zgârciţi... Vindem porcu' şi câteva păsări, dacă are pretenţii".

Aş! De unde să ştie ei ce gânduri ticăloase îi dominau, cât erau de decăzuţi moral şi înapoiaţi politic, împotriva cui complotaseră şi alături de cine...

Cel tracasat era şeful meu. El trebuia să rezolve denunţul asupra atacului contrarevoluţionar organizat de grupul de complotişti, *veniţi cu porcul la târg şi fata la servici.* Nevinovaţi ca nişte prunci, ţăranii o ţineau pe-a lor: că *vindem porcul* şi-l despăgubim *dacă are pretenţii.*

În întâmpinarea acestui tovarăş Radu Panait pornesc *entuziast* pentru rezolvarea cazului. Nu-mi fac iluzii: faptul că se *învârtise* profesional, mă obliga să recunosc că voi avea de-a face cu un om priceput să se orienteze în împrejurări dificile. Ţineţi-mi pumnii, blondelor!

Arunc un braţ de hârtii în servietă şi mă grăbesc spre ieşire. Din mers, suport ironiile locotenentului Sorescu:

— Încotro, spaima criminalilor?

— Pe frontul invizibil!

— Ce vorbeşti?

Însoţit de o duzină de clienţi din Ţăndărei, blocase tot holul inspectoratului.

— Dacă prinzi vreun criminal, să mi-l arăţi şi mie!

N-apuc să trec de bariera către Amara, că mă ajunge, uruind din ţevile de eşapament, Volkswagenul serviciului. Din spatele portierei ţâşneşte, tunând şi fulgerând, ca mama zmeilor, şeful meu.

Fireşte, îi spun milităreşte „să trăiţi”, pocnesc din călcâie şi salut cu tot dichisul.

— Dacă umbli de capul tău, mai bine nu-mi spune „să trăiţi”. Mă bagi în mormânt! Unde mergi tu, mă tem să nu se termine cu un incendiu profesional!

Şi eu care mai credeam că uneori drumurile detectivilor pot fi netede ca dosul palmei. Atenţie, locotenent Rujan, şeful n-a zbughit-o pe urmele tale de florile mărului.

— Voiam să cer sprijinul tovarăşului Panait în legătură cu preocupările fiului său, având în vedere că...

— Zău? Ai idei minunate, fiule, însă cu Panait nu se discută cum crezi tu! Ai auzit ce fel de om este.

— M-am gândit că fiind vorba de fiul său şi nu de el... Sper că este conştient de faptul că Al are tare în educaţie. Eu cred...

— Să nu crezi nimic! Îi cunosc pe toţi cei din familia lor de ce sunt în stare!

Ţine-te prelucrare! Plin de năduf, şeful, ştiind că-s la curent în parte cu amintirile ce-l legau de Panait, începe să mă instruiască. Ar merge el, dar Panait ar folosi prilejul pentru a invoca vechile certuri. Aşa că bunul meu şef evită confruntarea cu vechiul său partener de plângeri şi reclamaţii, dar mă pregăteşte ca un antrenor de colţ, în ring.

— Panait este un *lampagiu...* Nu ştii cine-s fiinţele bipede onorate cu acest calificativ? Îţi explic imediat. Superzeloşii, din proprie iniţiativă, uită să facă economie de energie şi stau la birouri până la miezul nopţii. Au sau nu treabă, lumina arde, geamurile birourilor stau veşnic treze. Ca oricine trage cu ochiul spre acea instituţie, să-şi spună cu respect: „Iată, acolo se lucrează şi la ora asta! Câtă pasiune, câtă dăruire...” Sau dacă vreţi: „Tovarăşul Panait, directorul comercial, îşi împleteşte armonios propria-i viaţă cu munca în slujba întreprinderii... Are sau nu treabă tovarăşul Panait - ori alt *lampagiu* - nu se clinteşte de la birou. Zace acolo cu luminile aprinse, probă foarte importantă ce vrea să demonstreze devotamentul său nemărginit. Şi-n timp ce luminile ard ca un far în noapte, călăuzind aprecierile elogioase ale trecătorilor întârziaţi, *lampagiul* citeşte literatură poliţistă, ziarul „Sportul”, doarme sau, pur şi simplu, stă în fotoliu, fără gânduri, fără idei, fără cel mai elementar rost. Esenţialul i se pare să fie acolo, cu lumina aprinsă şi nu acasă, la spectacol etcaetera. Cam aşa-i Panait. Nu ridică un pai, abia reuşeşte să mişte stiloul ca să mâzgălească două, trei

cuvinte, în chip de rezoluţie, din care rezultă că problema *se aprobă - da,* sau *se aprobă... nu!*

Ca să fii director ca el, fiule, trebuie să ai talent şi răbdare de fier, nu-i chiar atât de simplu să devii şi să rămâi un *lampagiu* perfect. „Tovarăşul" Panait are şi poză: Când primeşte pe cineva, studiază harta cu atâta profunzime, încât ai impresia că-i copleşit de soarta întregii omeniri. Cel puţin un sfert de oră nu te va lua în seamă, preocupat de continente, munţi, râuri, tropice, şi calotele polare. Apoi, brusc, va deveni patetic, îndelungata perioadă de linişte va fi compensată cu o risipă de cuvinte pe seama cutărei probleme profesionale, de importanţă mondială, ce-i răpeşte liniştea de care are atâta nevoie şi pe care, vai, nu şi-o poate permite, pentru că „stimate tovarăşe, trăim o epocă de adânci transformări şi nu-mi rămâne nici o clipă de răgaz..." Aşteaptă calm, nu te enerva, dă-i de înţeles că te preocupă neliniştea-i profesională. Fii atent ce spui! Cenzurează-ţi fiecare cuvânt: Panait te speculează fără milă, în pofida figurii blajine şi romantice. Răspunzi prin da sau nu, iar când pui întrebări, să te limitezi doar la câteva cuvinte, fără a intra în amănunte, evită divagaţiile. Cred că cel mai bun lucru ar fi să trecem în revistă cazul şi să stabilim necesarul de întrebări, fără să te abaţi de la ele.

Ceea ce facem, sucind chestiunile pe toate părţile.

După cum se observă, abia de-acum am dreptul să mă cred pe frontul invizibil.

— Ei, fiule, am reuşit să te mobilizez?

— Sunt plin de entuziasm!

— Bravo! Hai, ia maşina şi grăbeşte-te! Dacă ei sunt *oamenii* noştri, cu siguranţă au făcut cârcei aşteptându-te. Chiar dacă sunt ai naibii, emoţiile nu-i ocolesc.

Îmi face loc în Volkswagenul ca o broască şi coboară în colbul drumului spre Amara.

— Hei, fiule!

— Ordonaţi!

— Sper că nu ai uitat: trebuie să zâmbeşti! Profesional! Hai, zâmbeşte, să fiu sigur că totu-i în regulă.

Exersez, dar pricep că nu-i satisfăcut.

— Dă-mi o ţigară.

Colonelul Chitiu nu fumează şi, dacă cere o ţigară, înseamnă că nu-i chiar atât de *în regulă.* Aveţi cuvântul meu, blondelor!

— Fiule! reia mucalit. Tu ştii de ce nu merg eu să mă *întreţin* cu tovarăşul Panait?

— Pentru că, aşa cum am aflat, aţi avut conflicte.

— Perfect! Până acum ai răspuns de o sută de puncte. Dar ştii de ce te trimit pe tine?

— ???

— ...Pentru că, dacă vei fi reclamat, eu sunt primul obligat să fac verificări... Adevărul îl cunosc de acum! Ei, ce zici?

Şefi ca *şefu'* să tot ai! Uite, aşa ceva îi lipseşte imperialistului ăla de Mannix!

Tiradă despre indienii din Antarctida

Duşmanul feroce, rezervat subsemnatului, este teribil de ademenitor: Marcela. Să te tot lupţi cu el! Despuiată copila! Are costum de baie şi s-a minţit cu nămol sapropelic de la gât pân-la glezne. Aseară, la Didileaua, era acoperită cu tot soiul de fleacuri textile. Nu aveam cum să-mi dau seama de... restul. Aşa entuziast şi mobilizat cum

sunt, aflaţi că mă derutează cu un fizic foarte picant. Căpşorul bălai, de veghe deasupra siluetei negru-sapropel, se agita că într-un desen animat, iar, undeva, la nivelul cauciucurilor maşinii, îi lipăie labele picioarelor, de un alb imaculat, cu unghiile recent puse la dispoziţia unui maestru în pedichiură. Fac pariu că o „Marcela” de-asta n-a pupat şmecherul de Mannix de când s-a născut, nici nu se compară cu concetăţenele lui slabe, deşirate, pistruiate şi vopsite, cu genunchii şi coatele numai noduri, plus coastele ieşite în relief.

Transpirat şi prăfuit, de parcă aş fi străbătut în coate „Valea Morţii”, mă smulg din strâmtoarea metalică a Volkswagenului, prezentându-i duşmanului blond un „Bună ziua, tovarăşă Marcela”!, pe un ton ce ascunde destule emoţii.

— Aţi găsit-o pe Rodica Banu?

— Am reuşit! Nu ne-a fost greu, dar nici uşor! repet eterna formulă de şedinţă.

— Pe unde a umblat?

— Habar n-am! N-a vrut să-mi spună.

— E cam încăpăţânată de felul ei! justifică Marcela. Credeam că se schimbă cu dumneavoastră.

— A fost imposibil. Din păcate, Rodica Banu a murit. Niţel. Aproape de tot! Ce părere aveţi?

Nasul meu de poliţist, ca să nu mai vorbim de ochi, detectează că Marcela alunecă fin aiurea, într-o zonă de furie ascunsă, bine dublată de o doză de nelinişte. Între timp se urcase pe capota Renault-ului lor, împletindu-şi braţele, ca o caracatiţă, în jurul gleznelor. Caută un unghi favorabil, cât mai avantajos în competiţia cu simţurile mele. Nu-i dau răgaz să-şi revină căci, în raporturile cu blondele, ori taci, ori le laşi baltă!

— Vai, tovarăşă Marcela, cred până-n adâncul sufletului că sunteţi foarte tristă, iar evenimentul v-a surprins şi îndurerat. Mă înşel cumva?

Sărmana: o doare-n cot!

— Nu vă înşelaţi! Chiar mă scutiţi să-mi exprim regretul... Era o fată atât de bună. O, cât era de minunată!

Superlativele astea strânse de gât sună mizerabil.

— Ştiu! După ce murim, toţi suntem băieţi buni, doar în viaţă suntem ai dracului şi nu mai avem loc unii de alţii. Tocmai de aceea m-am gândit să trec pe la dumneavoastră să lămurim câteva chestiuni, deşi cred că, momentan, nu putem să discutăm, sunteţi zdrobită de durere!

Zdrobită pe naiba! În afară de faptul că am înşirat vreo douăzeci de cuvinte în doi peri, din care nu poate pricepe ce *vreau,* ce argument ar mai fi necesar pentru a mă convinge că Marcela are motive să fie foarte prudentă?

— Dumneavoastră citiţi în sufletul meu! mă flatează. Sunt cu adevărat şocată. Cum s-a-ntâmplat?

De unde să ştiu? Dacă aş cunoaşte adevărul, aş mai sta acum la taclale cu ea?

— Vai, tovarăşă Marcela, de unde să ştiu eu? V-am precizat că nu mi-a spus nimic...

— Evident! returnează, făcând o grimasă din care trebuie să pricep „ce naiba, dom'le, mă consideri naivă?" Credeam că aţi descoperit ceva deosebit.

— O, eu sunt un poliţist modest! exclam aidoma ei. Fac ce pot.

Nu s-ar spune că o mint. La urma urmei, nici măcar *ce pot* nu am reuşit să fac. Deci...

— Cum să vă ajut!

— Dumneavoastră în nici un fel! Deocamdată! Voiam să discut cu tovarăşul Panait!

— Care dintre ei?

— Senior.

— Despre moartea Rodicăi Banu?

Interesantă întrebare.

— Despre orice. Eu sunt un timid şi-un politicos, şi las pe alţii să vorbească...

Rămâne în espectativă, intervenţiile mele ambigui, de om care ştie de toate sau nimic, o încurcă serios.

— Tovarăşul Panait-senior lipseşte... sau, dacă este prezent, doarme. Şi, dacă doarme, nu poate fi deranjat, răspund eu în locul ei, urmărindu-i privirea de blondă capabilă de reacţii subtile, dintre cele mai neplăcute pentru interlocutor.

— Cred că aveţi dreptate! recunoaşte surprinsă. Constat că ne completăm de minune.

— Gând la gând cu bucurie! Vă fac o propunere: să verificăm. Ce părere aveţi?

Nu s-ar putea spune că moare de curiozitate. Se smulge de pe capota Renault-ului, lăsând amintire un desen abstracţionist mocirlos, întunecat.

Se îndreaptă spre vilă, cu cel puţin trei tone de lene la purtător, fâţâindu-şi molcom şoldurile. Se unduieşte armonios, toate articulaţiile sunt ordonate de un dispecerat bine comandat.

— Vă rog să aşteptaţi! îmi spune fără să întoarcă privirea, grăbită să mărească distanţa dintre noi.

Buclele blonde, cu vârfurile îmbibate în ciucuri de nămol, îi joacă drăceşte pe spate, completând dansul ciudat în care este antrenat, la fiecare mişcare, întregul organism. Îşi continuă mersul, angajându-se pe scări, ceea ce determină modificarea ritmului, într-un joc balansat - de pe un picior, pe altul - de parcă ţinea cu tot dinadinsul să ofere un spectacol.

Dispare în vilă, iar eu, nepoliticos, în ultimul hal, călcând concret pe urmele ei şi abstract pe cele ale unor detectivi din alte părţi ale lumii, mă strecor în antreu, apoi - printr-un coridor - în salon.

— Tata, tata! tună ferm Marcela, cu o voce de caporal aflat în faţa grupei de puşcaşi.

Nici nu-ţi vine să crezi că dulcea blondă are atâta forţă şi intensitate în glas.

— Tata, unde dracu’ eşti? îşi descarcă furia în contact cu lipsa de receptivitate a bunului ei părinte, Radu Panait.

Blondele acestea au fost create special pentru a împărţi porunci şi a chema la ordine, stăpânind cu daruri, intrigi şi palme, în funcţie de împrejurări şi interese. Cele trei metode sunt folosite armonios şi consecvent, o parte din subiecţi - soţii şi amanţii mai ales - beneficiind de toate, treptat, apoi alternativ, în funcţie de ceea ce vor să obţină. Se căsătoresc din interes, devin amante din interes, se umilesc din interes, se răzbună din interes, sunt amabile din interes şi luptă din răsputeri, până la a fi ridicole, pentru a dovedi că sunt dezinteresate. Ca majoritatea femeilor frumoase, pun mâna pe carte din joi în paşti, rar izbutesc să-nceapă o facultate: cum termină liceul, gata, pun şaua pe un licenţiat. Îşi doresc să ajungă stewardese, dar isprăvesc prin a face cafele în anticamere, pe post de secretare. Rar izbutesc altceva mai de soi! Doar Marcela este o excepţie: studentă, figurantă într-un film... Deşi aş paria că în anul doi se mărită şi termină facultatea la fără frecvenţă. Blondele gen Marcela navighează debusolat, cu toată perfidia şi calculul aparent, mai ales din pricina faptului că-şi doresc prea multe, chiar absurdităţi. Sunt o pacoste pe capul soţilor, obligaţi să-şi caute alinarea în băutură. Nici ele nu rămân indiferente la acest articol. Pozează în victime, le place deopotrivă să fie admirate şi compătimite. Aparent generoase, oferă cu mult tam-tam tot soiul de fleacuri, cerând - în schimb - ascultare, respect, complimente. Receptive la tot ce-i de calitate, acceptă şi sugerează acordarea de cadouri, etalează bijuterii, toalete şi cosmetice scumpe, cât mai scumpe. Nu le plac copiii şi-i au mai mult accidental, iubindu-i numai în lipsă... Cât timp convieţuiesc sub acelaşi acoperiş îi terorizează cu aceeaşi meticulozitate cu care se ocupă de soţi. Intriga operează pretutindeni: asmut colegii împotriva colegilor, amanţii împotriva amanţilor, amanţii împotriva

soţului... Purced des la drum de seară, deşi n-au pic de talent şi isprăvesc repede orice aventură, luptând din răsputeri să acopere urmele. Au memorie doar pentru ce le interesează, iar intriga se transformă în defăimare atunci când lumea misterelor le încearcă orgoliul detectivistic. Veşnic nemulţumite pentru ce au realizat, caută altceva, găsindu-şi satisfacţia în fleacuri şi iluzii, pe care le trăiesc cu aceeaşi intensitate ca pe evenimentele reale. Lipsite de umor, continuă să aibă aceleaşi pretenţii, cer - la fel - ascultare, chiar dacă nu mai prezintă interes estetic. Din acest moment, începe, sinistrul declin şi dispar în luna mai, luna sinucigaşilor.

— Unde dracu' eşti?! insistă agasată.

— Hei, tu! Orăcăie piano!

E vocea lui Al Panait.

— Unde s-a vârât babacu?

— În laboratorul său de creaţie! Meditează la soarta lumii şi a noastră: i-a telefonat cineva din S. că vine altcineva în vizită..., de unde vrei să ştiu exact? Du-te la el în birou, nu ne mai deranja...

— A venit miliţianul ăla!

— Care?

— Cel de-aseară! Dăm de dracu, Al! Nu trebuia să vă luaţi după... Ascultă, spune-i tu că-l aşteaptă poliţaiul. Eu mă ocup de el.

Adică, de mine!

— N-am chef!

— Al, eşti nebun! Ştii că a venit pentru tine?

— Potoliţi-vă!

O voce obosită, ca o lamă după ce ai folosit-o la ascuţit creioane, se interpune în discuţie.

— Al, Marcela, duceţi-vă în camerele voastre. Fiţi fără grijă, îl expediez urgent. Nu-mi rezistă *murătura* asta.

Pricepeţi, desigur, că-i vocea lui Panait..., babacul! *Seniorul,* mai bine zis. Cât despre *murătura* ce urmează a

fi expediată, cred că nu aveţi dubii: eu sunt.

Până una-alta, mă returnez pe scări, acolo unde mi s-a indicat să aştept. N-aş voi să creadă că am dat în patima femeilor curioase..., adică am tras cu urechea la replicile „afectuoase" din familia Panait.

Se înfăţişează dulce Marcela, târând aceleaşi tone de lene, cu deosebirea că-i dispăruseră baloţii de nervi iscaţi anterior. Este calmă, ca orice blondă în toane bune. Pe mine, care mi-am propus elaborarea unui studiu despre cunoaşterea blondelor, Marcela nu mă păcăleşte cu indiferenţa-i simulată.

— Tata lucrează, lucrează neobosit! Totuşi, vă primeşte, îşi sacrifică timpul său preţios...

Săracul!

— Vă mulţumesc din inimă... Greşesc dacă avansez ideea că numai talentul dumneavoastră l-a convins?

— Deloc!

Doar v-am spus că blondele astea mor de plăcere să se creadă că, fără ele, nimic nu se poate rezolva pe sărmana noastră planetă.

Îmi aranjez ţinuta aşa, mai mult de formă, să-şi închipuie Marcela că tatăl ei îmi inspiră un respect nemaipomenit. Gestul meu are efectul scontat: zâmbeşte suficient de ironic, aşa cum numai o blondă de tipul Marcelei e în stare, şi-mi face semn să o urmez.

Mă conduce unduindu-şi apetisant trupul nămolit, în acelaşi stil sofisticat, într-un ritm monoton, de parcă ar avea un motor reglat la relanti. *„Poliţistul şi cadâna împachetată cu nămol!"* Ce subiect romantic şi picant! Ce roman s-ar putea scrie! N-ar mai dormi elevele de liceu!

— Tata! strigă din mers.

Nimic. Persoana solicitată nu se osteneşte să răspundă la apel.

Eu după ea, şi ea fâţâindu-se năbădăios, evoluând într-un vals cu încetinitorul, desfăşurat pe scările vilei, către

etaj. Pronunţă tata duios, alintat, ca o fetiţă emoţionată. Atâta gingăşie spontană nu mi-a fost dat să văd decât la nevastă-mea înainte de a ajunge în faţa ofiţerului stării civile.

— Tata, domnul locotenent Cojan…

— Ru j an! o corectez.

— …voieşte *să vină în audienţă.* Îl primeşti, tata? Mi-ai promis, da? E prietenul meu, tata…, te rog nu-l refuza. Şi domnia-sa a promis că nu te deranjează mult timp. Credemă, tata!

V-am spus că blondele astea sunt perfide până la cer? Dacă n-aş fi urmărit-o în holul vilei şi n-aş fi surprins dialogul huliganic purtat cu *tata* - Panait, aş fi fost gata să o recomand drept exemplu pozitiv pentru ce-i ce-şi doresc să aibă parte de o bună creştere. După ce s-au repezit, unii la alţii, în dulcele grai de Ţăndărei-Strachina, poftim, câtă drăgălăşenie în prezenţa mea!

— Tăticule drag, pot să intru?

Vârâ capul pe deschizătura unei uşi, lăsând în atenţia mea exclusivă şoldurile, picioarele şi o parte din spate. Nămolul s-a uscat şi a plesnit ca albia unui râu secat de arşiţă. Corpul colorat negru-sapropel s-a acoperit cu un păienjeniş ciudat de canale, din care izbucneşte, stârnind curiozitatea, albul pielii. Zău, blondele astea reuşesc să fie interesante în orice împrejurare.

— Sărut mâna, tată! Dumnezeule, iar te deranjez din activitatea ta! Te implor, iartă-mă că-ţi întrerup firul gândurilor, însă domnul locotenent insistă…, te rog din inimă, acordă-i câteva minute!

Când exclamă „dumnezeule!” parcă o aud pe nevastă-mea.

Mamă, ce mutricică delicată îmi prezintă, retur, tovarăşa Marcela. Dulce şi suavă, blondă şi nămolită… Şi nevinovată ca un nou-născut, după ce şi-a supt porţia de lăptic. Spectacol, nu glumă! Dacă nu mă credeţi, luaţi o blondă,

duceţi-o la Amara, nămoliţi-o pân-la gât şi rugaţi-o să vă zâmbească duios... Veţi reveni pe deplin refăcuţi psihic.

— Contaţi pe mine! îi promit la fel de galeş, aventurându-mă dincolo de uşa unde mă aşteaptă Panait. Bună ziua! încerc să intru în atmosferă.

Biroul de vacanţă al tovarăşului Panait ocupă un spaţiu vast, aproape cât piaţa din centrul oraşului. Mobilierul însă lasă de dorit. O masă şi un scaun, ambele vechi, sculptate într-un lemn al cărui luciu a fost acoperit recent cu vopsea nepriceput pensulată, fac notă discordantă, ca două elegante toalete de bal într-o bucătărie. Alături, coexistă paşnic o canapea lângă o măsuţă furniruită, realizare a întreprinderii de industrie locală. În rest, un covor mecanic, două tablouri cu însămânţări de primăvară şi mecanici reparând o locomotivă, o copie cu Vlad Ţepeş şi Carul cu boi al lui Grigorescu.

Privirilor mele le-au fost rezervate spatele lui Panait, acoperit cu o haină de tergal, cutată în umeri şi şolduri, impregnată la subsuori cu urme galben-cenuşii de transpiraţie.

Examina preocupat, aşa cum mă prevenise şeful, harta lumii. Părea Napoleon în mizerie: îşi proptise o mână în şold, iar cu cealaltă plimba un băţ peste continentele, mările şi oceanele globului, precum gospodinele când bat maioneză. Momentan, s-a repezit energic asupra Oceaniei, răscolind atolii Pacificului, între Fiji şi Galapagos. Apoi, brusc, a început să studieze copleşit zona Caraibelor, important şi preocupat, aşa cum trebuie să fi fost amiralii americani în ajunul bătăliei de la Midleway[1].

[1] *Bătălia de la Midway* este cea mai importantă bătălie navală din războiul din Pacific, parte a celui de-al doilea război mondial. Între 4 iunie şi 7 iunie 1942, la aproximativ o lună după bătălia din *Marea Coralilor* şi la şase luni după atacul de la *Pearl Harbour*, Marina Statelor Unite a învins în mod decisiv Marina Imperială Japoneză, care atacase *Atolul Midway*, şi a provocat pierderi ireparabile flotei

Să nu mi-o luaţi în nume de rău, poate sunt nedrept, dar sunt gata să jur că, în realitate, gândul îi zbura la ultima confruntare fotbalistică a echipei naţionale, la starea vremii sau la amintirile pricinuite de aventura nocturnă în compania Didinei. Mă rog, oriunde, numai la insulele Galapagos, nu! Dar, aşa cum m-a avertizat şeful, asta este poza lui preferată în momentul când primeşte pe cineva. Impresia contează, nu?

Conform indicaţiilor, îl las să-şi plimbe berechet privirea prin Oceanul Pacific şi cel Indian, să examineze atent Antipozii, nu cumva să ia drept insulă vreo scamă lipită întâmplător pe hartă.

Într-un târziu, când apreciază că atitudinea sa şi-a făcut efectul, se hotărăşte să-mi acorde atenţie, nu înainte de a-şi arunca privirea şi prin Atlantic. Abia acum mă observă:

— Am înţeles că dumneavoastră sunteţi de la miliţie...

Formidabil, teribilă intuiţie!

— Aşa s-ar părea... Deranjez?

— Sunt foarte ocupat, stimate dragă tovarăşe! Problemele de serviciu nu-mi dau pace nici o clipă. Credeţi-mă, concediile unui director comercial sunt mai mult de formă, pentru omul devotat trup şi suflet cauzei pe care o slujeşte, concediile n-ar trebui să poarte această denumire, în ce mă priveşte, timpul meu liber înseamnă muncă şi iar muncă... Nici măcar nu vă închipuiţi câte dificultăţi avem... Ah, uitasem! Bună ziua, tovarăşe locotenent! Parcă nu v-am răspuns la salut? se interesează cu o expresie de-a dreptul nefericită. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dacă aţi fi în locul meu m-aţi înţelege perfect. Marcela a spus ceva despre venirea dumneavoastră, dar eram prea absorbit de problemele profesionale.

— Nu-i nimic! Se întâmplă.

Aici îmi aruncă o privire nedumerită. Era prea dărâmat

---

japoneze. [Evident aici numele este redat inexact, caricatural...]

după cheful solitar din budoarul de chirpici al Didinei, pentru a reuşi să fie prompt.

— Vă stau la dispoziţie, cu ferma convingere că sprijinul meu vine să elucideze spaţiul de necunoscut al misiunii dumneavoastră. Ah, uitasem, vă este şef tovarăşul Chitiu? Ce mai face?

— Dumnealui spune că... *bine!* Dar parcă poţi să ştii ce fac ceilalţi? Nici de mine nu pot să fiu sigur! Însă dacă dumnealui spune aşa, cu siguranţă are dreptate!

Mă înţelegeţi: am un caz de rezolvat şi, dacă-l laud pe şeful meu, fostul „adversar" Radu Panait ar putea să fie mai precaut.

— Mă bucur, luaţi loc! Aveţi un şef excepţional, o mare capacitate, profesionist remarcabil în dezlegarea enigmelor...

Nici n-ai zice că-l iubeşte precum sarea-n ochi. Îmi expune nostalgic părerile proprii: în urma şefului meu va rămâne o pagină glorioasă de istorie a luptei împotriva criminalităţii! Încă din antichitate... şi mai târziu! Cerule, Radu Panait ar fi în stare să demonstreze până şi relaţiile de structură psiho-profesională dintre şeful meu şi Gingis-Han. Adresându-mi-se mie: „Să-i urmezi exemplul, tinere! Generaţia noastră a luptat din greu, apropiaţi-vă de noi, aveţi ce învăţa..." Mersi! Las-că vezi matale, mintenaş, cum am urmat exemplul şefului, şi, dacă nu ţi-o plăcea, să-mi cânţi marşul cu taraful de la Didileaua!

— Tot aşa dinamic a rămas?

— Tot.

— Minunat.

Unde-i şeful să-l audă?!

— Îmi pare rău că nu l-am întâlnit, aveam atâtea lucruri interesante, plăcute şi utile de împărtăşit. Dar, ce să-i faci, ne copleşesc sarcinile, tovarăşe locotenent! Da, sunteţi locotenent? Perfect. Pentru dumneavoastră e simplu: mai daţi o amendă, mai scrieţi - dacă ştiţi, bineînţeles - un

proces verbal... (Bravo, numai că nu mă face retardat!) Dar noi, cei chemaţi să creăm bunurile materiale necesare societăţii, mai exact - pentru noi, cei chemaţi să gândim şi să conducem, misiunea este mult mai complicată şi dificilă. Priviţi aici, tovarăşe locotenent! Şi se năpusteşte vijelios asupra Himalaiei. Să exporţi textile în cincizeci şi trei de ţări! Aţi reţinut? Cinci-zeci-şi-trei! Număraţi până la cincizeci şi trei şi veţi obosi. Încheiem contracte cu parteneri străini, autonomia-i autonomie, nu? Îngrozitor, tovarăşe locotenent! În-gro-zi-tor!

Nu prea înţeleg ce-l înspăimânta pe tovarăşul Panait. El însă nu-mi dă răgaz să nu-i urmăresc, măcar de formă, tiradă. Mă vârâ în tehnologii, cifre de plan, anecdote, tratative, beneficiari... Conform sfaturilor şefului, rabd cu stoicism.

— Toată noaptea am lucrat, chit că a trebuit să dau curs invitaţiei unor colegi din localitate de a participa la o recepţie, organizată la nivelul *nostru!*

Nu cumva să-mi închipui că ar fi ceva de capul meu, dacă-şi pierde acum vremea cu mine! Şi mai auziţi dumneavoastră cum se numeşte Didina: „colegi!”

Se ridică brusc de pe scaunul pe care se aşezase doar cu câteva secunde mai înainte - o poză de efect - şi începe să explice cum stau treburile cu indienii...

Păi, indienii (şi arată cu băţul pe hartă, undeva prin Delta Amazonului) îl cunosc pe el ca pe un cal breaz. Asta deduc eu, căci Panait oricum n-ar face o asemenea comparaţie. Îmi deconspiră, gâdilind abdomenul Africii, cum stau afacerile cu americanii. Ascultându-l, ai impresia că întreg pământul colcăie cu fraieri, tocmai buni de tras pe sfoară.

— Asta-i, dragul meu locotenent! Nu mă întreba câţi ani de trudă mi-au fost necesari pentru a ajunge la acest grad de abilitate!

Chiar aşa, blondelor!

— Mă bucur că v-am cunoscut! Sunteţi un tovarăş tânăr, de mare viitor. Noi, cetăţenii, ne punem speranţe deosebite în apărătorii ordinii şi liniştii publice. Vă urez mult succes în minunata dumneavoastră activitate, spre binele nostru al tuturor. Bună ziua, tovarăşe locotenent! Mi-a făcut plăcere...

Bravos!

Observaţi cum se prind criminalii? Aproape că nu ştiu ce să cred: m-am uitat ades în oglindă şi nu mi s-a părut că am, chiar aşa, o figură de naiv.

Drept urmare, revin la oile noastre, înainte de a mă da afară sau de a mă arunca în Atlantic odată cu alte ipotetice tratative comerciale.

— Tovarăşe Panait, în calitatea mea oficială apelez la sprijinul dumneavoastră, într-o delicată problemă de serviciu.

Se uită la mine ca la felul paisprezece:

— Din motive regretabile - este vorba de soarta unei femei - mă văd nevoit să vă consult în legătură cu relaţiile dintre fiul dumneavoastră, Alexandru Panait, şi defunctă. În principiu, nu i se reproşează nimic fiului dumneavoastră, însă aspectele neclare ale cazului trebuie lămurite...

— Aici este mâna lui Chitiu! izbucneşte Radu Panait.

— Şeful meu lipseşte din localitate, îl liniştesc, am venit aici din proprie iniţiativă! mint cu dezinvoltură. Vă rog să-mi permiteţi să-i pun câteva întrebări, în interesul anchetei. Aveţi ceva împotrivă?

— Fireşte! explodează. Consider că depăşiţi limitele admise de legile ospitalităţii şi vă rog să ne scutiţi de prezenţă.

Îmi strâng calm cele câteva hârtii scoase, între timp, din servietă.

— Fiul meu este un tânăr cu o educaţie solidă...

Educat, n-am ce zice!

— Sunt convins, tovarăşe Panait! Chiar aseară a avut bunăvoinţa să mă înjure la Didileaua, fără nici un motiv. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă-l deranjam cu adevărat? Ştiţi, în faţa legii suntem toţi egali. Teoretic şi chiar practic. Dacă nu ar fi fost în joc prestigiul dumneavoastră - îl flatez - nu mă aflam acum aici. Îl trimiteam pe sergentul-major Diaconu, un subordonat conştiincios şi insensibil la amploarea tratativelor economice mondiale, care-l transporta urgent la S. pe fiul educat. Oricum, dacă vi se pare că prezenţa mea vă irită, vom apela la serviciile sergentului-major Diaconu. Fără consimţământul..., consultarea dumneavoastră prealabilă, care, fie vorba între noi, în cazul în speţă nu-i necesară: procurorul devine foarte receptiv la dosarele ce privesc crimele rămase cu autori necunoscuţi şi nu va sesiza legătura înălţătoare dintre contractele cu indienii din Antarctida şi moartea Rodicăi Banu. Îmi permit să vă salut, cu tot regretul!

Panait se dezumflă niţel, mai precis intră în trena unei panici potrivită actualelor împrejurări:

— Fiul meu îşi petrece vacanţa prin muncă, activitatea lui se adaugă minunat studiului din timpul anului. O viaţă de luptă şi muncă fără precupeţirea vreunui efort, asta-i deviza fiului meu! mi-l recomandă de parcă aş fi venit să-l propun spre decorare.

— Tovarăşe Panait, m-am gândit să vă vizitez în vederea elucidării elementelor neclare ale cazului, evitând tevatura inutilă în jurul persoanei fiului dumneavoastră, întrucât constat că aici nu-i locul cel mai potrivit efectuării cercetărilor, tot din respect pentru dumneavoastră, vă rog să vă trimiteţi imediat fiul la inspectorat, altfel invitaţia se va face pe cale oficială, după toate regulile procedurii..., la nevoie, cu mandat de aducere. Dacă vă face plăcere, veţi fi servit. Legea-i lege! Nu mi-o luaţi în nume de rău, însă afacerile de la instituţia unde lucrez se încheie cu cărţile pe masă. Cine trişează, pierde!

— Sunt sigur că-i o eroare!

— Se poate! Tocmai de aceea am venit: să lămurim aspectele neclare...

Cu o grabă nefirească pentru vârsta, greutatea fizică şi oboseala acumulată în timpul nopţii la Didina, Radu Panait vine lângă mine. Intervine derutant, încă nerestabilit:

— Mă rog, aveţi consimţământul meu. Totuşi, forurile superioare vor fi informate? nu-l rabdă inima să nu încerce să bage spaimă-n mine, de parcă am trata contractarea de broaşte ţestoase în Insulele Galapagos.

— Puteţi să mă reclamaţi, dacă doriţi. Pot să vă dau buletinul de identitate să vă notaţi toate datele de stare civilă.

Îl cheamă la ordine pe Al. Hitleristul-cow-boy apare agresiv, urmat de impozanta Marcela.

— Tata, *individu* ăsta ne-a *deranjat* şi aseară. De ce nu-l aranjezi? Arde-i una, ce dracu?! Noi suntem martori că ţi-a călcat demnitatea în picioare!

Ca să vezi!

— Al, se-ngălbeneşte Radu Panait, tovarăşul locotenent este *invitatul* meu. Nu stă mult! Răspunde-i la toate întrebările! Aşa-i că eşti cinstit şi corect? începe el *ancheta,* de parcă eu aş fi fost pe post de spectator.

— Da, tata! izbucneşte vlăjganul

— Aşa-i că ai muncit un an întreg şi, acum, în loc să te bucuri de binefacerile vacanţei, munceşti neobosit, în continuare, spre binele nostru, al tuturor?

— Da, tata!

— Aşa-i că nu ştii nimic în legătură cu o crimă?

— Da, tata!

— Aşa-i că nu te-ai supărat că eşti anchetat?

— Da, tată!

— Du-te, Al. Mergi, copile. Sunteţi mulţumit, tovarăşe locotenent? se interesează pe un ton din care ar trebui să pricep că mi-a făcut un serviciu ce mă obligă până la

adânci bătrâneţi.

Doar că nu pronunţ candid: „Da, tată! Păi, sigur că da!” Aşa crede tovarăşul Panait-senior că rezolvăm afacerile neelucidate din competenţa instituţiei unde lucrez.

— Vă descurcaţi minunat! îl laud. Mai aveam şi eu vreo două-trei întrebări. Fleacuri! Esenţialul l-aţi stabilit dumneavoastră! fac pe naivul. Ştiu, fiul dumneavoastră este obosit, surmenat chiar. Pot să-l întreb şi eu ceva în temă, fireşte, fără a-i pune răbdarea la grea încercare? Tovarăşe Alexandru Panait, ştiaţi că Rodica Banu era gravidă?

— Tata, astea-s întrebări jenante, mi se face ruşine...

Auzi, mofturi pe copilul surmenat! Roşeşte!

— Tovarăşe locotenent, intervine grijuliu *pater familias,* Al este prea crud pentru astfel de întrebări dure...

Sărmanul!

— *Da* sau *nu* poate să pronunţe! Dacă nu-i posibil, poate să facă semn cu capul. Deci ştiaţi că Rodica Banu era gravidă?

— Nu!

Iată un progres.

— Tata, te rog să intervii!

„Terminaţi cu prostiile!” îmi vine să strig.

— Văd că nu ne înţelegem. Discutăm la inspectorat, dacă veţi continua să *roşiţi* atât de violent, la fiecare întrebare.

— Spune, fiul meu, da sau nu! Ce-i greu în asta? Vezi bine că şi tovarăşul locotenent se grăbeşte! intervine prudent Panait-senior.

— Nu! mugeşte Al.

— Aţi plătit pe cineva cu o anumită sumă de bani pentru a efectua operaţia?

Încearcă să mă anunţe, din nou, că *roşeşte.* Ţin să vă informez că, în ceea ce priveşte culoarea, s-a îngălbenit ca o lămâie.

— Nu!

— În cursul nopţii aţi circulat cu maşina proprie sau cu alte mijloace de transport?

Aici, Al caută răspuns la taică-său: trebuie să spună altceva decât *da* sau *nu.*

— Gândeşte-te bine, fiul meu!

— Cred că... cu maşina.

— Credeţi sau sunteţi sigur?

— Adică?

— Ştiţi, tovarăşe Al Panait, aseară, la Didileaua, aţi consumat de zor băuturi alcoolice. Mă gândesc, având în vedere exigenţele legii, că nu aţi condus...

— Da! Aveţi dreptate! N-am condus! Maşina a stat aici la vilă, unde aţi găsit-o...

La ce-o fi crezut că-i ajută dacă minte?

— Aici este buba: azi-noapte n-am găsit maşina în curte. Iar dumneavoastră lipseaţi cu desăvârşire, nu-i cazul să confirmaţi, căci am făcut percheziţie, dar nu v-am găsit nici pe dumneavoastră, nici maşina. Ce părere aveţi?

— Dom'le, eu nu mai ştiu nimic! răcneşte disperat artistul, surmenat de povara muncii. Am spus tot ce ştiu...

— N-aţi spus nimic, tovarăşe Al Panait. Doar aţi pronunţat de câteva ori *nu!* în eventualitatea că vă răzgândiţi, vă stau la dispoziţie. Aş dori să folosesc telefonul dumneavoastră. De acord? Răspundeţi tot prin *da* sau *nu?*

Îl sun pe Dodea şi-i spun să vină cu aparatele din dotare, căci avem o sumedenie de treburi în slujba familiei Panait! Să ia cu el şi alte forţe. Adică pe sergentul-major Diaconu. Poate este nevoie şi de procuror... cu aprobările. Intrat frumuşel în derută, Panait-senior mă anunţă că nu-i nevoie, el consimte... Ştie el ce ştie. Cu procurorul se schimbă situaţia.

Marcela, desnămolită şi învelită într-un cearşaf, răsucit artistic pe silueta descrisă anterior, soseşte în birou cu o tavă plină de ceşti cu cafea şi pahare, probabil pentru apă,

căci sunt înalte de două palme.

— Aşteptaţi pe cineva? încearcă să se facă utilă în criza marcată de convorbirile de lucru, ce ne-au avut ca subiecţi pe mine şi *bărbaţii* Panait. Serviţi!

Radu Panait se afundă în fotoliu şi-i sugerează perfid lui Al:

— Dragul meu, dacă a condus altcineva, te rog să-i spui tovarăşului locotenent.

— Ştiu eu? se agăţă nesigur de o vagă speranţă. Poate... George Cornea...

— Aveţi vreun motiv special să nu fiţi sigur?

— Dom'le, nu ştiu! încearcă să pună punct discuţiei.

— Perfect. Cine a condus ultimul maşina? insist.

— Nu ştiu.

— Cel târziu mâine, dacă vă interesează, vă anunţ eu. Vă rog să nu vă mai obosiţi cu formularea răspunsului.

De fapt este simplu: stabileşte Dodea, după amprentele rămase pe volan. Ei sunt prea năuciţi ca să priceapă... Îl îndemn pe Al Panait să consemneze în scris toţi acei *nu* oferiţi drept răspunsuri întrebărilor mele. Fireşte, este necesar *acordul* lui Radu Panait. Cum să nu! E gata să mă ajute, parcă eu n-aş şti că-n asemenea împrejurare ar fi inutil să se opună.

Tocmai mi-au sosit colegii, aşa că ieşim în curte. Lângă Dodea şi Diaconu au luat poziţie doi martori asistenţi, recoltaţi de pe plajă, amândoi - nămoliţi pe la glezne, genunchi, coate şi umeri - ţin în gură paiele ce-i ajută să sugă din borcane apă de Amara, parcă ar avea reumatism la stomac.

Când locotenentul Dodea ridică amprentele de pe volan, Al Panait mă cheamă deoparte.

— Dom'le, poate că am condus eu!

— Sunteţi sigur?

— Ştiu eu! Poate!...

— Am înţeles că aţi declarat tot, nu văd ce rost ar mai

avea aducerile aminte ambigui. Dacă aţi fi fost sigur…

Deruta lui este semnificativă. Dar starea aceasta nu-i luată în consideraţie decât de detectivii din filme şi cărţi.

În realitate, chiar dacă ştii precis, însă nu ai probe, este egal cu zero.

— Tovarăşe locotenent! intervine grav Radu Panait, sesizând deruta lui Al. Fiul meu e surmenat, poate că a condus…, recunoaştem, dacă este nevoie, conştiinţa noastră… ne obligă. Dăm şi în scris dacă doriţi. Ce rost are să risipiţi atâta energie?

Oricum, ajung la concluzia că stânga nu ştie ce face dreapta: dacă Radu Panait ar cunoaşte exact ce isprăvi a săvârşit fiu-său, n-ar face concesii în împrejurările astea. Ehei, să fi fost în cunoştinţă de cauză, ce răspunsuri mi-ar fi servit! Ce lecţii! Că de priceput, se pricepe!

Şi pentru ca surpriza să fie completă, după ridicarea amprentelor, Dodea găseşte în portbagaj un smoc de fire de păr lung, lung de tot! Şi un nasture, identic celor de la rochia Rodicăi Banu.

— Domnule, eu am condus maşina! explodează Al Panait. Dau scris! Plătesc amenda…

— Ce amendă?

— Că eram în stare de ebrietate…

— Tovarăşe Alexandru Panait, îl aduc la ordine, aici cercetăm o crimă, nu încălcarea regulilor de circulaţie. Desigur, recunoaşterea dumneavoastră se ia în consideraţie, deşi nu vă ajută la nimic. Poate aveţi la îndemână o explicaţie despre părul şi nasturele din portbagaj… Vă asigur că ar prezenta mai mult interes.

Neamţul-cow-boy cască frumuşel gura, apoi izbucneşte şi mai năucit.

— Da, dom’le, am plimbat-o pe Rodica!

— În portbagaj?

— Păi… sigur…

— Cum aşa?

— Se temea de un tip..., un operator cu care *trăia!* Să n-o vadă cu mine! Aşa spunea!

— Al, poate exagerezi. Nu te pripi, fiule!

— Când s-a temut atât de tare de acel operator, încât s-a ascuns în portbagaj? continui, fără a-i mai da răgaz lui Radu Panait să-l întoarcă pe Al din calea destăinuirilor.

— Alaltăieri!

— Sâmbătă, deci.

— Sâmbătă, da, sâmbătă...

— Cum se numeşte operatorul?

— Nea Cristi?

— Nea Cristi şi mai cum?

— Nea Cristi... De un-să ştiu eu cum îl mai cheamă? Că doar nu-i cer buletinul când vorbim...

Spiritual trebuie să recunosc. Îi citesc pe figură o umbră de mulţumire, semn că savurează succesul replicii, sentiment ce i se transmite doar în parte lui Radu Panait. Le vorbesc imediat despre necesitatea de a mai adăuga o filă la dosar. Cum să nu! Conştiinţa înaintată îi obligă, mă asigură Radu Panait, care-l pilotează pe Al în procesul redactării documentului.

— Scrie, fiul meu!

Începe să-i dicteze o declaraţie fantastică: cică, sâmbătă, Al Panait, aflat în curtea şantierului de creaţie, a fost solicitat de Rodica Banu să o transporte în oraş, fără a fi văzută de acel „Nea Cristi" care, spunea Al şi întărea Radu Panait, făcuse o pasiune nenorocită, şi biata fată se temea. Mint de sting. Pe faţă! Fără jenă!

Dodea isprăveşte cercetarea şi, aşa cum şade frumos unor detectivi, ne năpustim pe scris procesul-verbal după toate regulile impuse de procedura penală. Încearcă să ne ajute Radu Panait, dar aici îl sfătuiesc să rămână pe teritoriul său. În privinţa procesului-verbal se schimbă situaţia. Nu de florile mărului am invitat martorii asistenţi. Numai obiecţiunile lor contează!

Înainte de plecare, Dodea îl pune pe Al Panait să *cânte la pian.* Adică, îi ia amprentele şi, după o ciorovăială penibilă, în cursul căreia invocăm numele procurorului, impresiunile mocasinilor artistului de ocazie. Ştiţi dumneavoastră de ce! Şi Al ştie! Radu Panait habar, n-are, dar dacă ni s-a deschis deodată interesul pentru mocasinii fiului, bănuieşte că-i lată rău.

Totuşi, nu se dezminte: deşi are inima cât un purice, lansează o cuvântare furibundă:

— Tovarăşe locotenent, dragi *oaspeţi,* ne bucurăm din inimă că v-am fost de folos. Vă rog să fiţi convinşi de faptul că, pentru noi, cel mai important lucru rămâne stabilirea adevărului, în orice împrejurare. Aşa cum discutam azi-noapte cu prietenii, organele ordinii şi liniştii publice au o misiune importantă...

De astă dată, Didina poartă denumirea de „prieteni".

— Transmiteţi şefilor dumneavoastră, personal tovarăşului colonel Chitiu, dorinţa şi hotărârea noastră nestrămutată de a vă sprijini fără preget...

Ne înghesuim în Volkswagen, eu şi Dodea - Diaconu s-a urcat în Gaz-ul cu care veniseră - şi suportăm tiradele euforice de rămas bun ale celui mai vârstnic din clanul Panait. Asistă, nemulţumită, Marcela şi, confuză, Lili.

— Bine, bine! mă arăt satisfăcut. Aşteptăm ajutorul acela neprecupeţit... Mai ales că-i în interesul dumneavoastră.

— La ce vă referiţi? îşi revine instantaneu Radu Panait.

— În portbagaj am găsit un nasture provenit de la rochia Rodicăi Banu. Ca să nu mai vorbim de provenienţa firelor de păr... Deci, vă atrag atenţia numai asupra acelui nasture, probabil rămas de sâmbătă, când a plimbat-o fiul dumneavoastră cu maşina. Ieri, la familia Nicola, nu-i lipsea nici unul. Dacă în privinţa părului concluziile se pot trage abia după analizele de laborator, referitor la nasture nu poate fi decât una: a rămas în portbagaj în intervalul de timp scurs de ieri, până acum, mai precis - de azi-noapte,

când fiul dumneavoastră, aşa cum a declarat, a condus maşina, indiferent în ce stare se afla... Nu cumva să-mi încropiţi vreun răspuns, din care ar trebui să pricep că, de alaltăieri, până azi, Rodica Banu şi-ar fi putut coase alt nasture: costumul şi nasturii sunt de provenienţă străină, iar firele cusăturii sunt cele originale. Vă sfătuim să vă angajaţi un avocat. Un avocat bun! Cât mai bun! Vă asigur că serviciile lui vă vor fi necesare. La revedere şi aşteptăm să ne ajutaţi, aşa cum ne-aţi declarat că va obligă conştiinţa.

Cine ştie ce se poate şi ce nu se poate?

Subofiţerul de serviciu îmi dă o veste alarmantă:

— Tovarăşe locotenent, vă aşteaptă un nebun.

— ...?

— Un cetăţean îmbrăcat în pijama. Are cravată şi batistă în buzunarul de la piept. Să chemăm salvarea?

Pariez că-i un artist.

Am dreptate! În hol mă întâmpina Nic Vasiliu, echipat într-un costum în dungi albe şi roz, probabil confecţionat din material pentru parasolar, şi cămaşă cadrilată, cu carouri mari, asemănătoare feţelor de masă din restaurantele-cantină. Astfel dichisit, în Bucureşti are şansa să înmoaie inima unor blonde, pe când în S., cel mult să fie confundat şi să nimerească la psihiatrie.

Jovial, cu zâmbet aferent de cea mai rafinată calitate, mă însoţeşte între cei patru pereţi ai biroului.

— Tristeţea mea s-a transformat în jale! mă anunţă masându-şi bărbia.

Nu s-ar părea, dar, mă rog, artişti-s artişti, plâng şi râd la comandă.

— Aveţi motive, tovarăşe regizor! Pe lângă faptul că aţi rămas cu filmul neterminat, v-aţi pierdut şi un prieten. Ce se va întâmpla cu partea neterminată a rolului Rodicăi Banu?

— Din acest punct de vedere, nu-s probleme: scenaristul *îşi trimite* personajul într-o misiune fără întoarcere şi angajăm pe altcineva. În ce priveşte „prietenul”, Rodica Banu mi-a fost un simplu colaborator, la care ţineam în aceeaşi măsură în care-l apreciez pe fiecare artist sau figurant, angajat la realizarea filmului. Regret pierderea unui om. Şi mai regret faptul că nu aţi intervenit la timp pentru a o salva. Mare păcat...

Dacă pricep bine „şmecherul” de Nic Vasiliu intenţionează să bage frica-n mine. Adică, „tovarăşe eu te-am avertizat că se pregăteşte ceva! De ce n-ai intervenit? Oamenii mor, iar matale faci nani pe banii statului!” Ei, fir-ar să fie!

— O cunoaşteţi de mult pe Rodica Banu? Parcă v-am mai întrebat, încerc să evit explicaţiile.

— Abia în primăvară am văzut-o întâia dată, dar asta, sper, nu prezintă importanţă...

— Aproape că aveţi dreptate. Să nu vă surprindă că pun întrebări ce vă par, la prima vedere, neinspirate. Eu am nevoie de date, nu din pedanterie profesională, ci pentru a verifica legăturile şi relaţiile ei cu cei din anturaj. Dacă vă deranjez, vă rog să-mi atrageţi atenţia! Devin „teribil” de grijuliu. Al Panait o cunoştea de mult?

— Nu sunt sigur. Rodica este colegă cu George Cornea, iar acesta prietenul tinerilor Panait. Aşa se prezintă lanţul relaţiilor colaboratorilor mei. I-am recrutat prin concurs, în luna mai. Până atunci, nu am ştiut nimic despre existenţa

lor pământească.

— Îi cunoaşteţi familia?

— Deloc. Repet, am cunoscut-o laolaltă cu ceilalţi studenţi, abia de curând. Fiind *sezonieri,* nu am dosare de cadre. Aşa că...

Ridică din umeri, solicitându-mi înţelegerea pentru subiectul în discuţie:

— Totuşi, anumite date despre familie, rude... I-am găsit buletinul de identitate, însă nu conţine decât menţiuni de principiu: s-a născut în Bucureşti şi atât; domiciliază la căminul studenţesc... Practic, în acest moment, eu îi sunt ruda, prietenul, cunoştinţa cea mai apropiată. Absurd, dar adevărat... Mă tem că nu vă pot ajuta cu nimic. Dacă mai aveţi şi alte întrebări, vă stau la dispoziţie.

Aşa ajutor...

Îl întreb, nu ştie nimic, dar îmi stă la dispoziţie!

— George Cornea unde poate fi găsit?

— În nici un caz în S. A plecat azi în comuna natală. Mi-a cerut o învoire de două zile. Nu l-am refuzat... Şi aşa, filmările s-au suspendat până la modificarea scenariului, impusă de dispariţia Rodicăi Banu.

— Ştiţi unde se află?

— Da, şi-a lăsat adresa pentru a-l anunţa despre eventualele schimbări în planul de filmare: este la părinţii săi, în comuna Ceacu, undeva, aproape de Călăraşi.

S-ar părea că, deocamdată, nu prea mai avem ce discuta. În orice caz, reţin dorinţa lui nestrămutată de a mă ajuta să rezolv acest eveniment dificil.

— Apropo, nu l-aţi arestat încă pe doctorul Nicola?

— Nu! (Uite, întrebarea asta mă pune în încurcătură!) Avem timp berechet pentru măsuri extreme! îl asigur.

Îmi zâmbeşte artistic, mă salută cordial şi se îndepărtează în costumul-pijama spre locul său de muncă.

Şi pentru că tot suntem la capitolul apropourilor... Apropo, de ce naiba a venit Nic Vasiliu? După cât mi-am

dat seama, nu a avut o problemă specială pentru mine.

Notez tot ce am discutat cu el şi-l chem pe Diaconu:

— Funcţionează motocicleta? Rezistă?

— Drumurile publice sunt mai necunoscute decât căile domnului!

— Ce-ai zice să faci cunoştinţă cu suprafaţa carosabilă?

— Eu zic „Am înţeles!” Motocicleta..., nu garantez. Când este vorba de disciplină, milităria o lasă rece la toate sistemele. Face şi ea ce poate!

— Încearcă să o păcăleşti. Spune-i că mergeţi până la Perieţi, dar să nu vă mai opriţi până-n Buftea...

— Apoi?

— Iei legătura cu inspectorul de cadre sau cu alt funcţionar sau alţi funcţionari ori artişti de acolo... Mă interesează viaţa şi opera angajaţilor de la filmul „*Pe urmele duşmanului*”. Desigur, este vorba de cadrele permanente, înţelegi: tata, mama, fraţi, bunici şi alte persoane care mişună pe aici! Plus diverşi colaboratori, angajaţi mai des în echipa prezentă în S. Cu ce s-au ocupat înainte, după şi în prezent... Situaţii conflictuale, amiciţii, promovări!

— Am înţeles!

Raportez şefului rezultatul descinderii la Amara, plus o sumedenie de ipoteze, care mai de care mai ale naibii. Întrucât cel mult una este adevărată, dar tocmai pe aceasta n-o pot identifica, nu are rost să vă încarc memoria. Şeful este de acord ca Diaconu să plece la Buftea, iar eu la Ceacu. Ce-o mai fi, om vedea!

Îi comunic nevestei că mai întârzii o oră-două, cel mult şapte-opt. Dar să şadă fără griji: mă voi strădui să procur bere. Normal, şi salam de Sibiu. Dacă nu găsesc alune chinezeşti, n-am ce căuta acasă: l-am dezamăgit din cale afară pe invitatul nostru drag, tovarăşul Condrea, de la cadre.

— Alune mă fac, mamă! Cum stai cu forţele şi relaţiile de

producţie? Studiezi mijloacele fixe şi circulante? Minunat, mi-ai luat o piatră de pe inimă! Uite, cu alt entuziasm plec pe frontul nevăzut. Succes, mamă!

Pe scări, dau piept în piept cu locotenentul Sorescu.

— Ce faci, spaima criminalilor?

— La luptă!

— Ce spui, dom'le?! Eşti mare! Te pomeneşti că iar vrei să prinzi un criminal - doi...

— Cum mi-o fi norocul!

— Auzi, bătrâne?

— În principiu, da!

— E bine. În cazul ăsta, ciuleşte urechile şi las-o-n pace pe Didina, că-ţi boţeşti dosarul. Hai, nu face pe naivul, să ştii că a pus ochii pe tine şi nu-i scapi. Te caută ca o disperată.

În drum spre Ceacu - via Călăraşi, mă abat pe la Didileaua. Fum să-l tai cu cuţitul, arome de mititei, iz de bere acră, vacarm şi muzică: „*Vino, mândruţo / Vino pe vale / Să-ţi dau o floare / Şi-o ţuică mare!*"

Aflu, câteva minute mai târziu, că Al Panait a fost văzut sâmbătă seara cu două teancuri de bancnote de câte douăzeci şi cinci lei. Se dădea drept băiat de milionar, călare pe scaunele de la bar, să binemerite atenţia unor brunete din Faţa Crivăii. Dacă teancurile ar fi fost de *sute,* producea altă impresie.

— Că tot vorbea tac-su, az'-noapte, despre bani... Şi m-am gândit, dom' şef, că poa' să vă intereseze.

— Nu ştiu precis! fac pe nepăsătorul, deşi am devenit brusc foarte interesat.

— Dom'şef, e aşa cum zice lumea?

— Dar ce zice lumea?

— Că, aia..., că puştanul ăsta, de, i-a făcut ceva rău lu' fata aia... Că, mă-nţelegeţi, el a omorât-o...

Încurcătură mare în expunerea Didinei: ce vreţi, aşa se întâmplă când umblă cu subtilităţi.

— Şi *cum zice lumea* că a omorât-o?

— Cu puşca, dom'şef..., în revolveru'... zece focuri a tras. S-a auzit până-n deal la şantier.

— Tu ce crezi? o întreb deschis, dându-i de înţeles că pun mare preţ pe ipoteza ei.

— Păi, io, dacă *am făcut războiul cu hartiştii* şi am văzut cum luptă nemţii... *io* cre' că cu tancu'...

Aşa perspicacitate mai rar!

— Eşti fată deşteaptă, Didino! Cu tancul, ai dreptate, cine-ar fi crezut?!

— Păi zău aşa! se înduioşează de sine.

Îl sun pe Sorescu şi-i povestesc urgent istoria cu teancurile de bancnote ale lui Al Panait.

— Te pomeneşti că vrei să-mi dai de lucru.

E clar: îl scot din sectorul lui „diverse".

— Te rog frumos! îi stârnesc orgoliul.

— Ei, se schimbă problema.

O spune pe tonul: „Hai nu face pe nebunul!"

— Interesează-te dacă Al Panait a scos bani de la C.E.C.-ul din localitate. Dacă da, şi - deci - ne-am născut în zi cu un dram de noroc, află-mi seriile...

— Unu: C.E.C.-ul păstrează secretul operaţiunilor. Doi: din confesiunile lui Radu Panait, rezultă că el i-a dat bani lui Al şi, deci, la C.E.C. nu-i înregistrat puştanul. Trei: chiar dacă aflăm, că a scos bani de la C.E.C., nu prea ajută la nimic. Deocamdată...

— Bine spus, *deocamdată!* repet. Mă gândesc la ce poate urma: să zicem, le găsim la altcineva...

— Zero virgulă zero unu la sută, şanse!

— Vezi că nu-ţi cer mare lucru?! îl prind cu uşa. Recunoşti că ţi-am cerut un fleac?! Hai, bătrâne, fă trebuşoara asta şi te răsplătesc împărăteşte.

— Măi, nu auzi că nu se poate?!

— Cine ştie ce se poate şi ce nu se poate? Pentru „nu se poate" solicitam ajutorul altcuiva...

— Mersi!

— Te rog cere-i părerea lui Garrison!

— Gata, a început lanţul slăbiciunilor!

Şeful de post rezolvase doar parţial problema convocării lui George Cornea: studentul nu s-a prezentat la sediu pentru cercetări. Venise tatăl, tractorist la I.A.S.[1] Mircea Vodă, şi aştepta pe podeţul din faţa postului de miliţie, cu picioarele coborâte în şanţ. Grav, neras, cu pălăria trasă pe sprâncene, părea un căruţaş care-şi făcea socotelile după un drum lung şi ajungea la concluzia că e în pagubă.

Şeful de post l-a invitat înăuntru, cu o precauţie ce mi s-a părut suspectă. Ţăranul a intrat gârbovit, suflecându-şi mânecile până deasupra coatelor.

— Tovarăşe, ce dracu a făcut fi-miu? Paştele mamii lui, că nu mă aşteptam să ajungă pe mâna miliţiei...

— De ce n-a venit el? îl întreb.

Îşi ridică pălăria de pe frunte şi mă priveşte cu respect.

— Tovarăşe, îl am numai pe el. L-am crescut muncind din greu, numai eu ştiu cât mă costă să-l fac inginer. Ce zice lumea din sat dacă-l vede chemat la miliţie? La oraş nu se observă, dar aici ne facem de râs, dom'le! Ce să le spun oamenilor? Că l-aţi chemat să-i daţi buletin? Păi, şi ăla se dă la căminul cultural sau la şcoală, cu toată populaţia de faţă... Nu pot să-i duc pe oameni! Da', ce-a făcut? A trecut strada şi n-a căscat ochii? Aşa-i când îi spun..., că-i spun, dom'le?

Ca pe oricare ţăran, munca fizică îl transformase pe Vasile Cornea: mâinile i se lungiseră şi îngroşaseră, palmele i se lăţiseră; burta umflată de opinteli, se revărsase peste cureaua pantalonilor, spânzurând în poalele cămăşii. Înnegrit de soare şi de vânt, cu părul îmbâcsit de praf; neras, rămâne crăcănat în faţa noastră, încovoiat din spate, parcă s-ar afla la volanul tractorului,

[1] Întreprinderea agricolă de stat.

pe un teren accidentat.

— Dom’le, dacă e nevoie, răspund eu pentru el. Nu vreau să ştie lumea-n sat ce dracu! a făcut... George n-are ce căuta la miliţie. Asta e ruşine mare, dom’le.

— Ruşine - neruşine, îi explic, doar el este în măsură să lămurească problemele pentru care am venit, nu dumneavoastră. Răspunderea, în legislaţia noastră, are caracter personal. Aşa, că...

— Dom’le, dacă trebuie să plătească vreo amendă, am bani la mine. I-am adus şi buletinul!

Aşază un buletin pe masă şi scoate un ghemotoc de bancnote din buzunarele pantalonilor-salopetă. Începe să le sorteze, scormonind cu degetele butucănoase cocoloşul de bancnote murdare.

— Plătesc, dom’le, ce mai!

— Tovarăşe Cornea, - cercetăm un caz mai complicat, nu se dă amendă pentru aşa ceva.

— Caz de puşcărie?! încremeneşte speriat.

— O crimă!

— Legaţi-mă! şi-mi întinde, automat, mâinile.

— Liniştiţi-vă! Căutăm să *lămurim,* cazul. Ăsta-i motivul pentru care e necesară prezenţa lui aici.

L-am liniştit de l-am topit: după ce i-am spus că-i vorba de o crimă, pot să-i spun că am comis-o eu şi tot nu-şi revine.

— Dom’le, m-am făcut de râs! Dom’le, pentru ce am muncit eu toată viaţa? izbucneşte cu obidă, de parcă aş fi fost vinovat. Îl omor cu mâinile mele, dar la miliţie nu-l aduc, auziţi! Uite, ăsta e buletinul lui! şi mi-l întinde, ca şi cum prezenţa documentului ar rezolva necunoscutele dosarului.

Vasile Cornea este dificil ca toţi oamenii de la ţară, pentru care o invitaţie la miliţie devine adevărată tragedie, iar bănuielile au, deja, valoare de adevăr.

— Oricum, trebuie să discut eu cu el!

— Păi, cum facem? se interesează cu obidă. Tovarăşe, eu zic una, da' bună: veniţi la noi acasă şi discutaţi cu el tot ce vă convine. E mai bine aşa: dacă-l vede lumea intrând la miliţie, nu mai am trai în sat. Toţi îl ştiu băiat cuminte şi deştept, iar acum, dintr-o dată, criminal. Mă nenorociţi! Ei, cum facem? Mergem la mine acasă?

— E o soluţie! consimt.

— Dar mai e o *chestie*, dom'le! continuă să pună condiţii. Veniţi singur. Asta-i! Sunteţi *civil*, nimeni nu vă cunoaşte... Nu bănuieşte nimeni ce şi cum! „Neamuri", spunem noi, dacă întreabă vecinii.

Peste o jumătate de oră sunt la ei acasă, o locuinţă veche, de vreo cincizeci de ani, scorojită de intemperii. Altminteri curată şi proaspătă, dar nu poate să ascundă coşcoveala vremii. Cine ştie ce strămoş s-a spetit să o construiască! Arată ca un bunic îmbrăcat elegant: oricât de dichisit ar fi, tot gârbovit rămâne.

Mă strecor pe o alee îngustă, printre răzoarele de ceapă, roşii, ardei, castraveţi şi usturoi, urmându-l pe posomorâtul Vasile Cornea.

— Dom'le, nevastă-mea e slabă de inimă, vedeţi cum *puneţi problema!* îmi aruncă peste umăr. Dacă aveţi întrebări mai *tari,* lăsaţi-le în seama mea. Ştiu eu cum s-o iau, că am mai trecut prin anchete...

Pe drum, îi explicasem - în general - despre moartea Rodicăi Banu şi prietenia dintre fiul său, George, şi copiii lui Radu Panait.

— Îl cunosc! i-a sărit muştarul. Cum dracu' să nu-l cunosc? El m-a înscris la colectiv! O săptămână m-a ţinut la raion să mă lămurească: „Înscrie-te, bă, în colectiv!", îmi zicea. Era un fel de şef care răspundea de noi, când a venit dispoziţia să omorâm caii. Pe-al meu l-am ascuns în pădure. „Bă, tu ştii că toate războaiele s-au tras de la cai? zicea. Dacă nu erau caii, oamenilor le era lehamite să plece la mama dracului, peste mări şi ţări, să ocupe şi să ne

asuprească. Unde ţi-e, bă, calul?” „L-am omorât, dom’şef, fir-ar al naibii de capitalist!”. „Dacă l-ai omorât, aşa cum sunt dispoziţiile, unde-i pielea? Vezi, bă, că te-ai dat cu americanii? Vezi că tu ai ascuns calul şi faci pe nebunu’? Vezi că te opui revoluţiei? Mă, coadă de topor, o să-ţi iasă calul pe nas, dacă te dovedim că l-ai ascuns împotriva dispoziţiei”... Pe urmă, când s-a spus că a fost o mare greşeală omorârea cailor, tot Panait m-a chemat la ordine: „De ce ai omorât, bă, calul?” „Păi, nu l-am omorât, l-am ascuns în pădure!” „Bă, tu pe mine mă minţi? Uite declaraţia unde ai scris că l-ai omorât, iar pielea a mâncat-o câinele. De ce te opui, bă, revoluţiei? De ce te-ai dat, mă, cu americanii?” I-am spus că nu americanii au dat dispoziţie să omorâm caii, dar n-a mers, tot codiţă de topor îmi zicea... Cum o întorceam, tot prost cădeam!

Mă abandonează în verandă scundă a casei şi-şi face loc printr-o uşă îngustă, în sânul locuinţei.

— Vin imediat... Să le spun alor mei ce şi cum, îmi şopteşte peste umăr. Unde sunteţi, bă? i se aude vocea prin măruntaiele de chirpici ale casei.

Îi răspunde o voce firavă, nu înţeleg ce anume.

— Unde e dom’ student? Mă miram eu de ce a venit zbârnâind acasă. Păi, sigur că da: s-a înhăitat cu copiii lui Panait, asta-i! Hai, dom’ student, hai mai repede!

Pricep că discuţia se poartă la capătul holului, undeva în partea opusă a casei, spre grădina de zarzavaturi, ascunsă de faţadă.

— Ţi-am spus să nu te înhăitezi cu copiii de şefi? Ţi-am spus, sau nu?

— Nu m-am înhăitat!

— Cum nu te-ai înhăitat? Da-n-criminal cum ai intrat? Pentru tine cine vrei să intervină? Ce pile am eu, hai? Paştele mă-tii de puşlama. Eu muncesc toată ziua la colectiv...

— Se spune *ceape,* tată!

— Ce spui, dom’le, eu nu ştiam! Bravo, taică, mă-nveţi pe mine...

— Lasă-l, Vasile, nu te repezi pe capul lui!

Era vocea de femeie, abia şoptită.

— Ce, să-l las, fă? Păi, tu ştii ce-a făcut beleaua asta de fii-tu? Ştii? Nu ştii! A omorât o fată!

— Cuum?!

E clar: bătrânul şi-a ieşit atât de tare din răbdări, încât a uitat că nevastă-sa este suferindă.

— N-am omorât-o, tată! N-am nici un amestec!

— Tu-ţi amestecu’ mă-tii! Când ai plecat la S. să faci pe artistul, te-am instruit cum să te porţi..., de ce nu m-ai ascultat? Hai? Ce sunt eu? Director sau alt şef cu maşină la scară şi avocaţi la uşă? Nu, mă amărâtule! Te-am trimis la facultate să ajungi om, auzi? Din ce câştig, te ţin pe tine la facultate şi trăim, eu şi mă-ta, cum izbutim. N-am profesori pentru tine, n-am avocaţi, n-am bani pentru uns uşile, să nu scârţâie în urma ta. Uită-te la mine în ce hal sunt: nu mi-am luat haine noi de doi ani, ca să-ţi cumpăr ţie! Ies duminică în sat îmbrăcat cu ultima salopetă dată de la S.M.T.[1]...

— Se spune S.M.A.[2], tată!

— Tu-ţi pastele mă-tii de deştept! Dă-mi, fă, un par să-l învăţ eu cum se spune. Bă, neisprăvitule, eu ştiu cum se munceşte, nu cum scrie la poartă, auzi? Las-că te-nvăţ eu şi pe tine...

Jap, jap, jap!

În replică, după fiecare jap, răsună un foarte convingător *îhhh!*

Fireşte, nu-mi este greu să pricep că, dincolo, se desfăşoară un fructuos colocviu de educaţie pe viu. Pentru o asemenea constatare nu trebuie să fii detectiv şi, cu atât

[1] Staţiunea de maşini şi tractoare.

[2] Staţiunea de maşini agricole.

mai puţin, „spaima criminalilor”, cum mă alintă profesional Sorescu.

— Ei, acum ştii cum se zice?

— S.M.T., tată!

— Vezi, bă, că eşti deştept?! Vezi că tot eu am dreptate? Mai na una s-o ţii de rezervă.

Jap!

— Lasă-l. Vasile, e copil…

— Ce copil, fă?! Nu vezi că-i mare cât un cal?... Crescut pe banii mei, pe munca mea, pe cinstea mea… Când o fi pe salariul lui poate să meargă şi pe pereţi, să sară din creangă-n creangă, aşa, ca maimuţele. Dacă de cinstea mea n-o vrea să ţină seama, îl priveşte, dar până nu-i pe buzunarul lui, să nu-mi iasă din cuvânt, că-l calc în picioare. Hai, bă, dincolo, că ne-aşteaptă autoritatea… Să spui tot, eu nu vreau să am încurcături din cauza ta. Ai auzit? Nu-mi convine să caşte vecinii gura pe la garduri, că-mi intră miliţia-n curte… Auzi? Spui tot, nu ascunzi nimic. Ajunge că a venit azi! Spui tot şi gata! Auzi, bă?

— Da, tată!

— Mişcă!

— Bună ziua! mă salută, icnit, George Cornea, semn că dragostea paternă i se revărsase excesiv de generos pe sub coaste şi încă nu-şi revenise.

— Spui tot, îi suflă taică-său.

— Bine, confirmă odrasla pe care am avut plăcerea să o cunosc aseară la Didileaua, proţăpit pe scaunele de la bar, cu nasu-n paharele cu băuturi.

— Păi, băiatu-i gata! mă anunţă, mai liniştit, Vasile Cornea, îi puneţi întrebările acum. Dacă trebuie să-l legaţi, nu se poate! se grăbeşte să mă „încurajeze”. Îl aduc eu la judeţ, să nu ne vadă satu’!

Sunt împrejurări în care mi se întâmplă să rămân blocat ca o cheie defectă.

— Vă rog să-mi spuneţi ce aţi făcut după ce ne-am

despărţit aseară, la Didileaua. Nu fiţi zgârcit cu amănuntele.

— Ce să facem? începe să se codească George. Eu n-am făcut nimic…

Aşa sunt toţi: cuminţi şi nevinovaţi. Ceilalţi se ţin de isprăvi şi le compromit bunul renume.

— Trebuie să înţeleg…, ce?

— Că eu n-am făcut nimic rău! Chiar nimic, pot să jur.

— Dar ceilalţi?

— Sunt prietenii mei.

Ah, da, înţeleg!

— Înseamnă că trebuie să încheiem discuţia? mă interesez păstrându-mi calmul. Asta-i fandoseală! îi explic. A fost ucis un om, iar dumneavoastră vă respectaţi cuvântul dat. Vă priveşte, sper că le veţi explica acelaşi lucru procurorului şi judecătorului! Sau îl veţi însărcina pe avocatul personal, spre a vă feri de oboseală?

— Ce ştiţi dumneavoastră ce-i prietenia şi cum trebuie respectat cuvântul…?

— Ştiu, închipuiţi-vă! Şi mai ştiu că, dacă o ţineţi aşa, măcar pentru tăinuire, dacă nu se va proba complicitatea, şi tot veţi fi pus în situaţia să „colaborăm”.

Vasile Cornea ne urmăreşte neliniştit.

— Dom’le, vorbiţi în dodii şi nu pricep nimic. Spuneţi-mi mie pe şleau şi-l anchetez eu…

— Nu vrea să-şi trădeze prietenii!

— Aşa, mă? se repede la George. Tu-ţi prietenii mă-tii! Omorâţi omul…

— Femeia, tată…

— Ei, aia, femeia, deşteptule! Omorâţi femeia şi acum vă apucă ruşinea. Ţi-am spus că dacă nu dai totul în vileag, îţi rup oasele. Hai, dă-i drumul, că ne apucă noaptea. Ai omorât-o tu?

— Nu!

— Da’ cine?

— Tată, tu nu poţi să înţelegi...

Pretenţios, nu glumă!

— Ce spui, dom'le!

Şi *harşt* un dos de palmă peste gură. Luat prin surprindere, se împleticeşte şi cade pe o laviţă. Încearcă să se ridice, dar, cu un pumn trimis sub coaste, Vasile Cornea îl face să-şi piardă definitiv echilibrul.

— Hai, ce spuneai că nu înţeleg? Ia, zii, bă, deşteptule! Văd că, de la o vreme, faci şcoală cu mine.

— Vasile!

Nevastă-sa, o femeie măruntă, îmbrăcată în negru, a înmărmurit în pragul verandei.

— Uite-l pe fii-tu! strigă ţăranul. Se ţine de crime şi ne învaţă pe noi cum să ne purtăm... Hai, mă, scoală-te, şi declară tot! Tot, auzi?

— Da, tată! geme George încovoiat de durere.

— Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat după întrevederea de la Didileaua! reiau discuţia, pentru a evita prelungirea operaţiunii de disciplinare.

— În stradă ne-am despărţit. Al Panait m-a trimis la platou. El şi Liliana au plecat la gazda Rodicăi.

— Totul se petrecea în jurul orelor douăzeci?

— Cam aşa ceva. Ştiţi foarte bine...

— Ce ştiu eu, rămâne pentru mine. Ce spuneţi dumneavoastră, va fi consemnat în scris. E o mare diferenţă! Mai departe!

— Am plecat cu prietena mea, o figurantă din Bucureşti.

Da, mi-o amintesc: o puştancă blondă, mărunţică - îi ajungea lui George Cornea până la subsuoară - căutând tot timpul speriată în jur, de parcă s-ar fi ferit să n-o calce maşinile.

— Cum se numeşte?

— Este absolut necesar?

— Închipuiţi-vă că da!

— Florescu...

— Şi mai cum?

— Dora.

— Şi locuieşte..., unde?

— Acum? Pe Crivaie, în apropierea şantierului viitorului cartier „Katanga”...

— Nu înţeleg!

— „500 apartamente”, dar i se spune „Katanga”.

Aha, pricep! Centrul Sloboziei este „Cartierul Latin”, zona pieţii - „Cartierul Biafrez”, iar Faţa Crivăii - „Katanga”.

— Am condus-o acasă..., adică la gazdă...

— Aveţi martori?

— Desigur, proprietarii erau în curte când am ajuns. Am schimbat câteva cuvinte, apoi am plecat la platou. Acolo era doar paznicul. Beat, criţă!

Într-adevăr! Şi eu l-am găsit în aceeaşi stare! Adică, mai mult în stare de *spirt.* Până acum nimic semnificativ.

— M-am întors la Didileaua, unde m-a întâmpinat Lili. O ştiţi? Blonda care-l însoţea pe Al. Un fel de logodnică... Locuieşte la Amara împreună cu familia Panait.

— O cunosc!

— Mi-a spus că Al mă caută, deoarece a intervenit o situaţie deosebită. Nu prea am luat-o în seamă. Lili nu prezintă interes din nici un punct de vedere, îndrăznesc să o consider o idioată alarmistă...

— De ce?

— Dramatizează orice fleac. Abia când m-am întâlnit cu Al mi-am dat seama că-i foarte, grav: mi-a spus despre Rodica... Cum să vă explic? Era speriat. L-am întrebat cum s-a întâmplat, dar era ca o mănuşă întoarsă pe dos.

— Mănuşă sau nu, ceva a spus. Încercaţi să-i reproduceţi cuvintele şi lăsaţi-mă pe mine să-i apreciez starea!

— ...că a găsit-o moartă. Avea remuşcări... Nu ştiu cum să vă explic... se simţea vinovat!

— Nu treceţi concluzii în declaraţii, ci descrieri...

Şi-i explic, din nou, că nu părerea lui mă interesează, ci a mea. Şi pentru a fi cât mai clară, am nevoie de precizări asupra momentului. Altminteri, Garrison mă pune la colţ, iar judecătorul ne respinge dosarul.

— A spus că a mers la nouă locuinţă a Rodicăi. Ea abia făcuse chiuretaj şi voia să se odihnească...

— Când a făcut chiuretajul?

— Nu ştiu.

— Mai departe?

— Am rămas, ca trăsnit. „Să anunţăm miliţia!”, i-am spus. Nici n-a voit să audă: din pricina lui rămăsese gravidă, el plătise chiuretajul şi tot el închiriase camera aceea, pentru a suporta mai uşor convalescenţa, înţelegeţi dumneavoastră. Dacă vă anunţam, Al era primul expus consecinţelor. Or, el nu avea nevoie de complicaţii: încetase, oficial, relaţiile cu Rodica, iar chiuretajul constituia gestul de adio. Îl preocupa Lili..., prezenta interes pentru familia Panait. Acum, dintr-o dată, ceea ce se considera încheiat, îl târa pe Al într-o încurcătură dintre cele mai neplăcute...

Iarăşi reţinere. Fabula.

— Tovarăşe Cornea, povestiţi-mi ce aţi văzut şi auzit.

— Credeţi că-mi amintesc exact ce spunea?

— Faceţi un efort! Şi încă ceva: dacă sunteţi implicat, vă rog să o spuneţi. Voi verifica şi, fiţi sigur, adevărul va ieşi la iveală.

— N-am legătură cu...

— Deci, v-a spus că Rodica Banu a murit?

— Da: „Să o ducem de aici, până nu-i descoperită de proprietăreasă, ori de către organele de stat”.

— De ce?

— Voia să o transporte la platou, în pădurea Ialomiţa, la Amara... oriunde! Numai să nu fie găsită acolo, unde se ştia că i-a asigurat el cazarea. Tot timpul exclama furios: „Eu am omorât-o!”

— Cum?

— Asta-i bună! Puneţi-vă în situaţia mea şi recunoaşteţi că aşa ceva n-aţi fi întrebat.

— Vă ascult.

— I-am spus să o lăsăm acolo şi basta!

— N-aţi plimbat-o pe la Amara?

— Cum? Nu!

Are un moment de derută.

— Tatăl tău ţi-a cerut să spui tot. Crezi că faci bine uitându-i sfatul? Ce părere ai?

— Păi, nu ştiu ce... ştiţi dumneavoastră!

E plin pământul de isteţi, la ananghie, ca el: caută să afle ce-i în capul interlocutorului, pentru a-şi putea formula depoziţia.

— Observ că ne descurcăm destul de greu, scot fiecare cuvânt de la dumneata cu forcepsul. Uite, aşa greşesc eu: în loc să-l fi trimis pe Diaconu - nu, nu pe el, că-i plecat - sau pe alt subofiţer care să te aducă pachet, bat drumurile până-n Ceacu..., în loc să te invit la postul de miliţie, te vizitez la domiciliu..., în loc să ascult declaraţia unui tânăr hotărât să spună adevărul, îţi dau o grămadă de informaţii, ca să-mi oferi o linguriţă de nimicuri... Sunt plin de defecte, tinere! Dacă află şeful meu câtă muncă de lămurire duc pentru fiecare cuvânt, va proceda altfel. Îţi las zece minute şi, dacă nu spui tot, ne vom rezerva mai mult timp la judeţ. Anchetez o crimă, copile, şi pentru afaceri d-astea procurorul zice *da!* Arestul preventiv nu a fost inventat pentru găinării.

Îi dă drumul ca din puşcă, s-a convins că fofilarea nu ajută la nimic: au mers împreună - Al, George Cornea şi Lili - să evacueze cadavrul din locuinţa doamnei Moraru. Pentru moment, au hotărât să o transporte pe defunctă la Amara. Aflată la adăpost, găseau răgazul să se hotărască ce să facă ulterior. Logică de Gâgă! Când au ajuns la Amara - pe drum i-au pierdut eşarfa - s-au bucurat de

primirea „de groază” a Marcelei, singura lucidă în sminteala generală. „Tu ai ucis-o”, l-a luat în primire pe Al. El „nu şi nu!” „Ştiu că nu! a subliniat cinic Marcela. Tu eşti un înger, Al! Iar tata are avocaţi pregătiţi să demonstreze că ăsta este adevărul. Şi să mai probeze că pe Rodica a ucis-o George!” „Eu?”, a strigat înspăimântat. „Exact! Demonstrează contrariul!” Ceea ce era imposibil atunci şi acolo. „Sau că făptaşul este scumpă noastră Lili!” Blonda cu cap mic şi torsul mare pricepea destul de greu: „Vai, dar nu este adevărat! Ce motiv...?” „Ai dreptate, scumpo! Nu tu, dar, la nevoie, eşti cea mai indicată: din gelozie, copila mea! Doar a fost amanta lui Al. Aveai interes, fiul Rodicăi ţi-ar fi barat intrarea în familia noastră! Mai ai nevoie şi de alte explicaţii?” Aşa grea de cap cum era, Lili a priceput, totuşi, ce bucurii o pot aştepta.

— Am urcat cadavrul în portbagajul autoturismului lor şi am plecat la S., să o ducem de unde am luat-o. Lili a rămas la vilă...

Încâlcită afacere, blondelor!

Deci, altul era motivul ce-l determina pe George Cornea să nu declare adevărul. Care dintre „adevăruri”?

Ajung la S. şi-i povestesc şefului cum m-am descurcat iar el spune *hm!* Îi furnizez şi procurorului aceleaşi noutăţi. Garrison face şi el *hm!* Ne uităm unii la alţii şi concluzionez că *hm!* înseamnă că lucrurile încep să se lege niţel. Ceea ce nu-i rău, dar nici prea grozav: datele sunt de principiu, mie rămânându-mi să mă hrănesc, totuşi, cu presupuneri.

În tolbă mai adaug şi noutăţi provenite de la Garrison, Dodea şi Diaconu.

Procurorul a asistat la necropsie! Medicul legist, Fane-număr singular, are ochi: într-adevăr, moartea Rodicăi Banu s-a produs prin strangulare, n-avea nimic comun cu avortul pe care l-am urmărit ca disperaţii. Infracţiunea s-a comis luni, pe la orele douăzeci, cu aproximaţie. Asta

înseamnă că trebuie să iau în consideraţie perioada cuprinsă între orele nouăsprezece şi douăzeci şi unu.

Şi ca să nu plec cumva acasă doar cu această informaţie de natură medico-legală, Garrison mă anunţă că povestea cu avortul nu a fost o simplă poveste. Şi trebuşoara a fost dusă la bun sfârşit - vorba vine - dar... cu vreo două zile înainte. Adică, sâmbăta seara, ori duminică dimineaţa. Atunci, de ce s-a oferit Rodica Banu, cu atâta seninătate, spre examinare, când am descins la doctorul Nicola? Simplu! După două zile, în cazul avorturilor, leziunile sunt pe cale de dispariţie, evidente doar la autopsie, unde medicul legist îşi poate permite mai mult decât la un consult pe viu. Chiar dacă s-ar fi observat ceva suspect la consult, concluziile rămâneau incerte, leziunile fiind, de acum, confundabile cu altele, de natură diferită.

Dar să vedem cu ce se prezintă Dodea la apel. Câtă vreme am alergat de colo până colo şi am strâns declaraţii, care mai de care mai trăsnite sau gogonate, Dodea a strâns amprente, a făcut comparaţii dactiloscopice şi acum îmi trânteşte pe masă un braţ de expertize. Mijloace de probă, reţineţi, nu fleacuri ca declaraţiile despre care vă vorbeam. Sincer să fiu, nu pun mare preţ pe declaraţii. Semnatarii le retractează sau le modifică, ori de câte ori le trece prin cap că *adevărului* i-ar sta mai bine prezentat altfel.

Aşadar, Dodea îmi completează dosarul cu piese trainice, din care rezultă clar ca lumina zilei că în camera din locuinţa doamnei-tovarăşa Tanţa Moraru au intrat, rând pe rând, Al Panait, George Cornea şi Lili. Desigur a eliminat din examinări amprentele Rodicăi Banu şi pe cele ale proprietăresei. S-a pronunţat şi asupra urmelor de încălţăminte ridicate de pe traseul Slobozia - Amara, s-a vârât pe sub pielea specialiştilor, de la care a aflat că părul găsit în portbagajul autoturismului lui Al Panait aparţine Rodicăi Banu. Deci, avem şi certitudini, dacă declaraţiile se

vor schimba pe parcurs.

Au rămas *fără stăpân* doar două amprente ridicate de pe rama metalică a încuietorii medalionului de la gâtul Rodicăi Banu. Dodea, nu degeaba vi l-am lăudat, îmi strecoară:

— Bătrâne, găseşte-l pe cel ce le-a creat şi-ţi garantez că el este criminalul: precis au rămas din timpul strangulării. Ce te uiţi aşa la mine? Dacă nu aparţin Rodicăi Banu, singura *în drept* să-şi închidă lanţul medalionului, atunci sunt ale acelui *cineva.* Şi află că nu-i dintre cei ce ne-au *trecut prin mână* până acum. Ei pot să-l cunoască, dar asta-i altceva.

Diaconu se prezintă, la rând, conştiincios: studenţii au fost angajaţi la diferite filmări, în cursul ultimelor două vacanţe, pentru sume derizorii şi, deci, la Buftea treceau ca achiziţii eficiente. Toţi au un element biografic comun: *sunt* studenţii unei asistente, foarte apropiată afectiv de ei, Corina Pascu, din Bucureşti. În anul anterior i-a însoţit la filmări pe Litoral. Din evidenţe rezultă că, împreună, trecuseră şi-n ultimul semestru prin faţa camerelor de luat vederi. Doar la S. lipsea Corina Pascu şi acest amănunt era limpezit: filmul „*Pe urmele duşmanului*” trebuia turnat în Bucureşti, dar în ultima lună Nic Vasiliu solicitase modificarea locului *teatrului de război*, deoarece S. îi oferea, pe viu, posibilitatea distrugerii clădirilor, intrate, de fapt, în planul de sistematizare. Afacerea l-ar fi costat o groază de bani în Bucureşti, unde ar fi operat numai cu decoruri păguboase şi neconvingătoare.

Blondelor, mor de nerăbdare s-o cunosc pe Corina Pascu. În interesul serviciului, desigur!

Blondele din Faţa Crivăii

Este adevărat că munca l-a creat pe om, dar trebuie să recunoaştem că nici lenea nu l-a omorât. Cea mai bună dovadă, spre o temeinică convingere personală, mi-a fost furnizată în Faţa Crivăii, la marginea faimosului cartier „Katanga”. Lângă un afiş cu literele desenate - nu scrise - stângaci „Aici lucrează echipa maistrului Vasile Popa, angajată în întrecere”, zece-doisprezece localnici bruneţi jucau barbut, trăgând cu privirea către stâlpii de beton, pansaţi cu cofraje de placaj şi sârme. Echipa maistrului Vasile Popa dădea zor la finisarea primului bloc din viitorul cartier „500 apartamente”. Martori ai acestor realizări în perspectivă, localnicii de pe Crivaie le aduceau felicitări şi urări mobilizatoare:

— Daţi-i înainte, mâncaţi-aş gura, că ne trebuia „căşi” pentru la iarnă. Şase-şase. Aveţi grijă să cârpiţi bine „fereştile” şi uşile, să nu ne tragă „corentul” când o da „bălana”! Mială, bă! Mari ingineri sunteţi, mâncaţi-aş gura!

Când mă văd, zarurile şi banii dispar ca bătuţi de vânt. Tuciuriii mei contemporani ţâşnesc pe verticală, ştergându-şi palmele pe turul pantalonilor, de parcă ar fi ieşit de la strung şi voiau să le dispară uleiurile şi vaselina.

— Trăiţi, dom’ şef! Să v-ajute dumnezeu!

Ba, uite că nu-mi ajută! La slujbă dau în brânci, zi şi noapte, după afurisiţii de criminali. Acasă, în puţinul timp liber, militez pe frontul gastronomie şi igienico-sanitar.

— Ne uităm şi ne bucurăm din suflet! se laudă ţiganii, încercând să mi se facă simpatici. Se *schimbă* oraşul, dom’ şef! Ehei, priviţi la inginerii ăştia!.., Aoleo, ce le iese din mâini, să-mi sară ochii!

„Inginerii”, toţi ţărani din comunele învecinate, navetişti

pentru şantiere, în vederea calificării la locul de muncă, conduşi de câţiva maiştri bucureşteni, foiau pe schele.

Mi se dau amănunte imediat:

— Gagica aia mişto?! A stat la Brătianu a' lu' Scorilo, mânca-ţi-aş gura! Din neamu' lu' Galilei a' lu' Ferdinand. Hei, Samanta! strigă un baloacheş. Arată-i şefului unde stă Brătianu! Brătianu de lângă Rişelio a' lu' Tereza. Hai, fă, odată!

Samanta, o ţigancă plină de fuste şi basmale, cu ochii umflaţi şi pometii obrajilor ca vinetele proaspete, semn, că a fost bătută zdravăn, îmi iese în întâmpinare, zâmbindu-mi curtenitor, gest ce-mi oferă la bună vedere o puzderie de dinţi metalici, sclipitori. Ţine în braţe un copil îmbrăcat într-o cămăşuţă ridicată până la subsuori, murdară în ultimul hal. Puştiul, plin de mizerie şi cu nasul în febrilă activitate, smiorcăia ascuţit. Lacrimile au erodat molozul de pe obraji, depunând muşuroaie la rădăcina nasului.

— Taci, Rujane, taci cu mama!

Caut în jur! Numele de *Rujan* mă arde ca focul. Ştiţi bine că aşa scrie pe buletinul, legitimaţia şi dosarul meu de cadre. Mă dumiresc urgent: ţiganii dau copiilor numai nume de personalităţi. Găseşti aici regi, împăraţi, prim-miniştri, perceptori, diplomaţi, activişti, regine, responsabili cu protecţia muncii, împărătese, directori, sfinţi... Şeful meu, colonelul Chitiu, are o divizie de puştani ce-i poartă numele. Iată că şi eu am intrat în galeria personajelor ilustre, ale căror nume se poartă cu demnitate în Ţăndărei, Slobozia şi Călăraşi.

„Rujan" cel plin de praf orăcăie violent, frecându-şi picioarele de braţul maică-sii.

— Taci, mă, fir-ar tac-tu al dracului!

Într-o curte năpădită de lobodă şi urzici, călcate în picioare, mişună zeci de câini şi copii. O duzină de familii, adăpostite în trei căsuţe leşinate, dărăpănate, aproape căzute cu acoperişurile la pământ, respiră oxigenul dublat

de miresmele greu de filtrat chiar de cele mai moderne măşti de gaze. Copiii îmi cer bomboane, bani, pălăria, ţigări, stiloul şi ochelarii de soare... Ţigăncile, vreo zece la număr, răsar ca din pământ, încercând să facă ordine în rândul copiilor şi câinilor. Toate sunt vioaie, vesele şi cu ochii umflaţi. Bătute, măr! Bag de seamă, e starea lor naturală. Dacă nu le bat bărbaţii, nu se simt luate în seamă. Cu cât au mai multe cucuie şi vânătăi, cu atât sunt mai mândre.

— Gagica? A plecat, dom'le! N-a dormit aici decât două zile! mă informează un ţigan ştirb. Nici bagajele nu le-a adus pe toate... Câteva cearşafuri şi pături cu ştampilele statului.

Este vorba de emblema studioului cinematografic, de unde concluzia că prezenţa Rodicăi Banu a fost doar pasageră. Chiar mă îndoiesc să fi dormit vreo noapte în interiorul acelei case din Faţa Crivăii. Este doar o presupunere, căci, oraşul fiind mic, miile de nou-veniţi, odată cu înfiinţarea judeţului, dorm oriunde găsesc. Uită de prejudecăţi şi, după ce se codesc, acceptă un timp paiantele şi chirpicii.

— Când a închiriat camera?

— Miercuri! şuieră ştirbul printre buzele groase şi vinete, ca marginea ventuzelor.

— Ea a închiriat camera?

— Ea, în persoană!

— A mai venit cu cineva, atunci sau în zilele următoare?

— Au venit vreo trei-patru! În persoană...

Le arăt fotografiile cineaştilor, iar puzderia de copii şi femei năvălesc pe mine, ca la pomană.

— Dă şi mie, dă şi mie! se milogesc puştii, convinşi că-i rost de pricopseală.

— Ja, ja, ja! încearcă să-i îndepărteze prolificele femei cu figurile pline de vânătăi.

— Ăsta şi ăsta... şi asta...

Îmi sunt indicaţi, rând pe rând, Al Panait, George Cornea, Lili şi Dora Florescu, prietena lui George Cornea.

— Gagica asta bondoacă locuieşte în vecini...

Îmi arată o casă la fel de căzută într-o rână, parcă ar fi alunecat pe derdeluş.

— Da' mai e unul care a venit pe aici...

Îi arăt fotografiile celorlalţi artişti, ale regizorului, chiar şi pe cele ale Didinei.

— Nu, dom'le! E altu'! Unu, ca o domnişoară... Merge ca pe ace...

— A..., izbucneşte Samanta, mama lui *fiu-meu!* E la colţ! Aşteaptă rezemat de gard.

Şi ni-l arată. N-o să vă vină să credeţi, blondelor! Tipul ca o domnişoară este individul care stătea rezemat de gard, când am făcut percheziţia la domiciliul doctorului Nicola. Abia reuşesc să-i strunesc la timp, erau în stare să se repeadă asupra plantonului şi să mi-l aducă mai aproape.

— Am cinci lei!

Cu bancnota între degete, i-am avertizat că aceşti bani pot fi câştigaţi de cei ce ascultă de mine, altminteri, în câteva clipe, individul ar fi cunoscut entuziasmul însoţitorilor mei şi, zău, blondelor, aşa ceva intră în categoria contraindicaţiilor profesionale.

— Oameni buni şi fraţilor! Cine-mi spune când a fost *gagica* (adică - Rodica Banu) aici primeşte banii imediat. Ei, să auzim!

— Sâmbăta seara, îmi şopteşte ştirbul.

— Singură?

— Nţţ! Cu ăla! arată spre pletosul rezemat de gard.

— Aha! Bun! Lăsaţi-l în pace!

Şi-i dau bancnota. Dar am turnat gaz peste foc. Nenorocite ursitori am mai avut! Toţi se reped pe mine, inclusiv ţigăncile pline de vânătăi.

— Dă şi mie, dă şi mie!

De unde naiba să le dau? Împart în stânga şi-n dreapta monede şi îndemnuri restrictive: „Hai, gata, nu mai am o leţcaie, potoliţi-vă!”

Aşadar, ancheta mea ştiinţifică se încheie cu un faliment total: nu mi-au mai rămas bani nici pentru o halbă de bere la Didileaua. Dacă-mi arde de aşa ceva, azi beau pe datorie!

Misiunea mea în Faţa Crivăii nu s-a încheiat: mi-a rămas de verificat episodul aducerii acasă a prietenei lui George Cornea, miniona durdulie - Dora Florescu, altă nemţoaică din filmul „*Pe urmele duşmanului*”.

Trec, deci, alături, unde Samanta, stimulată de iluzia a *cinci lei,* pe care, de astă dată, nu-i mai am, îşi aminteşte perfect ce s-a întâmplat luni seara. Tocmai se terminase, la radio, pe programul doi, emisiunea „Bună seara, copii!”, când a adus-o George Cornea acasă, adică la camera închiriată.

— Rămâi aici, fă, i-a zis gagiu! Eu plec să văd dacă au găsit-o pe *aia!*

— Cum de ţi-ai amintit atât de precis?

— Păi, tocmai atunci mă bătea bărbatu-meu pe partea asta! îmi arată Samanta dosul.

Deci, George Cornea nu mă minţise.

Samanta mă conduse spre poartă, în ţipetele ascuţite ale celui ce-mi purta numele.

— Ascultă, pe ăsta micu’ îl cheamă Rujan sau ai glumit? o întreb aşa, direct, ca de la om la om. Chiar şi-n acte?

— Da, dom’ şef!

— Cine-i Rujan?

— Unu’ d-al dumneavoastră!

Aha, deci ştie ceva.

— Sunt mulţi *Rujani* din ăştia?

— Puţini! Doi-trei!

— De ce?

— Dacă nu-i cine ştie ce mare şef... Nu merită!

Auziţi, blondelor? Haideţi să punem mai repede mâna pe criminal, că altminteri nu mă mai bucur de trecere la contemporani!

Cercetări cu artişti

Subordonat conştiincios, Diaconu i-a adus pe Lili, Al şi Marcela. I-am ordonat să se prezinte doar cu Lili, dar se pare că fraţii Panait n-au vrut să rişte, scăpând-o din mână pe blonda ce-şi avea reşedinţa sub acelaşi acoperiş, în vila de la Amara. Aşteaptă pe hol în dispoziţii diferite: Al, nervos, gata să se repeadă ca un zăvod în lanţ; Marcela, elegantă, importantă şi plictisită; Lili, cu aceeaşi figură de blondă căzută din lună, ori tocmai trezită din somn.

— După cinci minute, strigi! o instruieşte Al, fără să mă observe. Strigi tare, să se audă până la stradă!

Lili, abulică, înclină din cap în semn că a înţeles. Interesant: mi se pregăteşte o surpriză. Atenţie, Rujan!

Descind în biroul şefului şi-l înviorez cu bănuielile mele asupra distracţiei plănuite de fraţii Panait şi Lili.

— Fiule, notează-ţi! E mâna lui Panait bătrânul. Categoric, el şi-a trimis odraslele să manevreze pionii. Şcoală veche: vrea să ne compromită.

Îi povestesc, la telefon, lui Garrison despre ce „plăcintă” mi se pregăteşte la micul dejun. Procurorul fluieră admirativ: domnul Panait merită felicitat pentru tenacitatea dovedită în umflarea gogoaşei. Se joacă cu noi de-a hoţii şi vardiştii, se cunoaşte cât de colo că ne consideră mult mai rurali decât ar trebui să le permită bunul simţ.

— Trebuia să pleci la Bucureşti?! îşi reaminteşte Garrison.

— După audierea artistei..., artiştilor: dacă a venit şi Marcela, profităm de ocazie să-i punem câteva întrebări, deşi răspunsurile sunt previzibil negative. Fiind sora bănuitului, legea nu creează obligaţii, nedenunţarea rămânând fără sancţiune...

— Îmi ţii lecţii?

— Pentru reîmprospătare...

— Nu-i cazul. Află că, dacă Al Panait este autor, iar Marcela ştie, nu-i chiar atât de ocolită de lege!

Mă sfătuieşte să găsesc doi martori..., până atunci vine el şi preia audierile.

Zece minute mai târziu o invităm pe Lili într-un birou vecin cu cel al ofiţerului de serviciu. Blondele astea fac impresie. Cu unele precizări: tulbură firile mai sensibile numai prin prezenţă. După ce deschid gura de câteva ori, izbutesc sigur să se... *facă ridicole.* Disproporţia catastrofală dintre cap şi tors se menţine la calificativul „foarte bine" până pe la douăzeci şi trei - douăzeci şi cinci de ani. După aceea, se produce o dezordine totală între proporţii, se îngraşă spectaculos, chiar dacă menţin regim de apă şi pâine, cât să hrăneşti un şoricel. Dacă nu se căsătoresc până la această vârstă, riscă să plătească - până la adânci bătrâneţi - cu singurătatea. Naive şi preţioase în conversaţie, ştiu mai bine decât oricine să-şi dezvăluie, din capul locului, lacunele în cultura generală. Şi o fac atât de senin şi dezinvolt, încât roşeşti în locul lor, de parcă ţi-ar fi fiice şi te-ai simţi vinovat că le-ai oferit obştii într-un stadiu de neisprăvenie spirituală, care-ţi compromite iremediabil neamul.

Dacă prind trenul căsniciei până la vârsta menţionată, au şanse să ţină pasul cu o viaţă de familie acceptabilă, fireşte, nu scutită de compromisuri. Studiază una, cel mult două discipline şcolare, încât nu scapă prilejul de a trece

peste un an de învăţământ fără corigenţe ori un *bis.* Categorie dificilă, blondelor!

Intră în birou ca o regină care şi-a pierdut coroana în tramvai şi se aşază, al naibii de afectată, pe scaunul din faţa biroului meu.

— Să ştiţi că sunt fecioară şi am certificat..?

— Poftim?

— Sunt fecioară şi am certificat.

Ciripeşte rar, ascultându-şi fiecare cuvânt, cu o plăcere divină. Parcă am fi la peţit. A mai rămas de precizat data şi numele. Fata aceasta ar fi putut să fie sora desăvârşită a bravului soldat Švejk.

— Felicitări!

— Vă mulţumesc!

Martorii şi procurorul o privesc surprinşi.

— Nu vă permit să atentaţi...

Începe grăbită lecţia, de parcă aş fi dezbrăcat-o cu forţa. Frumoasă uvertură, blondelor!

— Dacă nu mă-nşel, peste câteva minute va trebui să ziceţi „Aaaa, ticălosule! Săriţi!" De ce vă grăbiţi, domnişoară? Abia au trecut treizeci de secunde şi deja v-aţi consumat prima parte a rolului...

— Daaa? îşi consultă ceasul.

Spontană foc, mititica! Ce mititică? V-am spus ce trup de luptător de greco-romane are Lili! De ce să fiu ipocrit? Fata-i apetisantă.

— Păi, da! o asigur.

— Vai ce greu trece timpul! exclamă resemnată.

— Nu-i grabă! Vă rog să mergeţi la biroul alăturat; tovarăşul procuror doreşte să începeţi audierea. Ştiţi, eu mă aflu aici ca spectator.

— Cum, nu suntem singuri? se miră sincer.

— Păi, nu suntem!

Deşi biroul este doar de câţiva metri pătraţi, abia acum sesizează că-i plin de lume. Putea să observe şi singură!

Dar pe blondele din categoria ei, dacă nu le duci de mână, intră cu capu-n copaci.

— Dumnealui este tovarăşul procuror, îl prezint pe Garrison, iar scaunul de alături vă aşteaptă. Poftiţi, luaţi loc! o invit, dublând gestul sobru al procurorului.

Lili dă curs invitaţiei, deplasându-se în faţa biroului lui Garrison şi se aşază pe scaunul indicat.

— Să ştiţi că sunt fecioară şi am certificat…

— Numele şi prenumele! intră procurorul în subiect.

Lili rămâne blocată, într-o atitudine de elev uituc. Nu-i pregătită să răspundă spontan. Ea a repetat ca un tocilar instructajul fraţilor Panait, nu-i în stare să mintă nici un cuvânt în plus.

— Am rămas impresionată de acel splendid câine poliţist, care v-a însoţit la Amara. Este un exemplar excepţional! gângureşte rotunjind cuvintele, după ce se întoarce către mine, tratându-mă ca pe o veche cunoştinţă. Impunător şi aristocrat...

Câinele, fireşte!

— Am observat că v-a fascinat…

— Da, acesta-i cuvântul! mă asigură mulţumită.

— Dacă doriţi să-i transmiteţi ceva, vă stau la dispoziţie, îmi ofer serviciile.

— Multe complimente! Se poate?

— Desigur!

Aţi priceput, blondelor, complimentele dragei noastre Lili se transmit câinelui de urmărire. Bine-am ajuns! Procurorul se străduieşte să o convingă despre rostul invitării ei la anchetă, aspect pe care-l pricepe cu enormă dificultate.

— Numele şi prenumele…, data şi locul naşterii…

Interogatoriul demarează greu. Când ajung la menţionarea domiciliului, în birou năvăleşte Al Panait:

— Stai, te-am prins! Cum îţi permiţi…, logodnica mea.

Se opreşte aici, constatând, cu regret, că piesa-i jucată:

procurorul, şi nu eu, o anchetează pe blonda fecioară cu certificat. Martorii sunt numai ochi şi urechi.

— Doriţi ceva?

Al şi-a risipit, instantaneu, avântul.

— Iubitu', nu ştiu cum să încep, căci mă întreabă unde m-am născut! îl roagă, alintat, nevinovata Lili.

— Ţine-ţi gura! o repede Al.

Ar fi dispus să-i facă şi complimente, dar pricepe că înscenarea lor s-a dus de râpă.

— Aha, deci aşa?! îşi revine ameninţător.

— Deci, ce? îl ia din scurt Garrison. Prezentaţi buletinul! Tovarăşe locotenent, legitimaţi-l şi aplicaţi legea.

— Eu nu permit! Dacă nu încuviinţează tata...

— Ce să încuviinţeze taică-tău?

— Tovarăşi, nu vă jucaţi cu *mine!*

— Nu ne jucăm! îl asigură procurorul. Veţi fi tratat cu toată seriozitatea şi vă veţi bucura pe deplin de prevederile legilor. Încheiaţi-i proces-verbal, tovarăşe locotenent. Să dea şi-o declaraţie!

— Tata!... Dacă află...

— Să fie sănătos! Iar dumneata..?

Şi dă-i muştruluială! Ştiţi dumneavoastră ce înseamnă să ajungi la conversaţie cu procurorul? Nu ştiţi, blondelor! Mai bine că nu ştiţi! Şi nici să nu fiţi curioase vreodată, dragele mele!

Îl scot pe Al Panait pe hol şi-i fac nota de plată pentru deranj, apoi trecem la consemnarea amintirilor în legătură cu aiureala pusă la cale. Trebuie să pricepeţi că procurorul l-a pus pe jeratic şi răspunde destul de exact la întrebări. Marcela îşi vâră capul de vreo două ori pe uşa biroului în care m-am retras cu Al: a simţit că povestea lor a eşuat. O sfătuiesc să aştepte. Am şi cu ea o mică problemă de lămurit - nu l-am luat amprentele şi vă amintiţi, blondelor, că două urme de degete, cele de pe încuietoarea medalionului Rodicăi Banu, au rămas fără autor. Cine ştie

ce surprize pot să apară?!

*

Scoasă din rol, Lili i-a povestit cu delicateţe lui Garrison aventura nocturnă, copie după cele declarate de George Cornea. Ştia că au existat relaţii apropiate între Al şi Rodica Banu şi că s-au plătit bani pentru a-l feri de consecinţe... Cine, când, habar n-avea. Isteaţă cum era, cu siguranţă fusese ţinută departe de organizarea infracţiunii. Chiar dacă clanul Panait ar fi dovedit mai puţină prudenţă faţă de ea, Lili tot n-ar fi priceput mare lucru.

În faţa inspectoratului, deocamdată nu sunt întâmpinat decât de un tip lăţos, pururi prezent, ca o muscă pe căciulă: Doru Marian. Tencuieşte cu privirea zidurile clădirii şi tresare când îmi fac apariţia. Se aruncă în şaua unei motociclete *Zundapp* şi-o ia la goană după Volkswagen.

Dau iama pe platoul unde grupul lui Nic Vasiliu îi face harcea-parcea pe hitlerişti. Este prezentă şi Didina care le spune duşmanilor, de la obraz, „Blestemaţilor!”. Scenaristul şi regizorul ar trebui să o lase să înjure *natur,* ca-n Faţa Crivăii... S-ar nărui de groază până şi blindatele inamicului.

Nic Vasiliu opreşte „războiul”, învinşii şi învingătorii iau o pauză, iar eu îl iscodesc în interesul misiunii:

— Tinerelul ăsta, îl arăt pe Doru Marian, nu are de lucru?

— Sigur că are!

— Se ţine de umbra mea ca un disperat. Mă gândeam că poate-i mai util pentru „câştigarea războiului!”, şi-i fac semn spre grupul artiştilor şi figuranţilor.

— Are trei zile concediu medical. După aceea îl chem sub *arme,* normal. Deocamdată nu am dreptul să apelez la serviciile lui: umanismul mă obligă...

Îmi face capul calendar cu citate din legi.

— Aha! Procedaţi foarte corect. Totuşi, mă miră faptul că, deşi se află în concediu, foloseşte motocicleta studioului în interes personal.

— Tovarăşe locotenent, am înţeles reproşul! se scuză strivind supărat ţigara abia aprinsă. Armata pe care o vedeţi este de operetă: eu *comand* numai manevrele din filme. În rest, dumnezeu cu mila! Nu v-aş dori să-i aveţi în subordine pe *soldaţii* mei! Marea mea mulţumire, apropo de operatorul Doru Marian, ar fi să mai aducă ceva din motocicletă, care să-mi permită să o scad din inventar. Vă rog să mă înţelegeţi că unii fură, dacă nu eşti cu ochii pe ei! Bine că mi-aţi spus: îi voi atrage atenţia să o aducă intactă.

Asta da, intransigenţă!

— Aveţi un angajat... Nea Cristi?

— Am avut. De o săptămână a fost rechemat la Buftea, aici pierdea vremea de pomană.

— Sâmbăta a fost în S.

— V-am spus: de o săptămână şi-a făcut bagajele. Dacă venea, aflam eu!

Ne luăm la revedere, cu urări de succes pentru toate părţile. Bine-ar fi să ne meargă aşa cum ne dorim!

De acum, plec în căutarea blondelor cu buletin de Capitală.

Zorul meu, deşi mare-mare de tot, rămâne stârnit la parametrii medii, căci după Volskwagen se târăşte suferindul operator Doru Marian, cocoţat pe şaua motocicletei *Zundapp,* sfeterisită din dotarea *trupelor* angajate în războiul lui Nic Vasiliu. Aş putea să apăs pe acceleraţie, Volkswagenul ştie să fugă al naibii de tare! L-aş lăsa repetent pe Doru Marian. Dar ce rost are? De acum sunt sigur că interesele noastre sunt apropiate şi nu se rezolvă decât simultan. Aşa că-l ţin în trenă, chiar dacă ne vom plictisi o oră-două în plus, până la Bucureşti.

O naşă blondă mă botează „Biby”

— Sunt studenţii mei. Aş putea spune că formează o adevărată echipă. E motivul pentru care, în vacanţă, au plecat la filmări.

Corina Pascu, o blondă cam la treizeci de ani, a cărei descriere completă o las pentru mai târziu, mă conduce pe hol. Merge drept, fără acele mişcări specifice femeilor. Conchid că-i mersul pentru serviciu, atitudine ce se poartă asemeni hainelor în mediile cu pretenţii. Are părul prins în coc, ceea ce-i dă un aer sever, care o prinde numai în parte, şi dă impresia că-i cu un cap mai înaltă decât mine. Blondele astea ţepene, cu mers de colonei la revista de front a regimentului, şi aparent mai înalte mă intimidează. N-aş pune mâna-n foc că n-a sesizat.

— Am aflat cu mâhnire vestea şi aş dori să cred că veţi reuşi să aflaţi de la mine tot ce v-ar interesa pentru rezolvarea cazului. Aşa încât vă stau la dispoziţie pentru orice fel de întrebări. Indiferent de natura lor, vă voi răspunde exact şi precis. Aşa că mobilizaţi-vă şi fiţi mai curajos...

Sesizase starea mea.

— Dacă sunteţi dispusă să mă ajutaţi într-o asemenea măsură, probabil avem nevoie de mai mult timp!

— Exact. Iar acum, tocmai timpul ne lipseşte. Mai am un curs, apoi sunt invitată la o cununie civilă, de unde nu se poate lipsi nici măcar motivat. În continuare, răspundem altei invitaţii ce se va finaliza la Athénée Palace..., cam atât. După orele unsprezece, deseară, sunt liberă.

— Cu alte cuvinte, *din o zi* nu a mai rămas nimic?

— Cum aşa? De la unsprezece la doisprezece noaptea!

Veniţi la noi acasă, ori dacă doriţi ne întâlnim la Athénée... Soţul meu va fi mai mult decât încântat să ne dea o mână de ajutor. Pe deseară, tinere! Locotenent, da?

— Locotenent... Rujan!

— Am reţinut şi gradul, şi numele. Am dorit doar să fac o ultimă verificare. Iar mie mi se spune tovarăşa *As-univ.*

— Sărut mâinile, tovarăşă *As-univ!*

*

Şi a urmat o noapte de pomină.

Către orele douăzeci şi două am dat năvală la Athénée Palace.

Altă lume, alt decor. Altă *Didileaua.* În obscuritatea barului i-am găsit greu pe tovarăşii *Prof-univ* şi *As-univ.* La masa lor zăceau încă trei-patru persoane nedefinite în lumină multicoloră: aici păreau *Fantomas* străvezii, aici diavoli încinşi la flăcările ca para. În atari condiţii, te poţi păcăli uşor asupra portretului vorbit al partenerului: câţi n-au îndopat cu whisky şi Kent tot soiul de persoane dovedite, ulterior, necorespunzătoare exigenţelor şi meniului?!

— Tovarăşul locotenent Rujan! Scuzaţi! Domnişoara, domnul..., doamna..., domnul...

Am strâns şi pupat mâini la nimereală, iar în infernul acela de lumini aiurite şi zgomote, ca la cutremur, n-am mai desluşit cine-i domn sau domnişoară.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, în curând se termină programul şi vom fi la dispoziţia dumneavoastră.

Am constatat că *steaua,* adică persoana cu numărul unu în spectacol, nu era chiar fulminantă cum o lăuda un tip ce se descurca binişor româneşte, aflat în dreapta noastră.

Acelaşi ochi de poliţist a descoperit tot soiul de alte minuni, inclusiv că *Prof-univ* se apropia, din când în când, mai mult decât s-ar fi cuvenit de o domnişoară.

M-am îndopat cu un lichior amărui, fără să pricep mare lucru din el! În orice caz, costa al naibii de mult. Ce vreţi, la Athénée Palace nu se ştie cum se prepară coniacul miliţienesc! Câteva aluzii ale tovarăşei *As-univ:* programul era antrenant, dar îl văzuseră de mai multe ori. Deci ne-am grăbit, vorba vine, spre ieşire.

În stradă, am inventariat persoanele din suită. Erau vreo şapte, plus eu. Patru s-au urcat într-un Fiat, după ce ne-am pupat şi îmbrăţişat pe rupte. Trebuie să înţelegeţi, blondelor, că eram tratat ca unul de-ai casei.

Prof-univ, deşi vesel peste măsură, s-a urcat la volanul Fordului, lângă domnişoara căreia îi acordase atenţie excesivă. Eu am trecut pe bancheta din spate. Împreună cu *As-univ,* foarte volubilă de această dată. Nu mai era „colonelul” în inspecţie, de pe coridoarele facultăţii. Cocul îi dispăruse, părul îi unduia pe umeri. Ai fi crezut-o mai degrabă fiica soţului ei, *Prof-univ.*

— Aţi descoperit criminalul, domnule locotenent? m-a luat în primire, risipind tovărăşia din conversaţie.

— M-am străduit...

— Şi ce aţi descoperit?

După cum vedeţi, n-am venit doar pentru distracţie, începe şi activitatea concretă, iar *As-univ* mă aduce la ordinea de zi mai abitir decât un şef, fapt pentru care propun să readucem discuţia la timpul prezent.

— Am zărit câţiva în bar, dar jur să-i ocolesc în interesul familiei şi al slujbei.

— Mie nu mi s-a părut! sare ca arsă domnişoara din faţa noastră.

Probabil se consideră cea mai indicată *de descoperit,* din acest punct de vedere.

— Fii calmă, draga mea! o struneşte, fără convingere, *Prof-univ,* apăsând pe pedală de acceleraţie. Corina, te rog, discutăm acasă! revine la *As-univ.* Sunt studenţii tăi şi nu vreau să vă cunosc secretele! completează pe tonul din

care trebuie să pricep că blonda de lângă el e *studenta lui.* Corina îşi are *studenţii ei.* Cu alte cuvinte, fiecare să ne vedem de ale noastre şi ai noştri.

Aproape insinuant, domnişoara blondă şi-a lăsat ceafa pe spătar, cuibărindu-se spre stânga, în jurul manetei de viteză, unde trebăluieşte mâna harnică a lui *Prof-univ.* Este o blondă clorotică, cu părul aproape alb, sprâncenele nici nu i se zăresc pe ovalul prelung al feţei. Fără forme, deşirată şi subţire ca o grisină, abia reuşeşte să se ascundă într-o rochie sac, ce stă parcă-i aşezată în cuier. Aceasta-i femeia... „şnur". În schimb posedă acel năsuc finuţ, gata să se înalţe, odată cu obrajii, într-un rictus dispreţuitor. Acelaşi dispreţ superior îi flutură pe buzele subţiri, ca două linii de dialog, şi i se citeşte în ochii albaştri, decoloraţi spre un bleu ars de soare. Scuzaţi-mă, dragele mele, dar genul ăsta de Ofelie la mânăstire, aflată în post negru, compromite.

După ce parcăm în curtea unei vile, pătrundem în hol, *Prof-univ* ţinând pe după umeri scobitoarea clorotică, eu la braţ cu *As-univ,* de acum feminină şi apropiată de parcă ne-am afla în vizită la părinţi şi ne-am strădui să dovedim cât de bine ne merge mariajul.

Alunecăm într-un salon cu pereţii încărcaţi de halebarde, tablouri, aplice şi icoane pe lemn.

— Whisky, Martini, Cinzano? se interesează *Prof-univ,* abandonându-şi cu delicateţe însoţitoarea.

— Whisky!

Aşa pofteşte blonda străvezie, urmându-l ca o umbră decolorată. Categoria ei ar putea căpăta denumirea de iederă. Deşi fără valenţe fizice, se agaţă cu succes oriunde o situaţie promite, dar viitorul nu le surâde. Trăiesc agreate până la treizeci de ani, neînţelese până la patruzeci, din amintiri până la cincizeci de ani, şi în cel mai trist anonimat după această ultimă vârstă ce le mai poate implica în vreo biografie. Inconştiente de situaţia

defavorabilă rezervată de natură, sunt pretenţioase până la absurd, îşi doresc tot ce n-ar realiza oricare blondă avantajată şi obţin nesperat de mult în cei şase ani de viaţă, acordaţi unei femei de George Călinescu. Urmează doliul prematur, trăiesc intens şi debusolat prima jumătate a decadei treizeci-patruzeci, în imposibilă aşteptare cea de-a doua jumătate a decadei menţionate, şi, în cea mai desăvârşită izolare afectivă, restul vieţii. Se dedică studiului abia după patruzeci de ani şi devin adevărate enciclopedii când nu mai interesează pe nimeni. Erudiţia tardivă şi aerul savant le fac utile atmosferei şi întreţinerii conversaţiei în casele cu pretenţii, unde se stafidesc şi dispar odată cu mobilierul demodat.

As-univ mă conduce lângă un ficus, târând după sine o măsuţă pe rotile, cu paharele noastre. Este nervoasă şi bea, nu glumă!

— Rodica Banu? Frumoasă, inteligentă numai în privinţa aspectului general al vieţii. Latura personală a neglijat-o de parcă n-ar fi făcut parte din fiinţa ei! Credeţi în destine?

Apoi, pentru a da un aer mai lejer discuţiei, se corectează tendenţios:

— *Crezi* în destin?

— Desigur. Ursitoarele mi-au prezis...

Şi-i vorbesc despre necazurile ce mă vor paşte din partea blondelor de toate nuanţele.

— Cu mine va fi mai simplu! mă asigură. Voi fi o carte deschisă, lăsându-te să cauţi pagina care-ţi convine. Haide, studiază, locotenente!

— Ce legătură se află între destinul şi dosarul actual al Rodicăi Banu?

— Echipa discipolilor mei s-a constituit parcă anume spre a cunoaşte grandoarea şi mizeria: Rodica era cea mai frumoasă, Lili cu desăvârşire imbecilă. Al - dementul iremediabil, George Cornea - băiatul care parvine şi, pentru realizarea echilibrului, Dora Florescu - gospodina

model, demnă să aibă o casă deschisă oaspeţilor... Pricepi? Toţi, cu farmece, prostie, răutate, naivitate, inteligenţă, calcul şi realism, alcătuiau embrionul unei colectivităţi în echilibru.

— Cine a stricat echilibrul?

— Marcela!

— O cunoaşteţi?

— Nici nu s-ar putea altfel. Deşi nu este studenta mea, fata s-a ataşat grupului, împreună cu logodnicul ei, nu mai puţin interesant...

— Îl cunosc?

— Nu cred.

— Este secret?

— Nu ştiu!

— Poate faci un efort! o îndemn, trecând şi eu la persoana a doua singular.

— Ai reţinut cum cântă solistul din bar?

— Hei, Bibi! Da?

— Da! Hei, Bibi! Dar cu „y”.

— Aha, care-i legătura?

— Nici una!

Ei drăcie, facem pe interesanţii!

— Într-o echipă, revine la subiect, simpatiile sunt imprevizibile, afecţiunile se schimbă de la o zi la alta. Ştii, pe Rodica o interesau deodată, aşa cum merită de altfel, viaţa de familie, banii, casa, maşina..., dacă şi pe tine te interesează! deviază, iarăşi, firul discuţiei.

Se scuză pentru „te interesează”, de parcă până atunci nu m-ar fi tutuit niciodată.

Aşa că mă las pradă amintirilor şi, pe braţul ei, cu toată nădejdea.

Prof-univ ne urmăreşte preocupat şi pare mulţumit de decor. Îşi aşezase, alături, haina şi reluase gesturile din bar, apropiindu-se tandru de blonda scheletică. Reacţiona, la atâtea eforturi, de parcă ar fi fost de lemn.

— Draga mea, o noapte atât de călduroasă distruge firile sensibile! Tu şi *locotenentul tău* vă aflaţi la tensiunea marilor descoperiri, pe când *noi* nu reuşim să pătrundem în misterele lumii...

— Ai nevoie de aer, dragul meu! intervine *As-univ.*

— Desigur, iubito! se ridică *Prof-univ* din fotoliu.

Transpirase, părul cărunt - numai inele - îi curgea peste urechi, un smoc îi alunecă ghirlandiform spre rădăcina nasului. Era un bărbat la cincizeci de ani, bine conservat, pudrat, tratat cu alifii ce-i reduceau simţitor semnele vârstei.

— Scumpilor, *noi* nu avem pe nimeni pe conştiinţă. Suntem curaţi şi nevinovaţi ca doi prunci...

Scumpii de ei! Mai ales pruncul cel mare! Cât de straniu sună cuvântul „prunci" pe buzele unui „bunic", fandosit!

— Vrei cheile de la Sinaia? pricepe *As-univ.*

— Nu te deranja! Sunt la mine. Plecăm, copii! ne anunţă pe tonul cel mai natural din lume, luându-şi haina de pe marginea fotoliului. Noapte bună, dragilor!

O îmbrăţişează pe *As-univ* cu o tandreţe mai-mai să smulgă lacrimi. N-o să mă credeţi, blondelor, dar aflaţi că uscătura îmbrăcată în rochie sac e capabilă de efuziuni duioase:

— Corina, suferim! Nu mi-aş fi închipuit că vei deveni ţinta unei anchete. Îţi ţinem pumnii şi suntem îngrijoraţi...

Vezi, doamne, cine ştie ce se va alege de *As-univ* rămasă în compania mea?!

— Scumpo, atât cât se observă, mă aflu pe mâini bune! Ţi-aş ura şi ţie la fel, dar - recunoaşte - nu te paşte un asemenea noroc. Eu ştiu ce ştii tu, dar tu nu ştii ce voi cunoaşte eu! punctează în doi peri, mai mult pentru a trezi orgoliul de Don Juan în retragere din *Prof-univ.* Anunţaţi-ne telefonic când vă întoarceţi! atacă final cu aceeaşi delicateţe logoreică, completată de amabilităţi şi gesturi curtenitoare.

Fordul mormăie scuturat de frisoane şi dispare din curtea vilei.

Nu s-ar putea spune că frumoasa amfitrioană moare de bucurie. Aflaţi, blondelor, că şi după ce s-a stins în depărtare zgomotul Fordului, *As-univ* este la fel de furioasă. Calculat-furioasă, precizez!

— Nu-mi place legătura lor! se justifică.

Dar cui naiba i-ar conveni? Sincer să fiu, depăşeşte puterea mea de a accepta o situaţie, chiar cu limite avansate. Cum ar putea să fie tocmai soţia de acord, gândesc eu ca un dulce provincial, destul de naiv pentru cât am prins din şcoala vieţii, căci vine o bombă menită să mă dezumfle binişor, probând că mai am încă de învăţat, dacă vreau să nu mor ignorant.

— Spune, ai fi capabil să accepţi aşa ceva? Spune, are gusturi? Ai fi în stare să te încurci cu o asemenea creatură? I-am explicat de mii de ori că mă compromite! reia, fără să-mi dea răgaz pentru răspuns, convinsă de solidaritatea opiniei mele. Nici nu-ţi închipui ce studente drăguţe are şi, poftim, o preferă pe…

M-am lămurit! Atenţie, locotenent Rujan, vorbiţi limbi diferite!

— Aş dori să văd fotografiile pe care le-aţi făcut împreună cu studenţii dumneavoastră, în diferite împrejurări. Sper că nu aveţi nimic împotrivă…

— Se vorbeşte la singular, locotenente! Politeţea la miezul nopţii strică. Sunt superstiţioasă.

Aha!

— Îmi *arăţi* fotografiile? devin receptiv, calcând viguros pe urmele interesului personal şi profesional.

— Poftim!

Mă conduce la etajul vilei, într-un dormitor de trei ori mai mare decât spaţiul meu locativ din S. Pe o noptieră, aşază ca la pasienţă câteva grupuri de fotografii.

— Ia loc! mă invită pe marginea patului.

Se scuză că mă lasă singur şi coboară la parter, de unde aduce pahare, sticla de Martini, pentru mine, şi alta de whisky, pentru ea.

— Ai descoperit ceva?

— Cred că da.

— Eşti sigur?

— Deocamdată... cred!

În toate poza *As-univ,* normal, altfel nu avea motive temeinice să păstreze fotografiile. Separat, îşi făceau apariţia, în cadru, ceilalţi membri ai echipei de filmare. Dar toţi, absolut toţi - Marcela, Rodica Banu, Lili, Al, George Cornea, Dora Florescu, Nic Vasiliu, *As-univ* - nu erau prezenţi decât în câteva fotografii, realizate pe plajă, la mare. Într-una îşi întindea gâtul, peste ceilalţi, ca un cocostârc, un tip lăţos cu mutră de somnambul. Îl cunoşteam până acum din vedere. Chiar începusem să mă satur de el. Individul apăruse de la început, în istoria cazului, pe post de figurant: era *leneşul* sprijinit de gardul locuinţei doctorului Nicola. În fiecare zi îl zăream undeva, în preajma mea.

Reţin fotografiile de la mare, cu permisiunea distinsei amfitrioane.

— Pui preţ pe ele?

— Niciodată nu poţi fi sigur!

— Cum crezi tu! Să bem pentru asta!

Ne urăm succes şi tot felul de fleacuri de principiu.

— Lucrezi de mult timp ca...?

Nu găseşte cuvântul potrivit.

— Oho! mă laud.

Şi încep să-mi întind oasele pe verticală, dându-i de înţeles că a venit vremea să mă retrag.

— Îmi pare rău că am băut. Misiunea mea în Capitală s-a încheiat. Dacă ştiam, lăsam alcoolul deoparte; acum nu mai pot să conduc maşina. Legea-i valabilă şi pentru mine.

— Încă un Martini, tot nu mai ajută abstinenţa! mă

îndeamnă pe calea pierzaniei.

— De acord! Aş voi să telefonez acasă: nevasta are dreptul să ştie de soarta mea. Îmi este permis?...

— Oooo! aprobă. Dar fără declaraţii! mă ameninţă.

Îşi plimbă şoldurile pe sub privirile mele vag obosite, mai curând cuprinse de o lene plăcută.

— Alo?

— Marinică, tu eşti? Nu, nu dormeam. Ai venit în S.?! strigă. Nu? Eşti tot în Bucureşti. A, ce păcat! Aduceai ceva de mâncare..., eu am studiat toată ziua şi sunt aşa obosită..., şi...

E clar, am lăsat-o nemâncată!

— Mamă, nenorociţii de criminali se ascund prin cotloanele Bucureştiului şi nu vor să se dea de bună voie pe mâna mea. Îi voi urmări până mâine la prânz. Atunci voi zbura la pieptul tău, mamă! Desigur, cumpăr mâncărică şi băuturică, n-am ce căuta acasă cu mâna goală. Studiază, mamă, studiază!... Ah, nu-ţi închipui cât sufăr singur în Bucureşti...

— Nu suferi! îmi ordonă. Menajează-te...

— Săru' mâna, mamă! Ne vedem mâine.

În timp ce vorbeam la telefon, *As-univ* s-a întins pe pat şi m-a ţinut sub observaţie, aşezând în colţul gurii un zâmbet ironic. Semnificativ.

Abia acum reuşeam să o văd şi să-i descifrez particularităţile.

Blondele din această categorie sunt deştepte foc, gândesc cu viteza luminii, iar dacă reuşesc să se fixeze undeva, urmează dezastrul. Incendiu. Mlădioase şi flexibile, chiar şi după ce băga-n spaimă cântarul, se mişcă lejer pe stradă, în societate, în schema organizatorică a instituţiei, prin bucătărie, oriunde. Abile, pătrunzătoare şi doar uneori nervoase, atacă şi se retrag cu tact, transformă înfrângerile în mici victorii prin diplomaţie şi neînsemnate concesii, pregătind, în grabă contraofensiva.

Pe strada lor este mult soare. Poate şi pentru că sunt inventive, cu spirit fin, pătrunzător, ceea ce le permite să înlăture orice nor apărut la orizontul existenţei. Slujitoare ale inteligenţei, cuprinse - în principiu - de spiritul sacrificiului personal, gata să fie amabile, de multe ori sunt dispuse să-şi dea şi haina de pe ele, blondele à la *As-univ* caută originalul cu orice preţ, şi-l ating cu siguranţă.

Dar, vai, tot ele sunt urmărite şi de decepţii, iar necazurile, trec ades prin biografia lor, încrederea nemăsurată fiind punctul slab.

Pot să desfăşoare orice activitate şi, deci, să se angajeze oriunde. Nu există test pe oare să nu-l depăşească, nici un chestionar impus de viaţă nu rămâne cu rubrici necomplete. Pot fi jurnaliste excelente, după cum - tot atât de bine - îşi găsesc un drum eficient în comerţ.

În juneţe, iubesc tot ce se cuvine iubit, până la limita compromisului. În dragoste sunt lipsite de metodă, superficiale, iar căsniciile au banul ca principal reazem.

— Noroc!

Clinc-clinc!

Îmi pune o mână pe umăr, cealaltă pe umărul opus. Cui nu i s-a întâmplat ceva asemănător, nu are decât să caute o blondă gen Corina *As-univ,* să o sfătuiască să procedeze la fel, apoi să se uite la dumneavoastră precum şarpele din „Cărţile junglei”. Te ia cu frig, iar părul se ridică în poziţie de drepţi, asemeni lui Stan Laurel.

Câtă deosebire între *As-univ* de azi, de la facultate, care mergea ţeapănă ca un colonel în faţa frontului şi Corina de acum, gata să mă împingă pe calea păcatului.

— Ai reţinut refrenul şlagărului din bar?

— Nu prea?

— Tu niciodată nu eşti sigur şi nu-ţi stă bine aşa! „Ei, Biby! E-e-e-ei, Biby!” Îţi aminteşti?

— Parcă!

— Se putea altfel? Bine, încăpăţânatule, memorează

refrenul. Haide, repetă cu mine!

— Nu crezi că-i destul de târziu pentru aşa ceva?

— Depinde ce se mai poate comite, în lipsa refrenului! marşează zâmbind.

Sprijinită de mine, cu privirea, mă îndeamnă pe calea muzicii uşoare, în principiu, şi pe calea pierzaniei, în realitate. Nu-i cine ştie ce băutură vermutul Martini, însă atmosfera şi căldura emanată de *As-univ* au îmbunătăţit substanţial efectele licorii.

— „Biby", se pronunţă! îmi reaminteşte. Dacă-mi scrii epistole, dragul meu, foloseşte „y". Semnează: Biby!

— Ajută?

Corina *As-univ* îşi balansează picioarele prăpăstioase, gata să-ţi provoace un preinfarct.

— Eşti un sălbatic, Biby! Nu-ţi cer să te însori cu mine, bănuiesc în tine un ins păgubos. Ca personalitate, ai şansa să te situezi la zece metri dincolo de degetul mic al soţului meu! îmi precizează locul în spaţiul socio-cultural. Oricum, voiajul tău profesional îţi poate fi extrem de folositor şi din punct de vedere familial: îi poţi împărtăşi soţiei, uluitor, cu discreţia de care te cred în stare - asta m-a determinat să-ţi ofer ocazia (a se reţine precizarea!) - ce te simţi capabil să înveţi din experienţa pozitivă a unei doamne din Capitală.

Frumos! O palmă, o mângâiere delicată... O mângâiere, o palmă straşnică!

Cred că i-am făcut o părere mizerabilă: îmi explică de o jumătate de oră unde trebuie să ajungem, iar eu rămân imperturbabil.

— Chiar eşti în stare să prinzi criminali, Biby? se interesează pe tonul menit să investigheze posibilităţile de înţelegere ale copiilor.

— Uneori.

— Bravo! Ce faci cu ei?

— Îi dau la raţe.

— Eşti obraznic, Biby!

— Tot ce se poate.

— Bravo, să ştii că te prinde. Îmi plac bărbaţii obraznici.

Şi-mi aşază, rezolutiv, un sărut pe obraz.

Aflat în cea mai perfectă situaţie de legitimă apărare, vin cu o replică derutantă.

— Excelent, Biby! exclamă.

Se lipeşte de mine, precum coaja de banană, gata să mă devoreze.

— Un singur amănunt nu-mi dă pace...

— Spune!

— Rodica Banu, studenta ta...

— Ei, ce-i cu ea?

— Mă interesează ce relaţii a avut cu trei-patru luni în urmă?!

As-univ se desprinde lent din coeziunea realizată cu atâta strădanie.

— Te interesează chiar aşa mult?

— Desigur!

Nu încape îndoială: dacă Rodica Banu avea nevoie de un chiuretaj, aria investigaţiilor trebuie să cuprindă perimetrul sentimental al ultimului ei trimestru de viaţă.

— Biby!

— Te ascult.

— Vrei să-ţi spun ceva?

— Te rog.

Tonul ei este atât de jalnic, încât îmi provoacă o sinceră compasiune.

— Eşti un insensibil, Biby!

As-univ, ca orice blondă crescută în case cu trandafiri pe aleile din faţa intrării, îmi spune doar „insensibil”. Înţelegeţi, mi s-ar cuveni sinonimul brut al termenului!

— Chiar aşa?! mă mir.

— Măgarule! Îţi ceri plată înainte ca... Puteai să întrebi, după! Ai priceput că vreau să te ajut şi că eu, fiind punctul

lor obligatoriu de trecere, îţi sunt realmente de folos. De ce strici totul de la început?

Blondelor, când vă supăraţi vă pierdeţi tot şarmul! Zău, aşa se întâmpla şi cu *As-univ!*

Ca orice „sălbatic", citind-o pe *As-univ,* mă comport deplorabil, adunându-mi geanta şi hârtiile, dându-i de înţeles că renunţ la răspunsul ultimei întrebări, de dragul soţiei şi profesiei.

Rămân *provincial,* riscând întârzierea soluţionării dosarului.

— Păcat!

— Sunt convins.

Cobor la parter.

Mă conduce într-o atitudine de suprem ultragiu. I-o înţeleg şi i-o pot înlătura, dar nu-i dau curs din acele raţiuni ce ţin de condiţia mea, net diferită de cea a lui Mannix.

— Biby, ai greşit! mă avertizează.

— Ştiu! recunosc fără ironie.

— Fraierule!

Şi-mi trânteşte uşa în nas, lăsându-mă pe scările vilei, aşa cum - crede - o merit.

— Pentru replică, dă-mi un telefon!

În stradă, rezemat de gard, am bucuria să întâlnesc o mai veche cunoştinţă. Sunt sigur că nu aşteptaţi descrieri. Doru Marian, cel care dormita permanent, rezemat de garduri, din primele ceasuri ale acestui caz, este prezent din nou.

— Copile, misiunea noastră s-a încheiat! îl anunţ, după ce-l înşfac de braţ şi-l reped în susul trotuarului, ca pe un căţel adormit la sânul mamei.

Se dezmorţeşte brusc şi se aşază harnic la drum.

— Mergem la hotel, copile. Programul de azi s-a terminat. Dacă nu ai unde dormi..., către „Hotel Victoria"! Am eu grijă să nu-ţi oboseşti mădularele stând pe lângă

pereţi.

Şi mă ţin de promisiune. O rog pe recepţioneră să-i pună la dispoziţie un pat într-o cameră, întrucât mâine ard de nerăbdare să-i iau un interogatoriu amănunţit şi, pentru aşa ceva, are nevoie de odihnă. Băiatul, cu o expresie de om nenorocit, dispare pe scări, zăngănind în palmă cheia camerei, lăsându-mă în compania oficiantei, aparent încântată că are bucuria să mă cunoască. Atitudinea ei, firește, ţine de protocol şi nu-s omul care să se îmbete cu politeţuri gratuite.

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent!

Lângă mine aşteaptă, cu buletinul în mână, un brunet gras, scund, neras... Îmi spune că este şofer la şantier şi i-a rămas maşina în pană. Caută cameră la hotel, iar mâine dimineaţă o zbugheşte la S să-şi ia cele de trebuinţă.

— Aţi băut ceva? îl întreb.

— Nici măcar apă! mă informează, insistând să-i dovedească recepţionerei că suntem prieteni şi, deci, ar fi bine să-i fac şi lui rost de un pat pentru o noapte. Chiar mă roagă, din priviri, să-l ajut.

— Ce-aţi zice dacă am pleca la S.?

— Cu ce? Doar cu... cercul!

— Cu maşina mea! îl anunţ. Numai că eu nu pot să conduc: am consumat băuturi alcoolice şi nu vreau să am de-a face cu colegii din Capitală. Cât facem până la S.?

— Cel mult două ore! se înviorează. La miezul nopţii suntem la nevestele noastre.

Perspectiva de a dormi acasă, alături de ai lui, l-a remontat.

— Transmiteţi-i băiatului, mâine dimineaţă, că eu am plecat! o anunţ pe oficiantă, arătând spre scări, în direcţia unde a dispărut veşnica mea cunoştinţă.

Argument pentru burlăcie

Volkswagenul huruia harnic, înghiţind vioi kilometri către S., ca un cal venit de la drum lung care simte că se apropie de casă. Aşadar, broscuţa noastră metalică zboară, driblând impecabil maşinile întârziate pe şosea. Adevăru-i că se observa mâna profesionistului de la volan.

Venise vremea lui *Ene pe la gene,* iar şoferul, din obişnuinţă, fluieră, tuşea, fredona, mă rog, îşi căuta o a doua preocupare, ca toţi profesioniştii, pentru a evita evenimentele neplăcute în care te pot vârî câteva secunde de somn la volan. Epuizase repertoriul şi reluă „Radu mamii, Radule!” cu îndărătnicie.

— Spuneţi ceva, tovarăşe locotenent!

Ce naiba să-i spun? Gândurile îmi vehiculau amorţite între Athénée Palace, vila de la şosea şi camera mea din Faţa Crivăii..., între Corina, superbă, tentantă şi nevastă-mea. Cu toate lacunele ei în materie de bucătărie şi naivitatea exasperantă, tot mai bine-i acasă.

Parcă o văd pe nevastă-mea: „Vai, Marinică, dacă-ai şti ce bine am pus de acord relaţiile cu forţele de producţie. Hai, pregăteşte două cafele. Eu îţi spun lecţia cu ochii închişi! Zău, ce părere ai?” „Minunat, mamă, mi-ai povestit atât de frumos lecţia, că nu mai trebuie să pregătesc masa!” M-am obişnuit atât de mult cu ea, încât abia acum îmi dau seama că mi-a lipsit toată seara.

Aţipesc, zărind-o, aievea, cu stiloul în mână, conspectând - cu perna pe genunchi - dificilele lecţii. Iar eu, răpus de *înspăimântătoarele* aventuri, intru binişor, îmi cer mii de scuze că n-am procurat berică, salam de Sibiu şi alune chinezeşti. „Lasă astea! mă întrerupe. Vreau să ştiu dacă ai fost copil cuminte!” „Am fost!” „Ei, chiar aşa, Marinică? Te-au lăsat blondele în pace?” Ea ştie că mă dau

de ceasul morţii după blonde, în sensul că le studiez, fireşte, pentru amintitul *Tratat de blondologie,* nu în alt scop, doamne fereşte. „Mamă, am rezistat eroic! Au atentat la integritatea mea morală două batalioane de fete, dar eu le-am oprit în timpul potrivit!” Iar ea va replica încântată: „Ai rezistat ispitei?” „Eroic, mamă, eroic!” va fi răspunsul. „Le-am spus: până aici, fetelor, nu vă permit. Mă aşteaptă acasă, plină de doruri, doamna şi stăpâna inimii mele”.

În momentul când maşina a parcat în faţa sediului, dormeam viguros, cu fruntea sprijinită în bordul mijlocului de transport. Transpirasem zdravăn, aşa cum se întâmplă când eşti rupt de oboseală şi mai faci cunoştinţă şi cu un firicel de curent, numai bun pentru o pneumonie.

— Cât e ceasul?

— Unu fără douăzeci, mă anunţă şoferul, părăsind Volkswagenul.

Urmează mulţumiri reciproce: el - că a ajuns acasă, eu - că... la fel! Plus odihnă cu nasul în bordul maşinii.

Îmi iau mapa cu nedespărţitele hârtii şi pătrund în clădirea inspectoratului încă buimac de somn. Holul şi scările sunt doldora de cetăţeni, ca dimineaţa la prima oră. Trăsneşte a ţuică şi a transpiraţie, nori de fum se regrupează pe tavane. Aproape ca la Didileaua!

— Asta, da, surpriză! explodează locotenentul Sorescu. Bătrâne, la tine mă gândeam... Să nu-mi spui că ai venit de bună voie şi nesilit de nimeni. Eu te-am chemat! Telefonic, clasa-ntâi!

— Ce vorbeşti?!

— Omule, echipa ta de cineaşti îmi dă de lucru...

— Din *cercetaţi pentru crimă* au ajuns la *sectorul diverse?* Poftim, retrogradare! îl tachinez. Îmi dau seama: clienţii mei au şi lipsuri.

— Stai blând! mă avertizează. Din punctul tău de vedere băieţii de la filmări sunt la mare cinste: mare minune, dacă

scăpăm fără oase rupte, capete sparte şi fără vreunul cu... picioarele-nainte...

Ei, drăcia-dracului!

Mă pune imediat în temă. În fiecare lună, când angajaţii şantierelor primesc salariul, Didileaua cunoaşte o afluenţă de vârf. Toţi angajaţii, însoţiţi de membrii majori ai familiei, dau iama la cârciumă. Beau de sting, Didina îi binedispune cu o tragere de inimă triplă. Urmează o noapte de activitate febrilă pentru brigada diverse. Atunci se înregistrează evenimentele ce dau culoare şi dimensiune statisticii judiciare: scandaluri, furtişaguri... Adevăru-i că mai toţi cetăţenii aflaţi pe coridor şi scări aveau nasul rupt şi ochii umflaţi, semn că la Didileaua *a fost activitate,* nu glumă! Dacă stăteai să-i asculţi, toţi vorbeau în *limbi străine*.

M-am cam lămurit.

— Ce au făcut cineaştii mei?

— Un fleac: Al Panait i-a tras o palmă peste fund soţiei unui excavatorist de la combinat. Atât a trebuit să izbucnească scandalul: excavatoristul l-a luat pe Al Panait cu scaun cu tot şi l-a aruncat prin geamuri direct în stradă. Cascadorii şi figuranţii au sărit la bătaie şi gata circul! Tu ştii cum este la Didileaua?!

Ştiu! Să te ferească dumnezeu să stârneşti furia oamenilor de şantier! Ei formează o categorie deosebită între profesii: nu au domiciliu stabil, nu au neamuri în localităţile unde lucrează, nu au pile. Ei şi destinul! S-a terminat construcţia la Iaşi, pleacă la Craiova. Isprăvesc acolo, se mută în Arad... Îi ajunge vârsta pensionării la Turnu Măgurele sau Baia Mare. Lor nu le este teamă şi ruşine de fitecine. Muncesc pe rupte, căci, nefiind fixaţi, nu le pasă de casă, de masă. Ca şi în agricultură, ziua de muncă înseamnă zi lumină. Muncesc cinstit şi trebuie să le plăteşti la fel, altminteri îi pierzi de muşterii, pleacă imediat pe alte şantiere, cu directori care se ţin de cuvânt.

Se cunosc între ei de la un colţ la altul al ţării şi singurul *grad* muncitoresc de care ascultă este *maistrul.* Orice director hotărât să execute lucrări rapide nu are decât să discute cu *maistrul.* Şi toate treburile merg strună...

Deci, dulcii mei cineaşti, plini de ifose, au făcut imprudenţa să intre, fără aprobare, într-o lume croită după reguli mult prea dure pentru puterea lor de înţelegere. Netoţii, habar n-aveau că, în relaţiile cu oamenii de la şantiere, ifosele lui Panait erau egale cu zero!

— Al Panait şi „echipa" au fugit cu maşina lor. Marca Renault, mi se pare... Angajaţii de la şantiere au sărit în basculante, tractoare, gredere..., îi urmăresc prin tot judeţul!

Asta mai lipsea!

Soseşte şi şeful: făcuse un tur de orizont pe la Didileaua, prin şantiere şi la platoul cineaştilor, îi mobilizase pe toţi şefii celor implicaţi spre a-şi potoli oamenii.

— Să ne dea o mână de ajutor până mâine, cât sunt sub influenţa alcoolului. După ce se trezesc, pot fi abordaţi mai uşor. Acum, însă, parcă-s loviţi de streche.

Îi raportez rezultatul raidului la Bucureşti, inclusiv bănuielile stârnite după examinarea fotografiilor ridicate de la Corina *As-univ.*

— Interesant! rosteşte nedecis şeful. Verifică ipoteza! Dar nu acum! Deocamdată, să-i potolim pe „combatanţi". Du-te acasă şi schimbă-te, apoi pleacă în căutarea tinerilor Panait. Sunt „oamenii" tăi, nu? îmi aminteşte pe un ton din care ai putea crede că le-aş fi tată. Executarea!

*

În faţa uşii, stau câteva clipe pe gânduri, cum să-i explic absenţa cumpărăturilor din geantă. Ea m-a aşteptat ca pe un Moş Gerilă încărcat cu bunătăţi şi, poftim, nici măcar „hârtii" nu mai am cu mine, le-am lăsat la birou. Sărmana,

studioasă cum e, precis a adormit nemâncată.

Ce rost are s-o trezesc?! Mă voi strecura cuminţel în casă, să-mi schimb hainele îmbâcsite de praf şi transpiraţie, să mă spăl în ligheanul lavoarului. Apoi o tulesc direct pe frontul invizibil. Mor de curiozitate să ştiu cum va reacţiona. Sunt sigur că nu va observa trecerea mea pe acasă.

Pătrund în micul hol de la intrare, izolat de restul camerei prin perdeaua cu „Răpirea din Serai”. Nu reuşesc să fac nici un pas şi sunt gata să mă dau de-a berbeleacul, împiedicat de încălţămintea din hol. Aşa se întâmplă când vrei să fii discret: imposibil să nu stârneşti larmă cât să sperii un cartier. Încep să adun, înciudat, încălţămintea şi dau peste o pereche de pantofi mari cât două copăiţe pentru nou-născuţi. „Ei, fir-ar al naibii, au crescut pantofii nevesti-mii?”, şi-i apropii de faţă, să-i identific în obscuritatea holului, vag aureolată de becurile de pe stradă, încălţările uriaşe duhnesc înspăimântător.

Blondelor, sunteţi fete inteligente, sper că vă daţi seama ce-i poate trece prin cap unui soţ în astfel de împrejurări, cât ar fi el de insensibil. Mă refer la cei ce nu sunt geloşi. Şi ca să aveţi o opinie mai exactă, dacă mai este cazul, aflaţi că în cameră mai răsună un sforăit năprasnic, demn să concureze huruitul tancurilor. Ca o părere, se aude un *pufăit-piuit* firav în hărmălaia metalică a cascadelor hârâite, slobozite din cea mai nenorocită tobă de eşapament.

Deh! Vina este a mea. Pe vremuri, ofiţerii îşi anunţau cucoanele, din timp, când se întorc... Telefonau din gară să se ştie precis că au sosit! Se mai plimbau o oră-două înainte de a ajunge acasă. Mă rog, ştiau cum să-şi apere prestigiul! Nu dădeau năvală, ca mine, la domiciliul de pe buletin, după ce i-am telefonat soţiei că rămân, noaptea, la Bucureşti. Uite, aşa intru în grija colegilor, că nu i-am făcut educaţie. Ce propuneţi, blondelor?

Îi bat pe umăr, le spun: „Copii, sculaţi-vă, că a venit lăptăreasa!”, şi pe urmă las impresia că n-am observat prea bine situaţia?

Fac pe mutu-n păpuşoi şi-mi iau tălpăşiţa, revin în cursul zilei şi mă scuz pentru întârziere, pe un ton cu desăvârşire naiv?

Sau mă ofer să le fiu naş, urându-le casă de piatră? „Tovarăşul locotenent Rujan nu a vegheat cu străşnicie la menţinerea integrităţii familiei, nu a făcut totul spre a insufla soţiei..., e drept că... totuşi, tovarăşul nu-şi găseşte nici o vină?” Şi uite, tot aşa, încât eşti gata să recunoşti până şi asasinarea lui Kennedy!

Ce facem, blondelor? Acum am plecat la drum împreună, daţi-mi un sfat, nu mă lăsaţi împleticit între semne de întrebare. Măcar faceţi rost de antinevralgice pentru locotenent! Păcat că nu am din experienţa cărui detectiv să mă inspir! Şmecherul de Mannix ştie el ce ştie de nu-şi împovărează dosarul cu nevastă zglobie, socri păguboşi, mătuşi dubioase şi unchi neconformişti. Ehei, să fi fost în pielea mea, o încurca băiatul! Să-l mai fi văzut zâmbind candid-persiflant în stânga şi-n dreapta!

Până una-alta, ies în stradă şi-l sun la telefon pe un avocat localnic. Avocaţii ştiu că dacă-i chemi, musai - arde! Ei şi medicii au delicateţea să nu te întrebe, din capul locului, cât de tare doare, până nu pipăie problema.

Soseşte în câteva minute, cu hârtia, plombagina şi creionul chimic. Îi povestesc ce suferinţe ne aşteaptă şi mă linişteşte, de parcă ar fi vorba despre un fleac de amigdalită. Doar că nu-mi recomandă: antinevralgice pentru locotenent..., aspirine şi piramidoane, odihnă la pat, băi calde la picioare...

— Un fleac!

Mie-mi spune? Când mă gândesc ce urmează...

Pătrundem în spaţiul întunecos. Aprindem lumina, dar sunt necesare câteva îndemnuri spre a-i aduce la realitate.

— Vai, Marinică, de-ai şti ce bine-mi pare că ai venit, dragule! şi cască, sărmana, cască trudită şi despuiată, ridicată pe jumătate în aşternut, fără să sesizeze prezenţa avocatului. Ai luat alune, tată? Dar berică?

— Un camion, mamă! Le-am lăsat în stradă, crede-mă! N-am ştiut că pofteşti la ora asta.

— Răule! mă ceartă fără supărare, maimuţărindu-se ca orice femeie alintată. Te rog frumos, pregăteşte o cafea... Aşa obosită sunt, Marinică, toată ziua am conspectat.

— Bravo, mamă! o laud. Ştiam eu că n-ai stat degeaba.

— Zău, te rog, fă-mi o cafea...

Mă aşez la masă, lângă avocat, care şi-a întins deja hârtiile şi a început să redacteze procesul-verbal. Îi dau toate datele de stare civilă de care are nevoie.

— Dumnealui cine este, dragule? începe să se dezmeticească nevastă-mea. Nu a mai fost pe la noi?

— Acum a venit prima oară! o asigur. O dată, dar bine! Vizita lui se va uita foarte greu!

Continuă să trăncănească anapoda:

— Tratează-l cu ceva, Marinică! Zău, nu ştiu ce să mă fac cu tine. Aşa neglijent eşti cu oaspeţii! mă ceartă, observând că nu avem nimic de-ale răsfăţului gastronomic pe masă. Dar de ce sforăie aşa tare? Este răcit? se nelinişteşte ca o mamă grijulie.

Avocatul, analizând rapid situaţia, mă întreabă din priviri: „Dom’le, nevastă-ta e chiar aşa săracă cu duhul?” Dau din umeri că n-am nici o vină.

— Mamă, n-ar strica să te îmbraci. E răcoare, afară burniţează şi poţi să răceşti! În al doilea rând, nu tovarăşul avocat sforăie, ci dumnealui! arăt spre matahala de lângă ea.

În sfârşit, pricepe pe ce lume se află.

— Tovarăşe Condrea, tovarăşe Condrea! tresare speriată. Treziţi-vă, vă rog din inimă! Vă cer mii de scuze că vă deranjez, treziţi-vă! îl imploră teribil de politicoasă.

Îl aduce, cu chiu cu vai, pe linia de plutire. Cască răpus de somn şi încearcă să se întoarcă în aşternut ca un leberwurşt[1] în galantar. Pricepe, totuşi, că-i inutil să-şi continue odihna în atari condiţii.

— Ce? Cum? mormăie speriat. Să nu daţi! strigă. Eu ştiu precis ce se poate întâmpla dacă daţi! se zbuciumă sub cearşaf. Mâine am o şedinţă importantă, să nu-mi faceţi semne...

— Liniştiţi-vă, tovarăşe Condrea!

— Eu, să ştiţi, mă aflu aici în interes de serviciu! continuă să se apere disperat.

— Zău, Marinică, tovarăşul Condrea are dreptate...

— Ştiu, mamă! o asigur. Ştiu!

— Chiar aşa, Marinică!

— Nevastă dragă, faci progrese: ţi-a mai rămas doar să fumezi!

Şi începe să turuie definiţii, ca la carte. Tovarăşul Condrea o priveşte prostit şi încearcă să-i strunească elanul şcolăresc.

— Dragă, lasă, lasă! Uite, tovarăşii încheie acte!

— Copii, dată fiind situaţia de fapt şi de drept, vă sfătuiesc să semnaţi procesul verbal, fără fandoseli. Spuneţi *da* sau *nu,* ca să ştiu ce avem de făcut în continuare.

— Acum împărţim lucrurile? Vai, Marinică, de ce nu ne ajutaţi la împachetat?

— Prieteni, descurcaţi-vă singuri! Aş vrea să vă ajut, credeţi-mă, însă mă aşteaptă câteva sarcini profesionale mult mai importante decât număratul lingurilor şi furculiţelor. Am încredere în voi, chiar dacă veţi lua şi preşul de la uşă. Ei, dar până una-alta, să semnăm procesul-verbal. Fără mofturi şi of-uri. Altminteri, apelăm la martori!

---

[1] Preparat alimentar din pateu de ficat de porc.

Semnează! Cum să nu semneze? Asta ar mai trebui, să vin cu o companie de martori.

Omul din mlaştină

Cine crede că am traversat episodul ăsta nenorocit cu zâmbetul pe buze se înşală teribil. De-aţi fi fost în sufletul meu vă îmbolnăveaţi de supărare, blondelor! Am adoptat un ton de glumă, să nu vă stric dispoziţia. Ar fi multe de relatat asupra cauzelor ce au condus la deznodământul citat sau despre necazurile ce urmează odată cu divorţul.

Şi, acestea fiind spuse, propun să lăsăm incidentul în seama celor în drept să judece. Simt că sunteţi alături de mine, blondelor! Vă mulţumesc!

Îmi iau tălpăşiţa din sânul familiei destrămate, îl abandonez pe avocat în centru şi purced la *platoul* artiştilor mei, în învălmăşeala de barăci din *pefele,* spre „Katanga", la marginea „Cartierului Latin".

Paznicul este beat criţă şi mă confundă cu fratele său:

— Bă, să nu te vadă nimeni!

Îl găsesc pe Nic Vasiliu, care, deşi regizor, nu şi-a luat cameră la hotel, nici n-a închiriat vreun spaţiu locativ în S. Vrea să fie în mijlocul şantierului său de creaţie. Într-un fel, îl înţeleg: ori în casele de chirpici, ori în barăcile din *pefele* totuna-i.

— Am asistat la scandalul de la Didileaua ca spectator stradal. Treceam întâmplător pe acolo. Prin faţa restaurantului, vreau să spun.

— Aveţi idee în ce direcţie au plecat?

— Cred că da! murmură Nic Vasiliu, învelindu-se

înfrigurat, gânditor, în pătură. A trecut şeful dumneavoastră pe aici, mi-a pus aceeaşi întrebare, dar atunci nu ştiam ce să-i spun. M-am gândit, între timp, iar acum cred că pot să vă ofer o pistă valoroasă: căutaţi-i la „Broscoiul verde”.

Restaurantul ăsta se află la Giurgeni, pe malul Dunării, lângă podul plutitor, scos din uz, după darea în folosinţă a podului Giurgeni-Vadu Oii. Cârciuma rămăsese, dar vadul îşi pierduse din importanţă. Pe şoseaua părăsită, ce ducea către fostul pod plutitor, treceau rari petrecăreţi, dornici să semneze condica la „Broscoiul verde”. Cineaştii făcuseră cercetări în zonă, descoperind porţiunile de teren propice efectuării unor filmări la „*Pe urmele duşmanului*”. De câteva ori pe săptămână, Al Panait şi „echipa” se refugiau în pustietatea de la „Broscoiul verde”, unde puteau să se dea în spectacol fără martori.

— V-aş sfătui să luaţi pistolul cu dumneavoastră. Îl cunosc foarte bine pe Al Panait, ştiu ce brută e. Nu riscaţi!

Nici chiar aşa!

Nic Vasiliu coboară din pat şi se îmbracă într-un costum-salopetă, direct peste pijama. Încercă să pară indiferent, dar îl bănui preocupat din cale-afară.

— Insist, nu plecaţi neînarmat!

— Lăsaţi totul în grija mea. Încă ceva: Doru Marian, operatorul dumneavoastră, m-a urmat prin Bucureşti, nu m-a scăpat nici o clipă din vedere. Ce părere aveţi?

— Vă iubeşte! mi-o trânteşte Nic Vasiliu. Derbedeul este, aparent, inofensiv, dar nu garantez pentru el.

În holul barăcii îşi ia la revedere de la mine, se răzgândeşte şi mă conduce până la ieşire, printre materiale şi recuzită, panouri, cizme, motociclete *Zundapp.* Abia după ce mă scoate în burniţa nopţii mă abandonează, nu înainte de a mă avertiza din nou asupra lui Panait.

Plec la birou, raportez şefului tot ce-l interesează, mă arunc în Volkswagen şi demarez spre Dunăre, prin duşul

anemic al ploii.

În bifurcaţia şoselei din Giurgeni aşteaptă o basculantă a şantierului. Câţiva angajaţi mătăhăloşi îmi fac semn să opresc, de parcă ar fi de la controlul circulaţiei. Sunt cu chef, duhnesc a ţuică de la şapte poşte şi-s puşi pe scandal:

— Ia, coboară, meştere, să vedem cu cine avem cinstea!

Un zdrahon deschide portiera Volkswagenului şi-mi inundă maşina cu damful de băutură şi ţigări.

— Nu-i *de-al nostru!* îi anunţă pe ceilalţi, după ce caută cu privirea pe bancheta din spate. Întinde-o, meştere, avem treburi, nu ne încurca şoseaua! Fă-i loc să treacă! îi strigă şoferului de pe basculantă.

Traversez dincolo de unghiul curbei şi parchez, lăsând motorul pornit.

— Ai pierdut ceva, meştere? se interesează „controlorul de trafic”.

Îi spun cine sunt şi ce vânt m-a împins la drum pe o vreme atât de nenorocită.

— Se schimbă treaba, şefule! recunoaşte. Împuţită belea, n-am ce zice. Pe noi să nu contezi: n-am făcut şi nu facem reclamaţie...

Ştiu, îşi fac singuri dreptate, însă o asemenea rezolvare nu-mi convine.

— Cu „băieţii” ăştia am câteva afaceri mult mai încurcate. Dacă-i demolaţi, mie îmi faceţi greutăţi, pricepeţi?

Nu prea. Sunt patru şi s-au strâns în jurul meu, asfixiindu-mă. Burniţa i-a udat ciuciulete, curg pe ei, şiroaie, zoaiele tulburi. Sunt obişnuiţi cu vremea proastă.

— Şefule, n-o să ai martori chiar dacă vei fi de faţă, crede-mă! Şi-apoi, să zicem, noi suntem de acord să plecăm acasă, dar cu ceilalţi n-ai cum să tratezi. Au plecat după ei cu basculantele pe alte şosele. Dacă-i întâlnesc, le înmoaie oasele fără aprobarea matale.

Îi lămuresc să nu-şi facă sânge rău. Ceilalţi nu intră în

înţelegerea noastră.

— Ce zici, băi „excavator cu barbă”? i se adresează „controlorul de trafic” unui tip de doi metri şi lat cât o uşă dublă, posesor al unei bărbi năclăită de burniţa nopţii.

„Excavatoarele cu barbă” sunt săpătorii de şanţuri şi canale, majoritatea recrutaţi de prin satele din bălţile Dunării, zdraveni, roşcovani, bărboşi, muncesc cât zece, renumele de „excavator cu barbă” nefiind deloc exagerat, într-o zi de muncă sapă, la lopată, fără dificultăţi, câte şapte-opt metri cubi de pământ. O echipă de „excavatoare cu barbă” este în stare să scoată din rădăcini oraşul, într-o săptămână.

Pricep că nevastă-sa a fost cea *bătută cu palma peste fund* de cow-boy-ul Al Panait.

— Nene, de ce s-a legat de *baba mea? „*Uite, bă, ce fund are başoldina”, a zis nemernicul şi *harşt* o labă în partea aia, din spate, ştiţi ’mneavoastră cum i se spune? Îşi caută cuvintele stângaci. Ce, eu m-am legat de leşinatele lor? Că *e* leşinate rău, nene! Îţi faci păcate cu una ca alea, ştiţi ’mneavoastră ce vreau să zic! Păi, alea nu *duc* nici un sfert cât *baba* mea!

Renunţă la „meştere” şi trec pe rând la „nene” şi „matale”, influenţaţi de „excavatorul cu barbă” manierat.

— Nene, să zicem că-l lăsăm acum în seama matale, dar de plătit, vor plăti până la urmă.

Da, hotărârea este acceptabilă. Oricum, se retrag cu demnitate din conflict. Îi sfătuiesc să facă o reclamaţie, am *eu* nevoie de ea, să nu-şi facă griji.

— Fac reclamaţie, dar de plătit…

Se urcă în basculantă şi dispar prin burniţă, în direcţia Ţăndăreiului.

N-aş vrea să am aşa duşmani, blondelor, căci se ţin de cuvânt!

Murat de-a binelea, intru în maşină şi deschid caloriferul. Peste câteva clipe, demarez lent şi mă înscriu

pe tăpşanul asfaltat, ce duce la „Broscoiul verde”, pe malul Dunării, într-o pustietate de mormânt. Cât am discutat cu „echipa de şoc”, nu am zărit ţipenie de om. Într-un timp, s-a auzit doar zgomotul motorului unei motociclete: cine ştie ce trăsnit şi-a mai găsit să se plimbe prin Giurgeni pe o vreme atât de nenorocită.

De pe un mal, pierdut în stufărişul bălţilor, zăresc urme de maşină; noroiul transportat de roţi pe şosea se pierde treptat în direcţia Dunării. Bănuiam, vag, ce s-a întâmplat. Echipajul cineaştilor a sesizat prezenţa basculantei în intersecţie şi a ocolit pe digurile de pământ prin preajma Giurgeniului. Nic Vasiliu mi-a spus că au prospectat zona pentru filmări, deci Al Panait a ştiut pe unde să se strecoare. Nu garantez că va reuşi aceeaşi performanţă la întoarcere: ploaia s-a înteţit şi nu va mai fi chip să se strecoare pe digurile de pământ, în orice clipă au şansa să alunece în mlaştini. Aşadar, „băieţii” sunt, de acum, în seama mea: înainte îi aşteaptă apa Dunării, înapoi - Volkswagenul şi, cine ştie, basculanta „excavatoarelor cu barbă”, dacă nu cumva au *plecat* numai pentru puţin timp, ca să mă tragă pe sfoară.

Presupunerile se adeveresc: pe coama de asfalt a şoselei mi se arată, în toată splendoarea, Renaultul buclucaş. Al, aplecat peste motor, trebăluieşte în abdomenul maşinii. Pe capotă, se odihnesc, sub rafalele ploii, Lili şi Marcela.

Maşina lor, întinsă de-a curmezişul rambleului, interzice trecerea în ambele sensuri. Al şi blondele, cu mâinile streaşină la ochi, se feresc de lumina farurilor Volkswagenului.

— Cine dracu' este măgarul?! strigă Marcela.

— Să vezi ce noroc pe capul nostru: flăcăul este o proaspătă cunoştinţă, albastră la ţoale şi la figură.

Al şi-a ridicat gulerul la jachetă. Călcând rar, afectat, se îndreaptă spre Volkswagen într-o atitudine de mare efect, folosită de cow-boys când intră în cârciumile din vest.

— Miliţia noastră populară! Veniţi, generaţie, să-l întâmpinăm cordial pe scumpul nostru locotenent. Lili, Marcela, caraliul parcă vă făcea curte, sau mi s-a părut mie? Grăbiţi-vă să-i ziceţi ceva delicat... Băi, Marine, iartăne, suflete, dacă-ţi împrumutăm niţel din vocabularul rural şi stilul vocal... Ne place că eşti folcloric! }şi închipuie că mă imită Al, urlând ca un bezmetic. Bine ai venit, dragul nostru constructor cu baston şi pistol, dotat cu cartuşe numărate pe degete.

În timp ce coboram geamul portierei, Al şi-a sprijinit degetele de pianist pe „broscuţa" mea metalică, prevăzută cu două ţevi de eşapament.

Categoric, aşa cum mi-au prezis ursitorile, voi fi de multe ori în viaţă, un imprudent: fac greşeala să scot capul prin deschizătura portierei, nimerind, aproape de nasul studentului duhnind a tot soiul de băuturi.

— Hallo, iubitule! mă strigă Marcela. Ce faci, miliţie populară? Ai ieşit la agăţat dudui cu studii superioare? Săţi dau un pupic? Arde-l, Al!

Sfatul blondei este urmat de un *bufff!* năprasnic în nasul meu. Al şi-a repezit fulgerător fruntea, izbindu-mă cu toată forţa. Capul îmi saltă instantaneu, lovindu-se cu ceafa în rama portierei. Tot globul pământesc se răsuceşte cu mine în univers, am impresia că Volkswagenul s-a înălţat până dincolo de nori..., milioane de stele verzi încolţesc fulgerător în creierii mei zdruncinaţi.

Preventiv, Al îşi înfige o mână în părul meu şi-mi sprijină cu nădejde beregata în rama portierei, apoi îmi trage o lovitură zdravănă în ceafă.

Apăs instantaneu pe acceleraţie, demarând în lungul şoselei, direct în maşina lor. Al execută o piruetă, ca la patinaj artistic, rostogolindu-se peste rambleu, în buza mocirloasă a mlaştinii. Renault-ul geme surd, scuturându-le pe asfalt pe Lili şi Marcela, care alunecă zăpăcite pe versanţii şoselei, către apa tulbure, plină de ierburi, crengi

şi lipitori. Încă o dată capul meu face cunoştinţă cu portiera, iar corpul saltă peste volan, până aproape de parbriz: impactul mi-a pricinuit mie mai multe pagube decât lor. Cu respiraţia tăiată, alunec fără vlagă sub volan şi duc, din instinct şi cu enormă dificultate, o mână spre cheia de contact: un incendiu mi-ar fi fatal. Mii de tone îmi apasă trupul, mâna răsuceşte cu trudă exasperantă cheia, ca pe stăvilarul unei hidrocentrale.

„Atenţie, locotenent Rujan, dezmeticeşte-te, fiule, altfel s-ar putea să ai necazuri! Ai intrat într-o încurcătură mai mare decât tine!”, încerc să mă mobilizez. Zgomotul motorului se stinge în mine, asta-i prima impresie, şi deschid cu greutate portiera, încercând să mă târăsc pe asfaltul murdar. Îmi plouă în ceafă cu îndărătnicie, stropii coboară pe tâmple, pe frunte, prin sprâncene şi urechi.

În astfel de împrejurări, orice poliţist de sub soare găseşte urgent resursele necesare, pentru a fi mai cu moţ decât adversarii. Spre jalea mea, nu sunt capabil de asemenea acte eroice. În cap îmi zac bolovani de plumb, iar trupul e ca desprins de amorţitul centru de coordonare, rămas repetent la capitolul ce-i desemnează îndatoririle.

Cu o poftă nebună de răfuială, Al se îndreaptă spre mine, căţărându-se pe versantul alunecos al rambleului, susţinut de galeria celor două blonde, Marcela şi Lili, bine tăvălite după întâlnirea violentă a maşinilor.

— Rupe-l în bucăţi! Sfâşie-l, Al!

Fac eforturi să ies în întregime pe asfalt, dar gestul întâmpină enorme dificultăţi. Ajuns pe marginea solidă a şoselei, Al încearcă să-mi trântească un şut în plină faţă, dar pantoful îmi „şterge” bărbia, împroşcându-mă cu noroi. „Mă desfigurează, nemernicul, dacă repetă gestul!” Instinctul de conservare este mai puternic, mă târăsc sub Renault-ul înfrăţit cu Volkswagenul, în timpul impactului, maşina mea nu mi-ar permite un refugiu, distanţa dintre şasiu şi asfalt fiind mai mică. Al observă manevra

disperată, şi-mi expediază lovituri cu picioarele pe unde nimereşte, aproape nu-mi rămâne, cu excepţia capului, un loc necălcat în picioare. Ca să fiu cinstit, mai mult el mă împinge sub maşină, în şuturi.

— Arde-l! Frige-l! strigă blondele, întărâtate.

Reuşesc să ajung dincolo, adică în partea opusă a Renault-ului şi, înainte ca Al să mă reia în primire, mă rostogolesc disperat pe marginea rambleului, în jos, spre mlaştină. Nu-mi rămâne decât să alerg înainte, prin hăţişuri, bulboane şi noroi, până nu-mi ia urma neamţul-cow-boy. Ieşit din oaza de lumină a farurilor, mă afund în noaptea plină de ierburi murdare, apă stătută, lipitori, broaşte şi şerpi, prin plasele crengilor sălciilor, scufundate în mlaştini.

Urechile îmi vâjâie de parcă au în ele câte un motor de avion şi am impresia că-n urma mea galopează o herghelie de cai.

Un gând mă ţine încă treaz: să nu leşin în vreo băltoacă.

*

Îmi revin după ce am zăcut afundat jumătate în noroi, ţinând în braţe o buturugă de salcie înfiptă într-un dâmb răsărit printre smârcurile clisoase ale bălţilor. Bag de seamă, m-am zbătut cam multişor în acest loc, dâmbul este lunecos, iar în jurul meu am creat o adevărată groapă. Reflectez cu amărăciune la soarta absurdă a apărătorului ordinii publice, idolul blondelor, încărcat cu muşchi, revolvere, inteligenţă din belşug. Ei, bine, constat că drumul spre visele înaripate ale blondelor trece şi prin astfel de mizerii.

Dacă aş fi fost alt soi de detectiv aş fi rămas, aseară, la Bucureşti! Acum eram bine mersi, tolănit ca motanul în braţele blondei cu vilă la şosea, Corina *As-univ*... A doua zi, veneam la nevastă-mea limpede şi proaspăt, pe ea o

găseam pură şi neajutorată, conspectând conştiincioasă atât de necesarele lecţii... Făceam o haltă la Didileaua, audiam şi vizionam tot ce merita. Vedeam eu pe urmă ce s-a întâmplat cu eroii mei! Morţii-cu morţii, vii-cu vii... Morţii - la cimitir, răniţii - la spital, infractorii - la puşcărie! Stai cu o blondă pe genunchi şi paharul alături, ori te avânţi într-o belea cât cea cu care m-am pricopsit, tot detectiv eşti numit. Dar pe mine nu mă cheamă Mannix!

Urechile continuă să-mi vuiască, tot corpul tremură de durere şi frig. Un zgomot, nedefinit şi greu de localizat, punctează ca un parazit foşnetul de fond: ceva asemănător clipocelii spontane, provocată de un corp în cădere. Un geamăt..., apoi tăcere!

Am îngheţat! Nu, nu mi se pare, cineva se află prin apropiere, în mlaştina puturoasă.

După câteva clipe, tăcerea se rupe prudent, zgomote clipocinde renasc în noapte, scurmând ameninţător întinderile mocirloase. „Mi-a luat urma, bestia! Nu s-a mulţumit că m-a zdrobit în bătaie!" Se schimbă datele problemei! Dacă, pe şosea, într-un moment de pornire sălbatică, m-a întors pe dos, de astă dată situaţia devine cu adevărat dramatică. Nimeni n-ar cuteza să se aventureze în infernul bălţilor doar ca să mă mai tragă niţel de urechi! Vrea altceva, mai grav. Nu-i plăcut, mai ales dacă urmezi să fii victimă.

— Al, potoleşte-te! strig hârâit, căutând să zăresc ceva în bezna umedă.

Undeva, prin stufărişuri, se aprinde o lanternă care se străduie să mă localizeze.

— Al, te complici! îl avertizez.

Nu răspunde! Dimpotrivă, mă caută cu lanterna, ale cărei raze se observă slab prin spatele pletelor frunzoase ale sălciilor şi în peria rară a păpurişurilor. Îi bănui îndărătnicia, neînduplecarea.

„Locotenent Rujan, îmi spun, nu ai păcate de ispăşit! N-

ai omorât nici pe taică-tău, nici pe maică-ta şi nici nu te-ai născut la aceeaşi maternitate cu nepoţii lui Ford! Nu te-a angajat vreo societate particulară pentru soluţionarea unui caz de spionaj economic şi nici nu te afli în serviciul temporar al unui cetăţean curios să ştie la ce adresă îi poposeşte nevasta, în momentele de supremă plictiseală conjugală. Apără-te, băiete, altfel nu te văd bine! E drept că eşti obişnuit să-ţi dai viaţa pentru aproapele tău, dar tot el este gata, acum, să ţi-o ia pe-a ta!”

Şi aproapele ăsta nenorocit mă caută neobosit prin smârcuri şi bălţoace, cu îndârjire. Lumina lanternei pipăie mlaştina în apropiere, căutând să mă deosebească de restul peisajului întunecat.

Mă smulg îmboldit de teamă şi oroare, pentru că mă tem, şi de mine şi de el, de ceea ce am putea face oricare dintre noi în clipele de disperare. Căci, am ajuns şi la acest capitol - final - care exclude răbdarea şi îngăduinţa. De acum, totul se rezolvă într-un singur mod: *ori eu, ori el!* Depăşesc creasta dâmbului şi pornesc mai departe, împleticindu-mă prin hăţişuri. Încep să-mi simt cu adevărat trupul, parcă împănat cu ace şi chibrite aprinse. Ca să nu mai vorbesc de tonele de plumb din piept şi de ghiulelele invizibile ce-mi atârnă de picioare.

În urmă izbucneşte un ropot de clipoceli, omul meu mi-a depistat poziţia şi trece la hăituială. Aşadar, sunt sigur că n-am de ales. Al doilea om din mine, băiatul mamei şi al tatei, oameni nevoiaşi, se revoltă, îmi ordonă să mă opresc. „Copile, locotenent Rujan, trage, căci pistoalele n-au fost inventate pentru decor! Apoi îndepărtează-te până nu leşini. Iar dacă nu poţi să eviţi ireparabilul..., nu-l evita!”

Scot pistolul şi mă întorc anevoie în direcţia urmăritorului. Îi zăresc silueta în marginea dâmbului, lângă buturuga unde am zăcut. La lumina lanternei i se observă perfect o cizmă de cauciuc, cu carâmbul îndoit golăneşte, iar sub marginea carâmbului dublat îi clipeşte

fosforescent un desen de trifoi cu patru foi.

— Al, dacă faci un pas, te omor!

Ridică lanterna în direcţia mea şi închid ochii orbit de lumină.

Trag!

Noaptea clocoteşte brusc: împuşcătura, scrâşnetul unor ramuri de salcie pocnite succesiv de trecerea glonţului, şi un strigăt mai mult de surpriză decât de durere.

Trag!

Lumina lanternei a dispărut, acompaniată de un trup în cădere şi… linişte! Multă linişte.

Pornesc mai departe, teama că-mi pierd cunoştinţa mă domină. După câţiva paşi, urmăritorul se mişcă, îl aud călcând după mine prin băltoace.

— Al, până acum m-am jucat! Cele două cartuşe de avertizare s-au isprăvit, următoarele sunt numai pentru tine. Poftim!

De data asta trag orizontal cu suprafaţa mlaştinii, iar glonţul ţipă ascuţit, şfichiuind mii de fire de iarbă şi papură. S-a schimbat melodia! Mai trag încă un cartuş şi o pornesc la întâmplare, hotărât să mă îndepărtez cât mai mult.

Trag şi fug. Trag până ce numărătoarea ajunge la ultimul cartuş! Trebuie să-mi rămână pentru *concluzii,* în clipa în care se va afla la un metru de mine. Şi fug! Fug la gândul că nu l-am nimerit şi este mai bine să nu folosesc ultimul cartuş: cât este de ticălos individul, nu m-ar bucura, totuşi, să-l am pe conştiinţă.

Continui să mă aventurez prin mlaştină până când un copac probabil sălcie, aşezat temeinic în sol, mă îmbrăţişează.

*

— Stai că trag, bâigui ridicând pistolul în poziţie de

tragere, atent să nu pierd luminiţa din vedere, înainte de a leşina. Acum s-a sfârşit! avertizez şoptit.

Dar lumina rămâne imobilă, nu mai caută nimic. În jurul ei zumzăie ceva confuz, amestec de muzică şi voci omeneşti. „Aiurez!" Dar muzica devine tot mai clară şi ochii obosiţi descoperă contururile luminii: un geam şi o lampă. O casă! O colibă între smârcuri.

Copacul dispăruse, iar eu - în genunchi - aşteptam în marginea unei rarişti largi, greu de desluşit. Mă ridic anevoie şi fac doi-trei paşi, împleticindu-mă, apoi mă aşez istovit. Încă doi-trei paşi, iar puterile mă părăsesc, ca la comandă... Înaintez în pauze, metru cu metru, spre coliba singuratică. Armonica boceşte metalic, iar vocea unui bărbat o urmează tânguitor:

„Bate-un vânt rece din baltă
La Chilia-n port,
Trestia-i prea-naltă
Să mai văd nu pot!"

Nu, nu visez. Mă aflu într-un sălaş omenesc şi, în afara melodiei din colibă, nici un alt zgomot nu se desluşeşte în acest loc izolat de lume. Nu mai sunt urmărit.

„Fraţilor de la Chilia,
Fraţilor, murim!
Ne mănâncă şerpăria,
Fraţilor, murim!"

Acum, după ce se părea că am scăpat de urmărire, bucuriile nu s-au isprăvit. Ştiţi ce melodie-i asta, blondelor? Nu aţi avut ocazia să o ascultaţi niciodată!

„Mi-a intrat vaporu-n ceaţă,
La Galaţi în port,

Trestia-i prea-naltă,
Să mai văd nu pot!”

Este străvechea „Baladă a condamnaţilor la stuf” de pe vremea lui Terente! Acum o jumătate de veac era îngânată zilnic la recoltat stuf, în compania a mii de ţânţari, plus o divizie de lipitori... însoţiţi de şerpi, broaşte şi alte vieţuitoare de baltă. Atunci să fi ascultat baladă!

Din casă, numărul vocilor a sporit, alăturându-se vaietelor armonicii:

„Când privesc în depărtare
Mă cuprinde-un dor,
Când văd păsări călătoare
Tare-aş vrea să zbor.
Să trec văi, să trec câmpie,
Să trec Dunărea,
Să trec balta argintie
Tocma-n Dobrogea!”

Continui să mă apropii împleticindu-mă.

Prin ferestruica luminată de lampă zăresc un interior tulbure, afumat... Doi bărbaţi, netunşi, îmbrăcaţi numai în pantaloni, cântă şi dansează, ţinuţi de brâu de două femei şleampăte, cu părul vâlvoi. Unul dintre bărbaţi, cu armonica sprijinită pe piept, tresaltă asudat, mişcându-şi anevoie picioarele pe lutul camerei. Nu-i un dans, ci o vânzoleală de trupuri chinuite:

„Căpitanul striga tare,
Dă-i, hoţule, dă-i!”

Bărbaţii cântă asudând, în priviri nu li se poate citi nimic, sunt ca doi morţi treziţi miraculos:

„Nu pot, dom-le căpitane,
Rănile mă dor
Nu pot, dom-le căpitane,
De mai lucru, mor.”

Reuşesc doar să apăs pe clanţă, apoi alunec de-a valma, peste prag, în colibă. Se opresc din cântat, dar nu ţipă, nu exclamă, pur şi simplu se uită la mine ca la o arătare venită de pe altă lume.

— De unde-ai răsărit şi tu, vere? se minunează bărbatul cu armonica. Ai auzit că-i rost de chef şi-ai dat o fugă la distracţie?

Mă ajută să mă târăsc până în mijlocul camerei şi încearcă să mă aşeze pe pat, dar se răzgândesc. În halul în care sunt, le stric confortul.

— Vere, dar eşti aranjat binişor. Asta mai zic şi eu bumbăceală! se minunează celălalt bărbat. Să nu te pună dracu’ să mori aici.

Îmi scot hainele de pe mine, femeile le storc de apă, le curăţă de noroi, aranjându-le la uscat deasupra primusului cu petrol. Abia după ce rămân în maiou şi chilot, mă întind pe pat. Să descurcă de minune.

— Vere, spune cel cu armonica, hlizindu-se la pistol, nu cumva ai paradit pe vreunul? Nenorocită afacere!

— Am căzut de pe cal! încerc să-i lămuresc.

— Să i-o spui lu’ mutu! izbucnesc bărbaţii în râs. Nu ne interesează de unde ai căzut şi cu cine te-ai bătut. Ţine-ţi gura, vere!

N-am acte asupra mea, au rămas în maşină, pistolul fiind singurul obiect deosebit din dotare.

Gazdele încălzesc apă într-o cratiţă, pe primus, şi mă iau la dereticat vârtos, centimetru cu centimetru, ca maseurii.

— Vere, află că, dacă ai căzut de pe cal, te-a călcat şi-n copite! Pe figură nu se observă mare lucru, dar pe corp arăţi de parcă a trecut peste tine un tractor cu şenile.

Fierbeţi ţuica! le porunceşte femeilor. Vere, nu te smuci, dacă vrei să mergi mâine pe picioarele tale. Rabdă şi taci, noi avem tratament garantat!

Spălat, frecţionat şi plin cu ţuică fiartă, turnată în gură vrând-nevrând, înfofolit în pături, adorm amorţit. Corpul mi-e cuprins de flăcări şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Mâine îşi revine! aud vocea celui cu armonica. Îl îmbrăcaţi şi spuneţi-i să plece până nu-l găseşte miliţia... Cine ştie ce dracu' a făcut! continuă să le instruiască pe femei.

Îşi reiau distracţia lor monotonă, armonica se năpusteşte harnică la stors note tânguitoare: „*Fraţilor, de la Chilia! / Fraţilor, murim / Ne mănâncă şerpăria, / Fraţilor, murim*", răsună balada între pereţii colibei. Mă visez la Athénée Palace, unde o artistă cânta „Fernando", iar blonda Corina *As-univ* mă strânge în braţe, implorându-mă din priviri: „Nu fi fraier! Viaţa e scurtă, Biby!"

Am dormit cinci-şase ore bune. Mă trezeşte zgomotul produs de câteva persoane şi de lătratul unui câine. Femeile strigă ascuţit, se justifică. O voce de bas le acoperă:

— Facem percheziţie!

Sunt băieţii.

— Ia te uită ce oaspete drăgălaş aveţi!

E vocea lui Sorescu.

— De unde l-aţi cules?

— E frate-meu, dom' şef! se jeluieşte una dintre femei. S-a îmbătat şi a căzut de pe cal, săracu. Boleşte...

— Bravos! Hei, bătrâne, văd că eşti în familie. Ţi-ai găsit neamurile tocmai aici?

— Iertaţi-l, dom' şef, că e amărât săracu'. L-a trântit calu', prăpăditu' de el...

Hotărât lucru, gazdele respectă indicaţiile bărbaţilor care au plecat, de cu noapte, la punctele de lucru.

Cobor din patul unde am zăcut, mi-am revenit, oarecum, dar sunt stors de vlagă şi ameţit.

— V-aţi beţivit? Suflă spre mine! mă îndeamnă Sorescu. Bătrâne, miroşi a butoi.

— Lasă-te de glume! Ajută-mă să mă-mbrac.

Femeile au amuţit, încep să priceapă că sunt altceva decât au bănuit şi faptul le înfricoşează. Sorescu îmi dă hainele uscate, dar pătrunse de noroi scorţos, întărit. Pantalonii parcă-s de tablă.

— Să nu ne legaţi, dom' şef, că n-avem vină! se jeluiesc ele înfricoşate.

— Staţi liniştite! le îndemn. Vedeţi-vă de treburi, nu vi se întâmpla nimic.

Veniseră şi Dodea, şi Diaconu, şi un conductor cu câinele de urmărire. Aşadar, şi-au adus aminte de mine, blondelor!

Pe drumurile alunecoase, dintre smârcuri, la întoarcere, către şoseaua naţională, aflată la şapte-opt kilometri de colibă, mă pune la curent cu ultimele evenimente: în zori, le-a telefonat regizorul Nic Vasiliu că s-au întors fraţii Panait cu maşina tamponată. Arătau destul de rău... I-a iscodit şi a aflat că au avut un mic conflict, aproape de „Broscoiul verde".

— Aţi găsit Volkswagenul?

— Nu în asta a constat greutatea, spune Sorescu. Norocul nostru a fost câinele de urmărire. Altfel te căutam şi acum. Dar ştii că arăţi bine! Te-au aranjat ca nişte experţi!

— Mai nimic! M-am lovit alunecând prin mlaştini...

Sorescu mă priveşte surprins:

— Vrei să spui că nu te-a aranjat Al Panait?

— Bineînţeles că nu!

— Ascultă, lasă-te de prostii! Masca Volkswagenului este turtită, iar în mlaştină am găsit tuburile cartuşelor şi urme suspecte pe tot traseul parcurs de tine. Maşina fraţilor

Panait este lovită... de Volkswagen.

Preparative pentru acordul final

Ajuns la domiciliu am bucuria să constat că nu providenţa, ci nevasta m-a ajutat să mă simt în largul meu: am spaţiu locativ berechet. Domneşte o pustietate desăvârşită: au dispărut dormeza, masa, scaunele, covoarele, perdelele, tablourile, şifonierul... până şi paravanul cu *Răpirea din serai* s-a făcut nevăzut. Nevastă-mea, deocamdată numai în acte, s-a dovedit harnică precum o furnicuţă: averea personală s-a redus simţitor, exercitându-mi de acum drepturile de proprietate numai asupra a două costume complete, a câtorva cămăşi şi perechi de pantaloni. Desigur, mi-au mai rămas şi alte obiecte de îmbrăcăminte, dar neesenţiale. Adunate la un loc mi-ar putea încăpea în buzunare. Interiorul a devenit nefiresc de spaţios. La fiecare zgomot primesc replica ecoului.

— Bătrâne, te-ai extins cumva ori ţi-ai vândut mobilierul? E pustiu aici, la tine, ca pe... Bărăgan. Ascultă, zice, observându-mi hainele, s-ar părea că eşti *niţel singur.*

— Perspicace, n-am ce zice. Mi-a plecat soţia la băi, lipseşte câteva zile şi a luat ce-i era de trebuinţă pentru a se simţi ca acasă. Strictul necesar, pantalonii şi şosetele mele au rămas, cred că se observă şi cu ochiul liber.

Expresia ghiduşă a lui Sorescu se topeşte instantaneu. N-are nevoie de explicaţii suplimentare, dar asta nu-l împiedică să-mi atragă atenţia:

— Sper că...

— Asta-i bună! O să mă ajutaţi tovărăşeşte, îl întrerup.

— Optimist, ca de obicei! În afara celor bănuite de tine se vor adăuga şi măsuri de prevenire...

— Mersi!

Iau telefonul, răzleţ lângă perete, şi cer legătura cu Bucureştiul, hotelul... ştiţi dumneavoastră care. Îmi răspunde un bărbat, recepţionera din timpul nopţii s-a retras în sânul familiei. Dar de conştiincioasă a fost conştiincioasă, nimic de zis; l-a vegheat grijulie pe Doru Marian şi l-a predat schimbului de zi. Mai există şi oameni care simt lucrurile necurate de la şapte poşte şi se descurcă fără să aştepte indicaţii suplimentare. După ce am plecat, a avut grijă să nu dispară noul chiriaş fără ştirea ei, iar dimineaţa i-a lăsat instrucţiuni colegului cum să procedeze. Datele ni le furnizează chiar înlocuitorul ei.

— Băiete, îi explic lui Doru Marian, chemat între timp la telefon, suie-te pe motocicletă şi grăbeşte-te spre S. Trebuie să schimbăm câteva impresii utile pentru ambele părţi.

Consimte, fără ezitare. Receptiv şi disciplinat, nu credeţi?!

— Inepuizabil ca de obicei! spune ironic locotenentul Sorescu. Abia-ţi mai târâi galoşii, dar de cercetări nu te laşi. Bătrâne, uită-te-n oglindă şi dacă te recunoşti fără martori, să nu-mi mai spui pe grad şi nume!

Dodea îl asigură că mi-a făcut câteva fotografii să le am amintire pentru vremurile mai bune. Nu se lasă mai prejos nici medicul legist, Fane-număr singular: arde de nerăbdare să mă consulte şi să-mi acorde asistenţa de rigoare. Asta-i bună! Doar nu-s cadavru, să mă consulte medicul legist!

— La tine nu-s condiţii să te desfăşori, iar ca să te potoleşti, văd că nu sunt şanse.

Înainte de a mai avansa scuze şi alte fleacuri ce ţin de amorul propriu, ia un costum, o cămaşă, o cravată şi o

pereche de pantofi, apoi îmi spune că-mi pierd vremea de pomană continuând să protestez. Ceilalţi pleacă la birou, iar noi - adică eu şi Sorescu - mergem la el acasă, o locuinţă straşnic pusă la punct, că nu-ţi vine să calci decât pe vârfuri. Nevastă-sa, educatoare la grădiniţă, este recunoscută pentru meticulozitatea cu care îşi ţine gospodăria. La urma-urmei, în familie, rolul femeii este determinant!

— Măi, spaima criminalilor, azvârle de pe tine hanţele alea şi fă un duş că, de te prinde Sanepidul în halul ăsta, dai de belea. Executarea!

Mă îndrept supus către baie.

Peste o jumătate de oră, îmbăiat şi îmbrăcat ca un ginerică, am posibilitatea să apreciez că se poate trăi şi ceva mai lejer. Sunt ras, parfumat. Iar nevastă-sa, abia sosită de la serviciu, ne întinde din belşug mâncare, pe masă, de parcă ne-am afla la nuntă ori botez. Bag de seamă că-i obişnuinţă la ei, căci Sorescu şi nevastă-sa se comportă firesc. Ba, se mai scuză că nu se aşteptau să aibă oaspeţi şi, deci... ştiţi dumneavoastră cum se prezintă gazdele care se tem că n-au fost la înălţime. Mănânc cu plăcere, pentru a le potoli remuşcările.

— Spaima criminalilor, arăţi îngrozitor...

A, se referă la faptul că am corpul bălţat ca o salamandră. Cred şi eu, după buşiturile încasate!

— Aşa nu se observă, dar când ai mers la duş am văzut că semeni cu un cadavru călcat de buldozere.

— Trece...

— Asta nu ajută la nimic. Trebuie să-ţi faci un consult medical riguros, să nu te trezeşti cu cine ştie ce complicaţii nenorocite.

Spun *sărut mâna* şi plec la birou.

*

În curtea inspectoratului, Volkswagenul plin de noroi şi cu capota boţită, părăsit de toată lumea, zace ca un orfan. Săracul, frate să-mi fi fost, şi n-ar fi suferit atât. Lasă că ne facem noi sănătoşi... Ne îndreptăm noi oasele şi şuruburile zdruncinate pe coclauri.

— Măcar faceţi-i toaleta! îi mobilizez pe mecanici. Spălaţi-l că i-o fi fiind şi lui jenă lângă frumoasele astea! arăt spre autoturismele strălucitoare, aranjate *la linie* în curte. Nu-mi complexaţi autoturismul, prieteni! După cum observaţi, nu-i un simplu mijloc de transport, ci un veritabil tovarăş de luptă.

Doi flăcăi în salopete albastre intră în acţiune cu furtunurile, apoi încep să îndrepte capota autoturismului, bufnind înfundat cu ciocane de lemn.

Dau cu ochii de şef, personaj care nu poate fi ocolit nici în vise, darmite în exerciţiul funcţiunii. Discută cu Garrison, aflat la un pas de a-mi prelua dosarul. Erau la curent cu tot ce mi se întâmplase şi, din priviri, am înţeles că le e tolba mult mai încărcată decât bănuiam. Mă invită *să spun tot,* deşi nimic nu le era străin - v-am spus, doar - însă voiau să afle şi de la *partea implicată.* Încă nu s-a născut subordonatul care să nu satisfacă apetitul de informaţii al şefilor, aşa că nu fac nici eu excepţie.

— Te-ai aranjat bine! mă asigură şeful în doi peri.

Garrison este de aceeaşi părere, aşa că nu trebuie să-mi caut aliaţi printre ei.

Oricum, se străduiesc să-mi aducă la cunoştinţă că fraţii Panait şi-au făcut apariţia, cu maşina reparată şi dichisită, când, unde şi cum, nimeni nu ştie. Bineînţeles, au pus umărul prietenii lui Radu Panait. Acum, puştii, instruiţi de tătic, susţin sus şi tare că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase: nu ei m-au „întâlnit” pe drumul dintre bălţi, către „Broscoiul verde”. Nici gând de aşa ceva, susţin, azi-noapte au dormit neîntorşi la Amara, unde s-au retras imediat după disputa cu „excavatoarele cu barbă”.

Cât despre mine, nu m-au mai văzut de două zile. Cum? Mi s-au întâmplat lucruri neplăcute? Vai, ce rău le pare!

Desigur, „excavatoarele cu barbă” au ocupat un anumit spaţiu în biografia lor, însă cele petrecute au caracter de hârjoneală, se mai întâmplă, ce să-i faci?! A, trebuie să răspundă contravenţional? Fireşte, cât costă amenda?

Ce băieţi minunaţi!

— Am un braţ de mandate de arestare proaspete. Calde. Aburesc în geantă! mă informează Garrison. Când te hotărăşti să prinzi criminalul?

— Mâine! Până atunci, vreau să mai fac o verificare decisivă. Este drept că azi-noapte mi s-au confirmat toate bănuielile, dar asta nu vă îndreptăţeşte încă să mă însărcinaţi cu audierea lui. Propun un bob zăbavă pentru părţile interesate, plus aprobarea ca locotenentul Dodea să-mi dea o mână de ajutor.

Şeful şi procurorul îşi dau acordul. Dodea şi aparatele lui îmi stau la dispoziţie. Voi apela la Diaconu, escortă şi dubă, nu cumva să se ostenească scumpetea aceea de criminal. Care? Păi, să verificăm în continuare, blondelor!

Despre nevastă-mea nu suflă o vorbuliţă, deşi sunt sigur că-i la curent cu întreaga tărăşenie. Ştiţi dumneavoastră, ceilalţi află despre astfel de evenimente chiar înainte de a avea cunoştinţă cei implicaţi.

*

Coridoarele au fost luate cu asalt de „nemţii” filmului „*Pe urmele duşmanului*”. Marcela, Lili, Al, George Cornea, Dora Florescu şi o altă blondă galben-portocalie, de tipul blondă-maioneză. Toţi sunt îngrijoraţi, singurul stăpân pe el şi înarmat cu un zâmbet ironic fiind Al Panait, sentimentul alibiului perfect creându-i o stare de siguranţă. Cât ţine de cald sentimentul ăsta rămâne de văzut.

Îi fac semn lui George Cornea să mă urmeze şi se conformează de parcă ar fi aşteptat dintotdeauna invitaţia. Până la uşă îl însoţesc cele două blonde, Dora Florescu şi *maioneză.*

— Tovarăşe George Cornea, sper să nu scot vorbele de la dumneavoastră cu cleştele?! Vă rog să-mi spuneţi unde v-aţi petrecut noaptea trecută.

— Prezintă interes?

— Nu te priveşte pe dumneata! Dacă vrei să faci cu adevărat ceva util, răspunde-mi la întrebare!

— Am fost la „Broscoiul verde”...

— Până la ce oră?

— Unu şi jumătate... Să tot fi fost două noaptea când am plecat de la restaurant.

— Aveţi martori?

— Da: pe Dora Florescu, prietena mea, şi Elena Herescu, o altă colegă de la filmări.

— La ce oră aţi sosit la „Broscoiul verde”?

— Seara, pe la şapte, cred...

— Cine v-a adus?

— Maşina echipei... Ne-a lăsat şi a plecat.

— Continuaţi!

— Prefer să-mi puneţi întrebări.

Nu-i chiar atât de naiv cât pare. E clar, şi pe el l-a învăţat tatăl cum să se comporte. Parcă îl aud: „Bă nenorocitule, să spui tot. Da’ răspunzi numai la ce eşti întrebat, că altfel intri ca prostul în încurcături şi eu n-am bani şi avocaţi să te scot!”

— Între orele nouăsprezece şi două noaptea, când aţi plecat de la restaurant, v-aţi mai plimbat?

— Nu!

— Cu ce aţi venit la S.?

— Cu un taxi, comandat telefonic.

— Frumos! Vă dau banii afară din casă, după cum observ! Când ţi-am vizitat părinţii, nu mi s-a părut că

puteţi trăi chiar pe picior mare!

— A fost o excepţie! Eram cu două doamne şi trebuia să mă comport ca atare.

Frumos: stau şapte ore la restaurant şi vin tocmai la S. cu taxiul.

— Susţii că n-ai plecat singur de la restaurant?

— Susţin.

— Ce aţi observat pe şosea, la întoarcere?

— Maşina dumneavoastră, tamponată şi plină de noroi.

— Aţi coborât?

Se codeşte câteva clipe, apoi se hotărăşte:

— Da! Am... cum să vă spun... ca tot omul.

— A durat mult?

— Cinci, şase minute. Să zicem.

— Colega, prietena şi taximetristul au rămas în maşină ori...?

— Au rămas în maşină.

— Nu v-aţi întrebat ce s-a întâmplat?

— M-am întrebat, dar n-a avut cine să-mi răspundă.

Frumoasă replică!

— Apoi aţi plecat?

— Am plecat.

— Ceilalţi nu s-au întrebat ce caută maşina mea, burduşită, pe coclaurile alea?

— Şi dacă s-au întrebat la ce le-a folosit?

Într-adevăr!

— Ne-am gândit că aţi plecat poate să luaţi aer, prin împrejurimi...

— Pe o asemenea vreme, prin mlaştină, după ce am abandonat maşina tocmai bună de reparat?

— Nu-mi pun întrebări la care nu pot să răspund! îmi sugerează că nu mai am ce scoate de la el.

— Dintre colegi cine a mai ştiut că vă veţi petrece seara la „Broscoiul verde”?

— Toţi cei angajaţi la filmul „*Pe urmele duşmanului*”. În

primul rând, fraţii Panait. Au rămas la Didileaua, promiţându-ne că, mai târziu, vor veni şi ei, să ne aducă la S. A intervenit scandalul..., aşa că, după ce ne-am săturat aşteptându-i, am chemat, telefonic, un taxi. Ce era să facem?

Îi cer să aştearnă pe hârtie tot ce am discutat.

— Puteţi să scrieţi declaraţia fără să mai repet întrebările?

Spune *da* şi se ţine de promisiune.

Urmează Dora Florescu. Nu v-am relatat mare lucru despre ea. Este o blondă scundă, plinuţă, semn că în decursul timpului va lua serioase proporţii. Clocotind de viaţă, se mişcă neobişnuit de repede cu ajutorul picioarelor format sticlă de lampă. Părul este zbârlit artistic într-o coafură asemănătoare celei a Angelei Davis. Îmbrăcată în limitele unei decenţe fără cusur, sobră şi cu un rictus sever, face impresia unei viitoare gospodine, ferme. Dacă pune mâna pe George Cornea, ceea ce nu-i exclus, totu-i să *vrea ea,* scoate om din el. Blondele astea cu pielea roz conduc familia cu aceeaşi îndărătnicie dovedită, în armată, de caporali faţă de grupele încredinţate spre instruire.

Lucrurile se lămuresc foarte rapid: în câteva minute îmi derulează filmul escapadei de la „Broscoiul verde”, fără să-i pun mai mult de două-trei întrebări.

— Cât timp v-a părăsit George Cornea, pe şosea?

— Cel mult zece minute!

— S-a îndepărtat mult de maşină?

— Nu ştiu: era întuneric şi nu se observa. Chiar dacă ar fi fost posibil, n-aş fi făcut-o!

Înţeleg : nu-i decent.

O sfătuiesc să se înarmeze cu un stilou şi să completeze declaraţia. Aşa cere procedura.

Blonda-maioneză, colega solitară, adică fără prieten, logodnic et caetera, mi se înfăţişează mândră şi cu o figură ca o prinţesă în exil. Blondele de acest gen au o distincţie

înnăscută. Sunt ajutate de un fizic fără de cusur, pe care până şi un sac capătă o notă de eleganţă, adăugându-i-se un tub digestiv lipsit de interes faţă de calorii. Îl aşteaptă îndărătnice pe Făt-Frumos şi nu-l scapă, indiferent cum arată el, esenţialul rămâne ca alesul să fie un învingător sigur în competiţia cu ceilalţi. Caste şi distinse, devin blonde de protocol, soţii model şi companioane perfecte. Asemenea exemplare se găsesc numai în vilele umbroase. Alte medii nu le priesc, încât este o adevărată minune că s-a învrednicit să treacă prin S.

O poftesc să ia loc, apoi încep să-i repet întrebările puse lui George Cornea şi Dora Florescu, nu înainte de a mă interesa asupra datelor de stare civilă: se numeşte Elena şi, mi se pare, Herescu. Pentru o *blondă-maioneză,* cu perspective de a deveni *blondă de protocol,* sună interesant.

— Cât timp a fost George Cornea plecat din maşină, după ce aţi găsit autoturismul Volkswagen tamponat şi abandonat pe şoseaua dintre mlaştini?

— Exact douăsprezece minute.

— Cum arăta când s-a întors?

— Plin de noroi şi ud leoarcă.

— A dat vreo explicaţie?

— Da: a alunecat pe marginea şoselei… Oricum, în douăsprezece minute, pe vremea aia ploioasă, a avut timp suficient să se mureze.

— Cu ce era încălţat?

— Cu pantofi.

— Sunteţi sigură?

— Fără îndoială: a dansat cu Dora la „Broscoiul verde”… O petrecere cu lăutari. Eu n-am dansat, m-am mulţumit să-i privesc. Se cânta numai muzică populară şi nu mă pricep…

Ah, da, înţeleg. De aceea nu am văzut-o niciodată la Didileaua. Nu-i de ea!

Consemnează şi ea pe o coală de hârtie, formular tip, cele declarate şi se retrage cu demnitate afişată.

Îndes noile declaraţii în maldărul celor strânse cu trudă pentru a hrăni dosarul, îl aşez în fişet, îmi iau servieta şi ies pe hol, unde-l mobilizez pe locotenentul Sorescu:

— Bătrâne, Volkswagenul se află pe mâna cosmeticienilor de la atelierul de înfrumuseţare tehnică... Ajută-mă să ajung până la platou şi-ţi rămân îndatorat până la adânci bătrâneţi.

— Vrei să te duc în spate?

— Aş! Mă mulţumesc să-mi împrumuţi Volga ta pentru o jumătate de oră.

— Ia-o! Pe tine te servesc, eşti mâna bună: vezi în ce stâlp o înţepeneşti. Caută ceva solid...

— Mersi.

Prind cheile din zbor şi ies în faţa inspectoratului. Pe urmele mele aleargă Al, Marcela şi Lili.

— Pe noi nu ne anchetaţi? se interesează Al, după ce mă aşez la volanul autoturismului.

— Poftim?

— Pe noi nu ne anchetaţi?

— De ce să vă anchetez?

— Păi, pe toţi i-aţi chemat, în afară de noi...

— Ce să-mi spuneţi voi? mă mir. Aseară aţi mers la Amara, după ce v-aţi distrat la Didileaua, v-aţi culcat şi aţi dormit neîntorşi toată noaptea. Este?

— Este!

— Maşina voastră nu a suferit nici un accident, o văd nouă-nouţă, strălucitoare. Este?

— Este!

— Aveţi conştiinţa curată ca rouă?

— Da!

— Altceva nu mai aveţi de declarat?

— Nu!

— Păi, vedeţi, dragii mei, că nu am motiv să vă

anchetez?

Pornesc motorul şi îi avertizez:

— Băieţi, păziţi-vă de „excavatoarele cu barbă”. Aş suferi cumplit ştiind că le-aţi dat de lucru.

Trag de câteva ori şocul până înec motorul, apoi apăs cu nădejde pe acceleraţie, afumându-i straşnic, din cap până-n picioare.

Stau şi mă gândesc cât efort pe capul lor să găsească o minciună pentru dosarul crimei.

*

V-am purtat de nu ştiu câte ori pe la şantierul unde se pune la cale opera cinematografică „*Pe urmele duşmanului*”, blondelor! Vă înţeleg şi avansez promisiunea că mai mult de două-trei vizite nu le mai facem. Deocamdată trebuie, dragele mele! Dacă nu şi-ar fi târât recuzita până la S. acum stăteam pe la casele noastre, la sânul familei. Şi, zău, ce bine ne-ar fi prins tuturor!

Platoul, denumire pretenţioasă dată conglomeratului de mucava, de unde vor să-şi ia zborul pe ecrane, fâlfâind prin faţa spectatorilor înmărmuriţi, adevărurile înaripate clădite de grupul eroilor dosarului nostru, geme de lume. Domină, tunătoare, vocea regizorului Nic Vasiliu, generalul de pace al evenimentelor simulate în Faţa Crivăii.

Îl găsesc îmbrăcat în uniformă germană, machiat strident, îndepărtându-l simţitor de la fizionomia cu care ne-am obişnuit. Dacă n-aş fi trecut prin atâtea cazuri, cu o sumedenie de figuri, una mai dihai ca alta, vă asigur că Nic Vasiliu mi-ar părea cu desăvârşire străin sub noua-i înfăţişare.

— „Colonele”, acordă-mi două-trei minute din timpul dumitale preţios! îl convoc amabil.

— Halt! zice şi dă pe loc repaus luptătorilor din ambele tabere. Două-trei minute ne erau necesare tuturor! mă

asigură, aprinzându-şi o ţigară. Dumneavoastră sunteţi mai eficient decât o divizie de blindate, observă cu amărăciune, mi-aţi subţiat numărul combatanţilor dintr-o trăsătură de condei: Marcela, Al, Lili, George, Dora, Elena, ca să nu mai vorbim de pierderea definitivă a Rodicăi Banu. Şi cine mai ştie pe cine aţi pus ochii să-l ascundeţi privirilor noastre?

— Cu excepţia Rodicăi Banu, de a cărei dispariţie nu mă simt vinovat, aveţi dreptate.

— V-aş trata cu o cafea, însă condiţiile noastre sunt vitrege! schimbă vorba.

— V-aş propune să încheiaţi un armistiţiu de o jumătate de oră pe platou şi să tragem o fugă până la mine la birou. Acolo-s alte condiţii!

— Pauză de masă! ordonă „colonelul” Nic Vasiliu, în semn de răspuns.

Trecem prin biroul său improvizat într-o baracă, pentru a-şi lua ţigări, schiţează un gest să ne trateze, însă cele din pachet sunt pe terminate şi renunţă. Pământul este împânzit de uniforme, arme, muniţii cioplite artistic din lemn şi vopsite *în ulei* să pară autentice. Rezemată de peretele barăcii, se răscoace la soare o motocicletă *Zundapp,* mânjită cu noroi şi buruieni de baltă, agăţate printre spiţe.

Ce ziceţi de priveliştea asta, blondelor? Interesant, nu? Şi mai aflaţi că pe un perete zăresc o salopetă tencuită consistent cu noroi negru, de mlaştină, încă umed. Iar lângă acelaşi perete, se putea altfel, cască spre mine carâmbii o pereche de cizme din cauciuc cu un trifoi cu patru foi, din cauciuc alb, lipit în părţile laterale. Poate am început să devin prea suspicios, n-ar fi exclus, dar pe dumneavoastră nu vă pot bănui de aşa ceva. Fireşte, şi cizmele au pe ele o tonă de noroi negru-sapropel, armat cu fire de iarbă şi frunze provenite din flora de baltă.

— A venit Doru Marian?

— De unde vreţi să ştiu? Sunt eu şef aici, dar pe o

asemenea trupă nu pot fi sigur niciodată.

— E în dormitor, sforăie frânt de oboseală! ne informează un contabil mărunţel, din preajmă.

— Trezeşte-l! ordonă Nic Vasiliu.

Cumsecade, cum sunt de obicei, insist în favoarea operatorului atât de obosit, care doarme ziua în amiaza mare.

Ne instalăm în Volgă şi o zbughim la inspectorat, unde ne întâmpină şeful şi procurorul, surprinşi de apariţia insolită a lui Nic Vasiliu.

— Ce vă pasă? se scuză regizorul. Dacă vă cade un ofiţer la datorie, plecaţi în locul lui sau numiţi pe altcineva să ţină steagul sus. În ce mă priveşte, după ce aţi făcut luminiş printre subalternii mei, trebuie să le preiau rolurile. Nu există altă soluţie. Acum sunt machiat pentru rolul lui Al Panait: răcnesc, scrâşnesc şi urlu în locul său.

— Echipat colonel? Rolul lui era de locotenent...

— N-are importanţă, câţi spectatori se pricep?! Gradele sunt nesemnificative. Deocamdată merge. Să vedem cum o să mă descurc în rolurile fetelor!

Delicată situaţie, trebuie să recunoaştem, blondelor!

— Nu vă reţinem mult timp, îl asigură procurorul. După cum aţi observat, v-am cam decimat trupele, vina nu ne aparţine, desigur... Avem nevoie de „referinţe din partea întreprinderii” pentru fiecare. „Întreprinderea”, ca să spunem aşa, *sunteţi dumneavoastră.*

— Înţeleg! îi mulţumeşte, măgulit, regizorul. Aportul meu, însă, nu vă va fi de prea mare folos: pentru toţi vom da caracterizări elogioase şi asemănătoare în privinţa conţinutului. Că sunt talentaţi, disciplinaţi, model de corectitudine, devotaţi şi aşa mai departe. Ştiţi dumneavoastră cum sunt, de fapt. Vă rog să mă înţelegeţi exact. Dacă v-aţi pune în situaţia mea, aţi proceda aidoma!

Mă ţin de promisiune şi regizorul ia în primire o baterie de ceşti cu cafele, pahare cu Pepsi Cola şi apă minerală.

— Dacă nu aţi gospodări afaceri de acest soi, v-aş ruga să mă invitaţi şi altă dată! Şi cât mai des! precizează cu plăcere Nic Vasiliu.

— Înţelegem că acum sunteţi foarte ocupat, continuă Garrison, vă aflaţi încă în timpul programului... Vă rugăm să ne daţi referinţe pentru George Cornea şi Doru Marian. Celorlalţi le scrieţi referinţele la biroul dumneavoastră şi le daţi, mâine, tovarăşului locotenent Rujan. De acord?

— La dispoziţia dumneavoastră! exclamă, în glumă, regizorul.

Apoi aşterne câteva rânduri, pe două coli de hârtie, despre conduita exemplară şi talentul de excepţie ale lui George Cornea şi Doru Marian, la ultimul adăugând că-şi întreţine impecabil aparatura din dotare.

Fleacuri! Necesare, totuşi, pentru dosarele crimelor.

În tot acest răstimp am stat deoparte, în postură de spectator. Nu din modestie, ci pentru că m-a pătruns o oboseală vicleană. Încet, dar sigur, sărmanul organism cedează, fără să mai ţină seamă de voinţa mea.

Vreau să înţelegeţi, blondelor, că şeful şi Garrison se întreţin cordial cu Nic Vasiliu, dar eu devin tot mai absent, cât pe ce să aţipesc. Şi au început să mă doară coastele, muşchii mâinilor şi picioarelor într-un hal deprimant. Şeful îmi observă toropeala şi conduce discuţia spre final:

— Fiule, până mâine să nu te mai văd în faţa ochilor! Du-te şi te odihneşte! mă execută după ce rămânem între patru ochi.

*

Mă îndrept, stors de vlagă, spre domiciliul de pe buletin, unde nu se poate dormi decât în picioare sau pe vine, căci mobilierul proprietate personală serveşte plenar refacerii forţelor de muncă ale fostei soţii. Ce-o fi făcând acum? Fără îndoială, ea conspectează de zor, iar inspectorul pune

la cale situaţia internaţională. Sunt sigur, rezolvă el, până la urmă, conflictul din Orientul Mijlociu!

Cumpăr o saltea pneumatică dublă de la magazinul sportiv, o garnitură de lenjerie şi umplu o sacoşă cu parizer, caşcaval, muşchi ţigănesc, şuncă de Praga, telemea, coniac şi vin. De la metalo-casnice, îmi îmbogăţesc inventarul cu un termoplonjor, furculiţe, o cratiţă, câteva farfurii, tacâmuri şi un primus cu petrol.

Zăbovesc o clipă în faţă la Didileaua. Să intru, să nu intru?

Deşi-i ziua în amiaza-mare, la Didileaua se „munceşte" energic, consumatorii mişună prin noroiul şi băltoacele din jur. Pe uşă, stau la vedere două afişe proaspete, deosebit de importante: „Curăţaţi-vă la intrare" şi „Nu faceţi scandal!" S-a adus bere proaspătă, iar muzicanţii au venit din vreme, pândind momentul să-şi îmbunătăţească nivelul de trai cu ciubucuri.

Clătinându-mă ca după o luptă istovitoare, poposesc sub acoperişul locuinţei şi încep să mă gospodăresc. Mai întâi măsor camera şi, pe coli de hârtie de ambalaj, scriu: şifonier, masă, un scaun, alt scaun, bibliotecă, televizor, întind salteaua şi, în timp ce pompez cu piciorul, înfulec din merinde. Mănânc în picioare, precum căruţaşii, şi mai trag câte o duşcă de coniac, băutură pe care medicul legist, Fane-număr singular, mi-a recomandat-o călduros, prezentând-o ca fiind mai eficientă decât oricare alt medicament. Sincer să fiu, blondelor, nu pun bază pe prescripţiile medicilor legişti decât la autopsii. În viaţa de toate zilele, prefer recomandările celorlalţi medici. Legiştii nu ştiu decât remedii cu formol şi aţă pescărească.

Nu am chef de nimic: mănânc din principiu - *mă hrănesc,* mai precis - beau coniac veritabil, terapeutic, aşa cum alţii se îndoapă cu sirop de tuse şi ceai de sunătoare.

Astăzi îi prindem

Dacă-i ordin, cu plăcere. S-a dat dispoziţie să prindem criminalul? S-a dat. Ce mai aşteptăm? La treabă, până deseară să ne retragem şi noi liniştiţi pe la casele noastre, că ne-o fi ajungând cât am alergat de colo până colo.

Mă instalez la volanul Volkswagen-ului, mijloc de transport ce ne ajută să ajungem într-o fugă la Amara. Ştiţi unde? Exact la vila clanului Panait! Tineretul este prezent între pereţii imobilului atât de frecvent întâlnit în peripeţiile noastre pe urmele cazului Rodica Banu. Bag de seamă nu le mai prieşte distracţia, de la filmări s-au învoit, simt „copiii" că se apropie furtuna.

Blonda Lili exclamă neconvingător şi se interesează dacă am adus câinele de urmărire. Ah! I-a căzut câinele nostru cu tronc. Da, Lili şi Al sunt acolo. Păcat că nu l-am adus, data viitoare să nu vin fără el, mă roagă dumneaei frumos. Aşa am să fac, precis!

Fraţii Panait sunt în imensa baie a vilei. Al, clăbucit bine, se rade precaut, de parcă ar avea bombe în loc de fire de păr şi se teme să nu facă explozie. Marcela, cu braţele împreunate, fumează plictisită, ţinând ţigara între degete, într-o poziţie destul de incomodă. Îmbrăcată în blue-jeans, dă impresia că-i pregătită pentru o călătorie.

— A, poliţistul nostru! strigă Al, agitând pămătuful prin aer. Cum îţi merg afacerile? Cum te simţi după cotonogeală? Te-ai potolit sau îţi pofteşte spinarea o scărmăneală bunicică? Ori te pomeneşti că ţi-ai recăpătat curajul?

— Cam multe întrebări dintr-o dată! observ.

— Încetează, Al! îl struneşte, fără convingere, Marcela.

— Dragă, am dreptul să ştiu din capul locului care-i starea vremii. Să ştiu cu ce mănuşi mă port, nu?

Şi-a luat nasul la purtare într-un hal ce-mi provoacă dezgust. N-are simţul măsurii şi asta riscă să-i devină pacostea existenţei.

— Cu ce vă putem fi de folos? scurtează Marcela teribilismele lui Al.

— Un fleac! o asigur. Chiar mă gândesc dacă merită deranjul: procurorul şi şeful meu mi-au pus în vedere să-l arestez pe criminal. Ce părere aveţi?

— Frumoasă vizită! recunoaşte Marcela. Căutaţi criminalul aici? Spuneţi-ne şi nouă ce avem de făcut.

— Tot un fleac: vă strângeţi bagajele, o parte dispăreţi din zonă cu viteza luminii, iar altă parte rămâne cu mine pentru cercetări. Aveţi motive să fiţi supăraţi pe mine?

— De unde? debitează Marcela, cu o figură acră.

— Chiar m-aş fi mirat.

— Caraliul umblă după cotonogeală! strigă Al, meşterindu-şi barba, fără tragere de inimă.

— Încetează, Al!

— Îmi este imposibil! protestează neisprăvitul. Recunoaşte că poliţistul ăsta nu-i bun de nimic. Te rog să mă contrazici dacă eşti în stare. Numai gura-i de el. Lili, ţi-a făcut curte tipul când l-ai condus la vilă?

— N-a avut timp! gângureşte logodnica. Păcat că n-a adus câinele...

— Auzi, poliţistule, eu mi-am dat seama de mult că ţi-a căzut la inimă Lili! mă ia peste picior. Să-mi laşi logodnica-n pace, că mă supăr al dracului!

Provocator mare, puşlamaua!

— Lili este tot ce am mai scump pe lume şi nu permit nimănui să fie necuviincios cu ea. Când sunt în discuţie demnitatea şi prestigiul...

Ce să mai vorbim?

— Am certificat..., gângureşte Lili, pozând aceeaşi seriozitate juvenilă.

Marcela asistă la discuţia noastră amuzantă, fără să

intervină. Simt, totuşi, că provocările fratelui şi logodnicei cu certificat de castitate o deranjează.

— Al, grăbeşte-te! Termină operaţiunea de înfrumuseţare.

— Am certificat! nu se dă bătută Lili, observând că intervenţia anterioară nu i-a fost luată în seamă.

— Ce fel de certificat?

Explică, pe ocolite, pricepeţi dumneavoastră ce. Asupra acestui aspect fusese instruită de fraţii Panait, pentru provocarea pusă la cale cu două zile înainte.

— Lili, nu-i momentul să-ţi faci propagandă! o avertizează Marcela. Ce-i pasă...

— Ba să-i pese! strigă Al. Să ştie poliţistul ăsta fricos şi...

— Ce să ştie?

— Că logodnica mea este...

Şi începe el să o laude, de parcă venisem să o peţesc.

— Să nu exagerăm.

— Ce vrei să spui?

Scot una din fotografiile ridicate de la Bucureşti, din vila blondei Corina *As-univ.* Lili împreună cu Nic Vasiliu, tolăniţi idilic într-o poiană, la munte, ne privesc dintr-o postură ce poate spune o sumedenie de lucruri neplăcute.

Pe verso seria că fotografia fusese făcută cu trei luni în urmă.

— Ce-i asta? Tu şi Nic Vasiliu?

Al şi-a ieşit brusc din minţi.

— Nu mi-ai spus că aţi fost la munte împreună...

Blondelor, şi începe să o înjure! Şi se repede scos din minţi spre ea. De-aţi şti ce vorbe-i ies din gură, aţi leşina de jenă. Nu se poate scrie aşa ceva.

— Hei, stai cuminte! îl avertizez.

Aş, nu mă ia în seamă, şi îl costă! Înainte de a pricepe că pot să am şi eu un rol activ, îi trântesc un pumn în plex. Pămătuful şi aparatul de ras i se risipesc pe pardoseala băii. Năucit, se ghemuieşte lângă chiuvetă.

— Loveşti un om al muncii?

— Nu, tinere, apăr o femeie! Aşa-s eu manierat.

Brusc, ţâşneşte spre mine cu capul, dar îl contrez cu o directă de dreapta în creştet, apoi îi reped o stângă la stomac.

— Să ţii minte că am intervenit pentru salvarea tovarăşei Lili. Nu cumva să-ţi treacă prin cap alt motiv, băiete!

Aşa cum bine mi-au prezis ursitorile, nu voi avea prilejul să râd decât la urmă, ceea ce nu-i rău deloc. Să recunoaştem că, după cucuiele artistic edificate pe ţeasta mea şi coastele straşnic scuturate, evenimentele roz nu pot fi decât reconfortante.

Aşadar, Al Panait icneşte nefericit, ţinându-se cu mâinile de abdomen. Mă înjură fragmentat. Mă ocărăşte ca la uşa cortului, ba mă confundă cu indivizi ce domiciliază în locuinţe improvizate: „Eşti ca toţi ăştia din târg...” Precizarea mă intrigă:

— Al, nu te lega de oraş şi de băştinaşi! Până acum am apărat o femeie, ca un cavaler ce sunt, şi arăt spre „victima” Lili. Acum se schimbă situaţia: mă văd obligat să apăr demnitatea ultragiată a concetăţenilor mei. Pe aici, neisprăviţii se pedepsesc cu cureaua. Cinci la fund! Dacă-ţi surâde, continuă. Eu te servesc, să ţii minte!

Îl sperii, desigur! Şi-aşa arată ca vai de el: ras numai pe jumătate, cu faţa mânjită de spumă..., încovoiat de durere şi miorlăind jalnic.

— Dragii mei, vă faceţi bagajele şi aşteptaţi semnalul meu pentru a şti în ce direcţie trebuie să plecaţi: la Bucureşti, ori la S., în vederea unor schimburi de impresii, sub formă de cercetări, iar cei cu păcate - să rămână niţel la arest, în subzistenţa ministerului. Procurorul va hotărî cine zăboveşte şi cine îşi ia tălpăşiţa la mama acasă.

— Depinde! mă ia Marcela peste picior. Alţii s-ar putea să rămână, indiferent dacă-ţi convine ţie sau nu!

Aha, se referă la intervenţiile lui Panait-senior!

— Tristeţe mare, fetelor! Acelaşi procuror a informat organele superioare despre felul cum se odihneşte papa aici. S-ar părea că, de mâine, i se isprăveşte statutul.

Vestea a pus-o la punct şi i-a modificat brusc expresia ca şi cum ar fi avut aguridă în gură. Al continuă să înjure, împroşcându-mă cu ameninţări.

— Taci, cretinule! îl repede Marcela.

Trebuie să recunoaştem că ştie să fie şi obiectivă, uneori.

— Al şi Lili vor primi într-o jumătate de oră vizita lui Diaconu, pentru a-i conduce la procuror. V-am spus pentru ce. Grăbiţi-vă!

Îl salut aşa, din principiu, căci, prieteni cum suntem, nu mă aştept la răspuns.

Pe scări, am deosebită plăcere să-l întâlnesc pe iubitul *pater familias,* Panait-senior. Îşi descheiase, sportiv - deh! - cravata într-un mod care depăşea pretenţiile anişorilor înscrişi în buletinul de identitate. Atins de oboseală, gâfâie transpirat în costumul de tergal gri-petrol, umflat în coate şi genunchi. Mimează o bună dispoziţie spontană şi-mi întinde mâna pentru salut. Ar trebui să pricep din gest câtă cinste îmi face.

— Bună ziua, tovarăşe locotenent! Ne-aţi vizitat? Foarte frumos din partea dumneavoastră! Ah, în oraşul ăsta este atât de puţină lume preocupată de binele aproapelui... Dumneavoastră constituiţi o fericită excepţie şi, credeţi-mă, eu şi familia mea ne bucurăm din inimă că nu ne-aţi uitat.

Mie-mi spui! În ipocrizia lui, bătrânul este fermecător, blondelor!

— Chiar plecaţi? simulează o surprindere disperată. Nu se poate! Sunteţi invitatul meu. Doresc să ciocnesc un păhărel, de adio..., fiindcă vreau să fiţi primul care află: am hotărât să plecăm. Ne aşteaptă producţia, prietene locotenent, realizarea bunurilor materiale necesare

societăţii. Dumneavoastră, tinerii, vă gândiţi la distracţie, dar noi, cei trecuţi prin atâtea greutăţi..., noi nu avem clipe da răgaz. Am mers la prietenii din oraş şi le-am comunicat hotărârea de a pleca fără zăbavă la muncă. Nici nu voiau să audă: „Cum, abia aţi venit şi vreţi să plecaţi? Nu se poate! Insistăm să mai rămâneţi, vă rugăm...” Ei, tinere locotenent, ştii ce le-am spus?

Mamă, ce minciuni!

— Nu-mi dau seama.

— Locul meu este acolo, în focul întrecerii pentru depăşirea sarcinilor asumate! Aşa le-am spus. Fără îndoială, au insistat, dar nu m-am dat bătut. Eu, tinere locotenent, ştiu să-mi impun punctul de vedere. Până la urmă, au înţeles că hotărârea mea este nestrămutată. M-au îmbrăţişat, cu lacrimi în ochi, exprimându-şi tristeţea că părăsesc atât de repede aceste meleaguri minunate şi pe destoinicii locuitori din Bărăgan, pe care i-am simţit permanent alături de mine în aceste zile de neuitat... „Dragul nostru prieten, nu te-ai schimbat deloc, ai rămas la fel de neînduplecat, aşa cum te ştim din fragedă copilărie... O, dragul nostru prieten!”

— Tata, ai de gând să mai trăncăneşti mult? Termină! se aude vocea poruncitoare a Marcelei.

Probabil ne ascultase de la început, altfel nu-mi explic furia-i clocotitoare. Pur şi simplu îl nimicea cu privirea pe *papa.* Era ca o fiară. Poate exagerez, aşa sunt eu sensibil când este vorba de blonde, dragelor! Ştiu că vă este greu să pricepeţi, dar puneţi-vă în situaţia dată şi vă va fi mai uşor.

— O, fiica mea! explodează parşiv Panait. Cine te-a supărat, de ce sunt trişti ochişorii tăi? De ce ţi-e vocea încărcată de durere, copilă scumpă?

— Dar, termină odată! M-am săturat!

— Şi eu, Marcela! Am hotărât să plecăm, m-am rugat de prieteni să ne scuze că plecăm. Cu mare greutate au

acceptat! Văd că am asentimentul tău. Tocmai îi explicam tovarăşului locotenent raţiunile personale care fundamentează logic...

Iarăşi, sporovăieli! Cu nemiluita!

— Ştiu, tata! Ne-a explicat tovarăşul locotenent care-i *baza fundamentului.* Nu te mai obosi să baţi câmpii cu sarcinile tale. Strânge-ţi harta liniştit, nu plânge nimeni că-ţi iei tălpăşiţa, fii sigur!

— Ştiaţi? tresare uluit Panait-senior, abandonându-şi euforia nostalgică, afişată cu atât talent.

— Cu siguranţă...

— El i-a sfătuit pe prietenii tăi să te invite să-ţi faci bagajele. Ale mele sunt gata. Lili, ai terminat? Al, tu te mai foieşti mult? Mişcaţi-vă! Asta-i, tata! Iar tu stai şi-i plângi locotenentului pe umăr! Frumos îţi şade!

Demnitatea suverană a lui Panait s-a topit definitiv, descompunându-se într-o pozã jalnică: „Bine, dom'le, mă laşi să trăncănesc ca un caraghios?"

— Ştie tot. Auzi, tata? Tot! Al şi Lili mai rămân, va trebui să le găsim cameră cu chirie în palatele cu chirpici din S.: *sarcinile lor artistice* vor continua la dispoziţia procurorului. Se pare că fecioara Lili te va pricopsi cu un nepot de împrumut, prin grija lui Nic Vasiliu. Şi-a plătit şnapanul poliţele pentru legăturile lui Al cu Rodica...

Oho! Vedeţi că Marcela nu se mai poate stăpâni? Sau bănuieşte că ştiu mai multe decât m-am vrednicit să le destăinuiesc? Oricum, e bine! Veţi vedea de ce!

Panait este complet năucit.

— Strânge-ţi harta şi ia-ţi tălpăşiţa cât timp încă nu eşti *rugat frumos* să mai rămâi *ca oaspete drag* al acestor *meleaguri minunate.* Lili, adu-mi geamantanul! Al, ajută-l pe tata! Adu-i harta lumii, noi plecăm!

— Stai, fiica mea! încearcă să o strunească Radu Panait. Ce-i graba asta? Nu te pripi! Al este fiul meu, nu-l las singur...

— Zău? Atunci rămâi cu fiul tău! L-ai trecut în executarea unei sarcini de sâmbătă seara, ori l-aţi scăpat din braţe, când era mic, şi a căzut în cap. Altminteri n-ar fi ieşit din el un neisprăvit atât de perfect. Adio! Succes!

Şi smulge geamantanul adus de Lili.

— Marcela, n-am pus sutienul roz în geamantan..., încă nu s-a uscat! spune Lili, cu obişnuita-i lipsă de tact.

— Poartă-l tu! Neroado! o complimentează dispreţuitor. Te potriveşti cu frate-meu ca tusea cu junghiul. Veţi forma un cuplu strălucitor, deştepţilor!

Se scufundă corabia, blondelor! Se salvează cine poate. Marcela aruncă geamantanul pe bancheta Renault-ului, trece la volan şi demarează, împroşcându-ne cu pietrişul din faţa vilei.

— Aici este mâna lui Chitiu! izbucneşte Radu Panait, amintindu-şi de şeful meu. El mi-a făcut-o!

— Credeţi?

— Numai el! izbucneşte cu obidă, învins.

— Vă înşelaţi! Căutaţi răul în ograda dumneavoastră şi veţi ajunge la concluzii mai realiste! îl sfătuiesc, îndreptându-mă spre Volkswagen.

În curtea vilei pătrunde duba.

— „Copiii” te aşteaptă! îl anunţ pe sergentul-major Diaconu. Ocroteşte-i cu devotament.

— După aceea, la ce adresă continuăm misiunea?

Îi întind un petic de hârtie cu numele persoanei ce urmează a fi reţinută şi adresa. Vreţi să ştiţi despre cine-i vorba, blondelor? Aveţi puţintică răbdare!

*

În Faţa Crivăii, un buldozer muşca lacom din buza maidanului, înaintând ameninţător spre palatele de chirpici, scăpate de la asaltul trupelor de artişti ale regizorului Nic Vasiliu.

Alături, rânjeau gropile fundaţiilor viitoarelor blocuri, umbrite de siluetele a două astfel de construcţii, primele din oraş, aflate în curs de finisare. „Katanga” căpăta contururi noi, împingând cu coatele de beton armat ale celor „500 apartamente” restul mărunţişurilor de paiantă şi chirpici, acoperite cu stuf şi carton gudronat.

Ariergarda vechilor construcţii aştepta noi hărţuieli din partea buldozerelor şi excavatoarelor. În curând, prin ogrăzile personajelor aflate cu chirie aveau să mişune basculante şi noul detaşament de constructori în salopete. Grupurile „bronzate” dintre localnici pândeau prăbuşirea paiantelor, pentru a se năpusti în noile apartamente cu liota lor de copii şi neveste.

Mă întâmpină Samanta şi încă vreo două ţigănci blonde şi cu dinţi de oţel. Se putea altfel? Sunt proaspăt bătute! Măr! Umflate şi învineţite, dar vesele de parcă ar fi vizionat un film cu Stan şi Bran.

Ridic mâinile spre cer, în semn că sunt sărac lipit pământului, să priceapă că azi nu vor primi pomană. Şi bine fac, pentru că intrasem în colimatorul puştilor cu fundul gol, gata să mă implore ferm: „Dă şi mie, dă şi mie!” Rujan, tizul meu întru glorie locală, plin de praf, orăcăie disperat, vârându-şi nasul prin bluza întredeschisă a maică-sii.

— Care *blundă*? Aia mică şi zbârâită?

Îmi arată locuinţa unde-i cazată Dora Florescu, blonda scundă, durdulie, cu păr gen Angela Davis şi picioare model sticlă de lampă.

Răspunde degrabă la apel, mobilizată de intervenţia sonoră a Samantei. Este destul de ciufulită Dora Florescu şi îmbrăcată într-o pijama cu pantaloni scurţi, ceva interesant, dar care n-o avantajează…

— Am ghicit, îşi făcea siesta!

— George Cornea?

Pricepe repede, Dora Florescu e o fată inteligentă şi

anumite lucruri nu mai trebuie explicate.

— Chiar trebuie să vă însoţească? Ştiţi situaţia lui de acasă? După ce l-am cunoscut pe taică-său, îmi dau seama că va fi o lovitură prea mare. Chiar nu se poate altfel?

— Declaraţiile sunt contradictorii, iar el a fost prezent în împrejurări dintre cele mai suspecte. Simplul fapt al participării la plimbarea nocturnă a cadavrului Rodicăi Banu este suficient pentru a răspunde penal. După cum observaţi, avem motive legale...

— George, scoală-te! strigă prin deschizătura uşii.

Băiatul nostru blond îmi prezintă omagiile căscând toropit de căldură. Am venit să-l reţin? De ce? Nenorocită treabă! Îi încurc toate socotelile.

Mie-mi spune?!

— George, angajăm avocat...

— Intră el în locul meu? se interesează cu o undă de insolenţă vizibilă de la colţul străzii.

Atât îi trebuie, căci urmează o punere la punct aproape ca acasă la taică-său, lipsind doar palmele ce condimentau exerciţiile de disciplinare. După câteva minute constat că-n Dora Florescu zace un potenţial dictatorial pe care şi-l doresc multe viitoare soţii. Aflu că, de la început, a încercat să-l scoată din grupul fraţilor Panait, că e un leneş fără pereche, pretenţios de parcă s-ar fi dat în leagăn cu neamurile nu ştiu cărui milionar şi aşa mai departe.

Nu scap nici eu prea ieftin: mă descoase minuţios asupra viitorului statut al lui George Cornea, cum trebuie să se îmbrace, să se încalţe, dacă îi poate da bani... Nu, că primeşte hrană gratuit; să ia un costum fără curea; nu-i nevoie de cămaşă, mai curând i-ar folosi o maletă[1]; să încalţe pantofi dintre cei fără şireturi. În privinţa statutului, este *reţinut,* în funcţie de modul cum vor evolua cercetările. După douăzeci şi patru de ore va emite

[1] Pulover.

procurorul mandat de arestare, ori îl va pune în libertate, urmând a fi cercetat la *fără frecvenţă,* cum s-ar spune în alţi termeni, mai accesibili celor neobişnuiţi cu litera Codului penal şi a Codului de procedură penală.

În zece minute sunt pregătiţi ca pentru o nuntă fără pretenţii. Îl conduce la dubă, sosită între timp, şi-l sfătuieşte din mers, să declare tot, aşa cum l-a învăţat şi taică-său. Să se gândească la bătrâni, în primul rând, că nu merită atâta dezonoare. Îi perie scame imaginare şi nu-l lasă în maşină până nu-i mai aranjează încă o dată gulerul maletei.

— Şi să nu faci pe deşteptul cu *ei!* continuă să-l dădăcească în privinţa atitudinii faţă de mine şi Garrison. Să vorbeşti civilizat, pleacă-ţi capul, nu te pune cu..., spui cinstit..., auzi, măi hahaleră?! Că dacă ascultai de mine, nu-ţi dădeai cămaşa peste cap. Las' că mai vorbim noi! îl „încurajează".

După ce duba dă colţul, Dora Florescu mă salută cu amabilitate exagerată, dar ce-i în sufletul ei se citeşte de la o poştă. Care poştă intră în atenţia ei: în cinci minute năvăleşte chiar la oficiul poştal. Probabil, să cheme ajutoare.

Aşa fac toţi: nici unul nu se lasă până nu mă ajută, trimiţându-şi neamurile şi relaţiile personale pe capul meu.

*

Deci, azi avem ordin să prindem criminali, blondelor! Dacă-i ordin cu plăcere! Nu?!

Descalec la platoul filmului „*Pe urmele duşmanului*", unde sunt întâmpinat de Nic Vasiliu, acum cu multiple sarcini. Este echipat în uniformă germană şi-i, la fel, machiat blond, pentru a face faţă penuriei de artişti corespunzători. Mă întâmpină zâmbind cordial, satisfacţie trucată, de protocol, ridându-i pudra de pe obraji. Se laudă

că-i încântat.

— Şi eu! îl asigur. Tovarăşe regizor, am ordin să vă creez greutăţi! Ce părere aveţi?

— La ce vă referiţi?

— Îl arestez pe criminal. Nu ştiu cum se va simţi el, dar dumneavoastră, precis, veţi fi nefericit: vă subţiez echipa.

Îşi desface braţele într-un gest de om neajutorat.

— Ce pot să fac?

— Să-l eliberaţi de sarcinile profesionale pe Doru Marian. De acum va conlucra cu mine.

— El a comis...?

— Cine poate şti? Ce părere aveţi?

— Mizerabilă! Voi fi silit să îndeplinesc şi rolul de operator. Se tânguie, plecând în direcţia echipei. Marian, eşti la dispoziţia tovarăşului locotenent.

Operatorul îmi vine în întâmpinare, zâmbindu-mi de parcă i-aş fi cel puţin frate.

— O, tovarăşul locotenent! Mă bucur, poftiţi!

Îmi zâmbeşte mulieratic şi-şi scutură pletele, alintându-se de parcă venisem să-i fac curte.

— De ce vă bucuraţi?

— Aşa, când vin organele..., în faţa lor mă simt minunat. Excelent!

În prezenţa unuia ca ăsta te apucă dezgustul.

— Aveţi idee pentru ce am venit la dumneavoastră?

— Deloc!

— Se poate! Aţi auzit de cazul Rodicăi Banu?

— Da! Îmi era, oarecum, colegă. Temporar! Am fost ieri la înmormântare! Tristeţe mare, tovarăşe locotenent!

Puţin îi pasă. Dacă n-ar zâmbi atât, nu mi-ar fi atât de antipatic!

— V-a impresionat, da?

— Enorm! continuă să-şi arate dantura.

— Mda? Uite, dragule, eu caut criminalul…

— Succes!

— Mersi! Până una-alta m-am gândit să te arestez niţel. Aşa a hotărât şi procurorul! Ce părere ai?

— Glumiţi! zice, hlizindu-se. Mă faceţi să râd!

— Hai, râzi, fetiţo! i-o trântesc.

Nic Vasiliu aşteaptă prin preajmă, urmărind atent dialogul nostru în doi peri.

— Vă pot fi de folos? se interesează.

— Am nevoie de doi martori.

Regizorul mă *serveşte* prompt cu doi figuranţi.

— Şi dacă tot v-aţi oferit să mă ajutaţi, chemaţi contabilul să ia în primire materialele din dotarea lui Doru Marian. Va fi ocupat un timp...

— Nu glumiţi? continuă să zâmbească operatorul.

— Nu, scumpule! Ai putea să-mi spui de ce m-ai urmărit pas cu pas?

— De plăcere! mi se confiază persiflant. Numai de plăcere! Vreau să scriu un scenariu şi doream să ştiu, pe viu, cum acţionează un criminalist pur-sânge. Pentru aşa ceva mă arestaţi?

— Nu!

— Atunci?

— Ştii tu foarte bine! Ancheta se va efectua la birou. Deocamdată vom face o mică percheziţie corporală şi domiciliară. Ieri, când dormeai, am confiscat o pereche de cizme şi o motocicletă aflate în dotarea ta. Ele au fost folosite de cineva care s-a ţinut scai de mine. Ai ceva de spus?

— Absolut nimic.

— Perfect! Care-i profesia ta de bază?

— Operator...

— Eşti sigur?

Scot carnetul de notiţe şi-i citesc din însemnările conspectate după raportul lui Diaconu. El, v-am spus, a dat iama la Buftea şi s-a informat precis despre viaţa şi activitatea membrilor echipei de filmare.

— Dragă, ai absolvit Şcoala tehnică sanitară şi ai profesat, un an, ca asistent, undeva, în provincie, aproape de Alexandria.

— Şi ce-i cu asta?

— Mă gândeam că poate ţi-ai mai făcut şi altă dată *meseria.* Să zicem, sâmbăta seara, într-o locuinţă din Faţa Crivăii, iar clientă ţi-a fost Rodica Banu. Ce părere ai?

— Orice-i posibil! Dar aveţi nevoie şi de probe, nu?

— Desigur! Avem martori că ai fost văzut intrând şi ieşind de acolo... Avem amprente rămase fără stăpân... Şi încă multe altele, ca, de pildă, declaraţiile lui Al Panait.

Le fac semn martorilor asistenţi să se apropie şi începem cercetarea, dar Nic Vasiliu îmi cere permisiunea să ne însoţească.

Nu am nimic împotrivă!

— Deci nu ai nimic de declarat! Te întreb pentru ultima oară!

— Nimic!

— În regulă!

Le explic martorilor ce avem de făcut: căutăm instrumente folosite pentru provocarea avorturilor şi câteva mii de lei în bancnote de câte douăzeci şi cinci de lei fiecare.

În sfârşit, intervine o modificare substanţială în fizionomia lui Doru Marian. A început să capete ceva din culoarea prazului. Verde!

— De ce nu întrebaţi aşa? mă găseşte tot pe mine vinovat. Sigur că am vreo trei-patru mii de lei în bancnote de câte douăzeci şi cinci... Nu-i voie?

— E voie, scumpule! Depinde de unde-i avem. Tu ai bani, dar nu şi voie să-i procuri provocând avorturi.

— Dovezi!

— Ia-o uşor! Încă o dată te întreb: ai de făcut vreo declaraţie prealabilă? Nu? În regulă! Vom ridica bancnotele pe bază de proces-verbal, desigur. Pe ele se

găsesc şi amprentele celui ce ţi le-a dat! După aceea, le explic martorilor, căutăm şi instrumentele avortive...

— N-am voie să le posed?

— Uite, asta chiar nu, iubitule! Simpla deţinere constituie infracţiune, faptă ce se răsplăteşte cu un „concediu" frumuşel. După cum vezi, numai pentru atât am motive să nu plec de aici cu mâna goală. Te iau cu mine, iubitule! Îmi pare rău de regizor că-i împuţinez echipa, dar ce să fac? Fiecare cu ale sale.

— Recunosc! se hotărăşte.

— De bună voie?

Acum zâmbesc eu.

— De bună voie! exclamă puşlamaua, parcă temându-se că nu-i iau declaraţia în seamă.

Îl îndemn să se aşeze la o masă din holul barăcii de *pefele* şi continuăm tratativele:

— Declari *tot,* dar absolut *tot,* înainte de percheziţie sau după aceea?

Întrebarea-l face grogy. Nu-i prost pe cât pare. Ştie exact ce vreau de la un „isteţ" ca el: ori îmi înşiră exact ce are pe suflet şi scriem mai întâi declaraţia, apoi facem percheziţie, ori facem prima dată descinderea şi, după aceea, poate să recunoască şi că l-a împuşcat pe Kennedy... Luaţi-o cum vreţi, blondelor! M-am săturat să fiu plimbat de colo-colo!

— *Tot!* se hotărăşte Doru Marian.

Cu hărnicie demnă de invidiat, în alte împrejurări, mărturiseşte în scris cu ce s-a ocupat în ultima săptămână. Rodica Banu, cu vreo zece zile în urmă, a început să-l tatoneze în legătură cu efectuarea unui avort. Voia să ajute o prietenă, aşa pretindea ea. Doru Marian, la început, s-a lăsat rugat, apoi a consimţit. Vineri au stabilit amănuntele: operaţiunea costa cinci mii de lei, n-a voit să modifice preţul în ruptul capului. Locul, deşi nu prea strălucit, i-a convenit: în noua locuinţă închiriată în Faţa Crivăii. Au

căzut de acord pentru duminică dimineaţa. Sâmbătă seara a trecut pentru a recunoaşte terenul şi s-a hotărât imediat să o chiureteze, dimineaţa riscând să fie văzut de gazde. Zis şi făcut! Dar ea nu avea atunci banii. Cineva trebuia să-i aducă a doua zi, dimineaţa, cum stabiliseră iniţial. Acel cineva n-avea de unde să ştie că Rodica Banu şi Doru Marian efectuaseră „operaţia” încă de sâmbătă seara.

Declaraţia se lega: Al Panait fusese văzut sâmbătă seara grozăvindu-se, la Didileaua, cu teancurile de bancnote, să pună pe jăratic inimile sensibile. Duminică a venit la Rodica Banu, însă nu l-a mai găsit pe Doru Marian.

Abia luni, după ce au plecat de la petrecerea consumată în locuinţa doctorului Nicola, a primit banii de la Al Panait.

— Când am făcut percheziţia la doctorul Nicola, sprijineai gardul să nu cadă?

— Aşteptam banii. Rodica precizase, după câteva tatonări, că abia după ce vor pleca de la sindrofie îi primesc. Nu mi-a explicat de ce.

— Ce părere ai despre moartea ei?

Ridică din umeri nedumerit:

— Dacă a murit, a murit, n-am cum s-o întorc. Operaţia părea că a reuşit de minune. De unde să ştiu eu că, după patruzeci şi opt de ore, va deceda?

Vorbeşte de parcă s-ar referi la un galoş.

— Se mai întâmplă! subliniază pe acelaşi ton.

Blondelor, ca să vedeţi ce simple par tragediile! Uite, aşa, încet-încet, îţi pierzi încrederea în semeni.

Operăm descinderea, îl fac pachet pe Doru Marian şi-l predau cu acte în regulă sergentului-major Diaconu, sosit cu duba.

— Ascultă, îl întreb în timp ce-şi ocupă locul între membrii escortei, de ce te-ai ţinut după mine ca disperatul?

— Din curiozitate. Voiam să ştiu cum procedaţi.

Uite cum se umple pământul de detectivi, blondelor!

Diaconu mă salută cu tot dichisul şi, înainte de a-l încredinţa procurorului, îi dau o notă cu numele celor ce urmează să-i ţină companie lui Doru Marian şi locul de unde pot fi ridicaţi. Dacă am hotărât să prindem criminali, să ne ţinem de treabă.

În acţiune, zi şi noapte

Războiul era în toi, blindatele de carton - târâte la ştangă de două autoturisme I.M.S. - călcau sub şenilele de şindrilă mândria bravilor combatanţi... De pe margine, Nic Vasiliu dirija entuziasmul năvalnic ce avea să zdrobească arătările sinistre cu designul sub formă de cruce, plantat de o parte şi de alta a turelelor.

— Bărbia sus, privirea spre orizont! răcnea unei echipe de puşcaşi, desprinsă spontan dintr-un lan de porumb lipit cu ipsos pe platoul manevrelor belicoase.

— Îmi este îngăduit să vă sugerez un armistiţiu? îmi vâr nasul în afacerile consumate pe vremea când taică-meu nici nu se gândea că va oferi contemporanilor un viitor destoinic ofiţer criminalist.

Cum, nu?! Nic Vasiliu şi trupele lui eterogene îmi stau la dispoziţie permanent, zi şi noapte.

— Deci, pot să abuzez?

— Ei, nici chiar aşa! mă roagă regizorul. Am văzut că aţi pornit la vânătoare şi, dacă mai arestaţi câţiva combatanţi, îmi daţi tot războiul peste cap.

Pe undeva are dreptate. Nu mă abţin să-i fac plăcerea de a recunoaşte că-n materie de aprecieri este pe calea cea bună, deşi nu-i ajută la nimic.

— În ce ar consta sprijinul meu pentru cazul dumneavoastră?

— Un fleac! Venisem să rezolv un singur amănunt din dosar, abia îndrăznesc...

— Vă rog, nu vă formalizaţi! mă încurajează prieteneşte regizorul, conducându-mă în baraca-stat major, unde l-am găsit cu două zile în urmă, noaptea, dormind somn dulce legănat de vise, înainte de a purcede către bălţile doldora de lipitori, ţântari şi alte vieţuitoare specifice mediului acvatic.

Trebuie să înţelegeţi, blondelor, că Nic Vasiliu este echipat pentru lucru: hitlerist din cap până-n picioare, iar faţa - prin grija maestrului de machiaj - se ascunde sub un cearşaf de pudră şi alifii tencuite artistic. Sobru şi politicos, îmi deschide uşile cu o mână ce denotă eleganţă, nu slugărnicie, cum ar părea unui neavizat.

— Deci, aţi venit pentru un fleac?

— Exact! Vă deranjează?

— O, nu, deşi aş voi să vă ajut substanţial!

— Vă mulţumesc!

Mă aşez pe scaunul lui, în spatele biroului, invitându-l să ia loc undeva în economia camerei. Gestul îl descumpăneşte oarecum, mi-a întins un deget şi i-am luat toată mâna. Şi-apoi, oamenii sunt foarte sensibili când stai pe scaunele lor. Se simt frustraţi.

— Ziceaţi că vreţi să mă ajutaţi! Minunat, tovarăşe Vasiliu, oferta este cu adevărat binevenită. Apropo, subalternii dumneavoastră m-au plimbat de colo până colo, m-au minţit când au vrut şi când n-au vrut, mi-au încurcat treburile pe întrecute... Recunosc, sunteţi singurul care aţi fost constant, în tot ce aţi făcut, din prima clipă...

— Nu înţeleg!

— Lămuream „mărunţişul” acela...

— „Un fleac”, aţi spus.

— Exact!

— Nu am înţeles la ce se referă.

— A, da, criminalul!

— Vreţi să spuneţi că „fleacul”, „mărunţişul”...

— Daaa! Sigur că da! Toate afacerile-s încheiate, a mai rămas „amănuntul”, ca să folosim încă un termen.

— Dar nu l-aţi arestat? Toată ziua aţi mişunat printre actorii mei şi aţi arestat pe săturate...

— Nu chiar!

— Cei arestaţi au roluri neesenţiale! devine grav. Înlocuirea nu pune probleme capitale. De acum, mi-au rămas *titularii!* Dacă intraţi în actorii cu nume sonore, nu-mi rămâne decât să consider că nimic nu mai poate salva filmul.

— S-ar putea să aveţi dreptate! Cu sprijinul dumneavoastră, actorii principali şi tehnicienii vor rămâne la posturile lor. Vă convine?

— Să presupunem că da! Cum veţi rezolva cazul în asemenea condiţii?

— Relativ simplu: vă arestez pe dumneavoastră şi basta! Ce părere aveţi?

— Glumiţi, desigur! îl imită pe Doru Marian.

— Ei, nu chiar! Deşi, pentru mine, îndeplinirea ultimei misiuni, dacă nu o glumă, oricum, rămâne o formalitate.

Mă las pe spate în scaunul cinematografiei, într-o poză care îl pune în gardă.

— Când spuneaţi că i-aţi cunoscut pe toţi Panaiţii. Corneştii şi blondele astea frumuşele?

— Abia acum!

— Ei, vedeţi, dragă tovarăşe Vasiliu, întrebarea v-am adresat-o din primele momente când am avut prilejul să vă cunosc. Şi atunci tot aşa aţi răspuns. Aţi greşit din primele clipe: pe actorii dumneavoastră „în devenire” i-aţi cunoscut ceva mai devreme. Acceptând că vă aflaţi sub presiunea unei amnezii, îmi fac datoria să vă pun la dispoziţie copiile câtorva imagini de la Marea Neagră, anul

trecut, alături de Rodica Banu, Corina *As-univ,* operatorul Doru Marian, fraţii Panait, Lili... Ce părere aveţi?

— Asta nu spune nimic! continuă să-l imite pe Doru Marian.

— Desigur! Deşi, pentru creditul ce trebuie să vi-l acord, contează totuşi! Ce părere aveţi?

— Pentru cât valorează constatarea, ca probă în instanţă, îmi pot permite să râd!

— Râzi, prietene! Dar râzi prea curând!

— Pot să râd tot timpul, până la sfârşit.

Inteligent, n-am ce zice!

— Ne-aţi povestit sobru, mie şi şefului, că aţi asistat la o discuţie telefonică, între Al Panait şi doctorul Nicola, în legătură cu un chiuretaj. Unu: chiuretajul se isprăvise de mult şi Al Panait nu era nebun să poarte o asemenea discuţie la telefon; în al doilea rând, autorul fiind Doru Marian, amestecul doctorului Nicola rămâne o trăsnaie; demnă de un scenarist, nu de un regizor ca dumneata. În plus, la ora aceea, fraţii Panait nu se aflau pe platou, ca de altfel întreaga echipă. Înţeleg să mă păcăliţi pe mine, suntem - de-acum - cunoştinţe apropiate, dar cu şeful ce-aţi avut?

— Cred că şi acum pot să râd!

— Crede fiecare ce vrea! Numai că la ora când a fost ucisă Rodica Banu, Al Panait şi grupul erau la Didileaua, se ciorovăiau cu mine, de-ţi era mai mare dragul. Insuficient documentat, aţi calculat greşit, ceasul v-a funcţionat aiurea. Doreaţi cu tot dinadinsul să-l „înfundaţi” pe Al Panait, dar scenariul a fost presărat şi cu alte greşeli... Ei, ce părere aveţi?

Întrebarea asta are menirea să-l deruteze pe interlocutor şi încă n-am întâlnit pe cineva care să se simtă în apele lui de câte ori i-am adresat-o.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi!

Ei, pe naiba! I-am spus doar: filmul său s-a isprăvit!

— Ştiu, eraţi exasperat că nu-l arestăm mai curând pe Al Panait, vă deranja faptul că nu găsim mai repede probe ale vinovăţiei... Şi aţi supralicitat! Iar în noaptea conflictului de la Giurgeni, v-aţi hotărât să forţaţi nota: m-aţi prevenit să-mi iau pistolul, pentru a pregăti lichidarea mea într-o situaţie confuză. Cam departe te-a dus imaginaţia, regizorule! trec la singular. Şi-apoi hotărârea de a vârî în tolba justiţiei doi criminali - Al Panait şi Doru Marian - este de domeniul altor scenarişti, mai de soi... Îţi era indiferent care dintre ei intră la apă, ca autor principal, sau mizai pe disocierea evenimentelor: asasinarea Rodicăi Banu de către Al Panait, iar chiuretarea Rodicăi şi uciderea mea să rămână în seama lui Doru Marian. Pe primul voiai să te răzbuni, pe cel de-al doilea îl implicai pentru a grăbi închiderea dosarului. Iar ai calculat greşit: în clipa când am venit la barăcile platoului, noaptea, nu ai ştiut dacă Doru Marian s-a întors de la Bucureşti. Ba, ai fost sigur că m-a urmărit şi te-ai hotărât să joci cartea lui. Cizmele de cauciuc, cu trifoiul cu patru foi, salopeta, motocicleta..., toate se aflau acolo, la baracă, iar Doru Marian - în Bucureşti. Am încă o întrebare: poţi să-mi arăţi pijamaua cu care erai îmbrăcat atunci, noaptea, când te-am trezit din somn?

— Vreţi să o îmbrăcaţi dumneavoastră?

— Nu mi se potriveşte! Şi-apoi este plină de noroiul din mlaştină. Te-ai îmbrăcat cu salopeta direct peste pijama, aici, în faţa mea. Îţi aminteşti? Desigur, o vom găsi, la percheziţie, plină de noroi!

— Aveţi dreptate, recunoaşte, am ieşit în curte şi am alunecat într-o băltoacă...

— Nu se potriveşte, Nic Vasiliu! Vom face expertiza noroiului şi, te asigur, compoziţia celui din bălţile Dunării este alta decât cea a noroiului din curtea şantierului cinematografic. Ce părere ai?

— Poate s-a îmbrăcat cineva cu pijamaua mea!

— Da, e o ipoteză foarte interesantă. Numai că nu sunt sigur dacă puştii de la grădiniţă nu vor face ceva pe ei de râs, în eventualitatea că încercăm să le-o povestim! Asta ne-ar mai trebui, să stricăm şi copiii! Eu cred că ne vom înţelege civilizat, între noi, ca doi băieţi mari ce suntem.

— Pentru o crimă şi o tentativă...

— Aa, ştii încadrarea juridică a faptelor...

— Presupunând că..., devine puţin maleabil.

— Ei, una peste alta, ca să nu mai lungim vorba, dragă regizore, ai mai săvârşit o greşeală... Fatală, însă: după ce ai ucis-o pe Rodica Banu, ai şters toate amprentele din cameră, ai frecat şi lustruit toate obiectele cu care ai venit în contact. Frumos pentru un criminal, dar ai uitat că lucrurile prea bine puse la punct păstrează o pată cât de mică, şi ea iese cu atât mai mult în evidenţă, cu cât în jurul ei este limpeziş. O amprentă, două fragmente, de fapt, au scăpat „toaletei" generale efectuate în camera Rodicăi Banu. Le-a creat degetul mare de la mâna dreaptă pe mecanismul de închidere a lănţişorului medalionului. Acolo ai apăsat cu toată forţa, când ai strangulat-o!... Dacă amprenta ar fi fost găsită în altă parte, poate ar fi existat dubii asupra momentului şi condiţiilor creării. De astă dată, concluziile sunt certe şi-i oferă procurorului prilejul să semneze fără ezitare mandatul de arestare.

Îi arăt documentul. Siguranţa lui Nic Vasiliu dispare cu desăvârşire. Mai încearcă o stratagemă:

— După câte ştiu, pentru a compara amprentele trebuia să mă invitaţi să-mi luaţi impresiunile digitale, aşa cum aţi făcut cu ceilalţi...

— Vai, dar vi le-am luat!

— Când?

— În atâtea împrejurări. V-au rămas pe obiectele din dotare, pe sticlele de Pepsi, paharele de apă, căştile de cafea... A fost ideea procurorului, recunosc! El semnează mandatul de arestare şi are dreptul să fie sigur de măsurile

pe care le dispune. Ce părere ai?

— M-aş fi mirat eu să fiţi atât de generoşi, fără a căuta un *câştig* într-o situaţie care vă interesează.

— Întrucât sunteţi clientul procurorului pentru mai multă vreme, propun să nu-l lăsăm să ne aştepte. Cu procurorii, regizore, este bine să fim delicaţi, crede-mă! Dacă abuzăm de răbdarea lor, riscă să-şi piardă încrederea în noi, şi-i păcat!

De acum, blondelor, în ce mă priveşte, viaţa-i roz: dosarul *Rodica Banu* se îndreaptă spre grija altor specialişti, iar mie-mi rămân amintirile. Cam mizere, ce-i drept. Nic Vasiliu s-a întrecut cu gluma. Am văzut câţiva criminali cu justificări cât de cât onorabile, dacă expresia se potriveşte unei omucideri, dar la el a operat răzbunarea păcătoasă, axată pe fumurile cineastului care confundă ficţiunea cu realitatea. Şi, ceea ce este extrem de grav, pentru o asemenea persoană - subaprecierea detectivilor de provincie: pentru toată isprava pusă la cale, a găsit de cuviinţă să-şi plimbe armata lui de operetă aici, convins că subtilităţile trec neobservate. S-au mai păcălit şi alţii!

— Deci, de alaltăieri seară ţi-ai dat seama că..., mă tutuieşte Nic Vasiliu.

— Exact; am venit special la baracă să te anunţ că mă aflu în localitate şi Doru Marian s-a ţinut scai de mine... Ai muşcat din nadă, deşi verificarea mă putea costa foarte scump. Acolo, în mlaştină, m-am convins că tu eşti criminalul. Pentru mine rămâi *omul din mlaştină!*

— Omul din mlaştină? Mda! Numai că nu sunt singurul! Şi tu eşti tot omul din mlaştină! Fiecare avem mlaştina noastră şi ne afundăm în ea fără şansă. Dacă mă gândesc bine, în fiecare zace un *om din mlaştină!* Ne naştem, ne bălăcim şi sfârşim în ea, indiferent de calitatea ce-o avem!

— Acum, cred, este cazul să te demachezi! Da, da, nu mai are rost să te ascunzi sub pudră şi alifii. În mlaştină ţi-ai şifonat figura, căutându-mă prin smârcuri şi bulboane.

I-o spun că nu cumva să-i treacă prin cap că am înghiţit gogoaşa despre sacrificiile lui pe altarul cinematografiei. Da, pricepe că m-am ţinut destul de bine pe urmele sale şi începe să-şi facă bagajele, în sensul că-l convoacă pe un funcţionar cu probleme de administraţie şi-l sfătuieşte să preia, din punct de vedere economic, rămăşiţa armatei.

În drum spre maşină, se interesează:

— Recunoaşterea faptei se ia în considerare?

— Fireşte, numai că în cazul nostru vine târziu.

— Dar dacă aş fi făcut un autodenunţ?

— Asta da, recunosc, ar fi fost o lovitură!

— Primeşte-o! mă face K.O., punându-mi la dispoziţie copia la indigo a unui înscris autograf.

Vreţi să vă spun ceva, blondelor? Şmecherul de Nic Vasiliu a simţit că i s-a scurtat frânghia şi a redactat un autodenunţ în toată regula: din gelozie a ucis-o pe Rodica Banu şi aşa mai departe. Zicea acolo că s-a aflat sub imperiul unei emoţii puternice, nu şi-a dat seama ce face, dar acum, ros de remuşcări, roagă organele de stat să-l aresteze degrabă, căci el este asasinul.

Frumoasă întorsătură, n-am ce zice!

— Unde-i originalul?

— La poştă: l-am expediat ieri pe numele procurorului la... post restant! Mandatul de arestare a fost semnat azi, deci după ce am expediat autodenunţul, aşa că avocatul meu va avea o misiune mai uşoară.

Aţi văzut, blondelor, ce cacialma?!

— De ce-ai expediat scrisoarea la post restant?

— Nu bănuieşti?

Ei, da! Pricep! Dacă îl arestez, să facă uz de autodenunţ. Dacă nu, să meargă frumuşel la poştă, să-şi ridice plicul şi să-l facă mici fărâme, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

Tocmai când aveam partida câştigată, ne trezim că beneficiem de o remiză chinuită!

*

Mai lungă-mi pare calea, acum la-ntors acasă, cum spusa poetul! Mannix, desigur, ar fi cules aplauze cu nemiluita, o sumedenie de contemporane blonde şi brune l-ar fi albit cu pupatul. Pe mine, dragele mele, nu mă pupă nimeni, nu mă pasc strângeri în braţe.

Cam aşa cuget şi-mi fac curaj, traversând fructuos câteva magazine alimentare, pentru a face, până la refuz, plinul unei sacoşe încăpătoare. Iau şi mâncare, şi băutură, ca un gurmand păcătos, şi, sub povara sticlelor, cutiilor şi pachetelor, mă îndrept spre domiciliu.

După ce am devorat jumătate din provizii, am căzut în braţele lui Morfeu. Pe aripile viselor, gândurile mi s-au întors în preajma „eroilor" de până acum.

Am traversat suita peripeţiilor care au umplut dosarul şi m-am văzut, din nou, cu sacoşele în faţa porţii! Brusc, filmul a luat o altă întorsătură! Se făcea că Fordul era tolănit lângă bordură, în apropierea casei. A fost nevoie de un claxonat energic pentru a-mi atrage atenţia. N-a lipsit mult să scap sacoşa pe trotuar şi să amestec, la propriu, mâncarea cu băutura. La volan, ca o floarea soarelui, mă ţinea în reflector o blondă tulburătoare: Corina *As-univ.* Asta da, surpriză! Ce vis?!

— Hello, Biby! îmi zice, trântind portiera maşinii şi mă ia de braţ ca pe răniţi.

— Ştiai unde locuiesc?

— În urbea voastră se ştie totul!

— Nu crezi că nevastă-mea s-ar putea să aprecieze eronat gestul tău?

— Biby, se poate...? Te-am avertizat, doar, că în oraşul vostru nu-i posibil să păstraţi secretele. Despre mariajul tău strălucitor am aflat încă din comună învecinată.

— Perieţi?

— Cam aşa ceva!

— Dacă mai ştii ceva, te rog să-mi spui, nu cumva să devin ridicol, prezentându-ţi drept noutăţi cine ştie ce vechituri.

Îmbrăcată într-un pantalon de catifea gri, o bluză albă de in şi pantofi fără toc, Corina *As-univ* arată ca o puştancă şmecheră, pusă pe şotii. Îmi vine să-i spun: „Ascultă, păpuşico, întinde-o urgent la grădiniţă şi lasă-te de afacerile specifice oamenilor mari!”

— Biby, tu mă descoperi! mă prinde.

— Mda! Arăţi minunat.

— Şi atunci eram la fel! mă amendează. Păcătosule, singur ţi-ai distrus familia: dacă rămâneai la mine, acum te-ar fi întâmpinat nevasta…

— Îţi promit că, de-acum, nu-ţi mai ies din cuvânt!

Râde mânzeşte şi mă despovărează de sacoşa doldora de cumpărături. Descui uşa şi-i fac loc în vastele mele apartamente. Blondei, fireşte, nu uşii!

Pătrunde cu o atitudine de mare doamnă, de parcă la mine ar fi fost, musai, un palat.

— Biby, mă uluieşti: la tine nu se mai poate mişca omul în voie de atâtea mobile! Începe să citească hârtiile întinse pe podea. Şifonier, masă, birou, bibliotecă, o sumedenie de scaune, Biby! Împinge cu vârful pantofului bucăţile de hârtie cu textul pretenţios. Dragule, va trebui să mă mişc prin cameră cu multă precauţie, să nu-mi fac vânătăi de colţul mobilelor. Uf! Îşi ridică braţele copleşită de căldură, apoi şi le aşază pe umerii mei, trântindu-mi un sărut zdravăn, să mă înveţe minte.

Interesant vis!

Aflat în legitimă apărare, iau măsuri în replică.

— Ei, dar ce a fost asta? râde. Biby, mă uluieşti, constat că putem… discuta. Aveam impresia că nu ştii să săruţi! Hai, ia-o de la început, deoarece îmi face impresia că te afli în grupa celor avansaţi.

Deşi am fost instruit să nu răspund la provocări, mă transform într-un civil care nu se dă înapoi din faţa unei agresiuni de acest soi, parând cu demnitate fiecare acţiune a adversarului. Şi adversari ca *As-univ* să tot ai!

— Biby, nu vreau să abuzez de mobila ta! Sfătuieşte-mă unde să-mi aşez obiectele de îmbrăcăminte! se interesează, trăgând peste cap bluză albă de in. Biby, nu ţi-am cerut permisiunea: pot să mă dezbrac, da? Nu cumva te jenezi, spune-mi-o deschis! mă înţeapă fără răutate.

— Poţi! Numai... dacă poţi! La nevoie, poţi apela la ajutorul meu, sunt plin de solicitudine.

— Îţi mulţumesc din inimă, Biby! Eşti un prinţ, dragule! Totuşi, unde-mi pun hainele?

— Dacă nu-ţi convine şifonierul, arăt spre coală de hârtie cu menţiunea „şifonier”, agaţă-ţi bluza, pantalonii şi restul pe foraiberele de la ferestre!

— Biby, eşti uluitor, pentru toate găseşti o soluţie. Zău, nu ştiu ce m-aş face fără tine! Prinde-o! îmi strigă, aruncându-mi o legătură cu chei. Biby, te implor, târăşte afurisita aia de maşină pe trotuar, oriunde-ţi convine, nu cumva să se împerecheze cu vreun tractor de proastă calitate... Caută în portbagaj, am adus un coş cu ceva ce ne-ar putea interesa...

Procedez întocmai şi mă returez în „castelul meu” precum calul lui Harap Alb înainte de a-şi face singur reparaţia capitală. Corina, întinsă pe salteaua pneumatică, privea tavanul într-o atitudine de relaxare totală.

— Biby, ştii de ce am venit?

— Numai dacă-mi spui!

— Vreau să te ajut să prinzi criminalul!

— Drăguţ din partea ta! Cine-i?

— Ghici!

— Mă pui la grea încercare, recunosc,

— Eu sunt criminalul, Biby.

Şi-a deschis braţele lateral, într-un gest de supremă

renunţare.

— Eu sunt criminalul, îţi place? Am venit să mă predau vie şi nevătămată! Se face proces-verbal pentru asta, dragule?

M-am trezit în zori, jumătate transpirat, jumătate îngheţat de răcoarea lăsată peste noapte. Cearşaful alunecase pe podea şi dormeam cu spatele umed, lipit de salteaua pneumatică.

— U-uuu! am exclamat, constatând că sunt singur-singurel, cuc sadea.

Corina, ia-o de unde nu-i. Hainele dispăruseră de pe foraiberele unde le agăţase la venire, iar trotuarul din faţa casei era pustiu, nici urmă de Ford.

Smulgându-mă treptat din năuceală, mi-am dat seama, pe deplin, că a fost un vis.

Epilog

Dosarul nostru cel de toate zilele

Într-un cotidian de mare tiraj, la rubrica de curiozităţi pe mapamond, am citit o informaţie care mi-a umplut, sufletul de amărăciune: în următoarele decenii vor dispărea blondele cu ochi albaştri. Treaba asta a fost stabilită de

savanţi prestigioşi, nu există îndoială că am risca, să fim traşi pe sfoară. Or, dacă blondele nu vor mai avea ochi albaştri, nu mai sunt blonde. Cine-şi doreşte blonde cu ochi albaştri, să-şi procure acum, cât timp mai găsesc, să nu aştepte să ajungă la mâna bişniţarilor!

Până una-alta, ne răsfăţăm fără să ne pese de acele vremuri ce ne vor paşte cu atâta cruzime. Ne lăcomim, aşadar, în continuare, fără să apreciem la justa valoare blondele care ne înconjoară de pretutindeni, în tramvaie, autobuze, săli de cinematograf, pieţe, la plajă, în teleferice, localuri de alimentaţie publică şi alte unităţi ale comerţului nostru socialist. Viitorul, se pare, îşi păstrează dreptul de a le răzbuna pe blonde, urmaşii noştri le vor duce dorul şi ne vor acuza că n-am fost capabili să le preţuim îndeajuns.

Dar pentru că am început cu dosarul acela, propun să actualizăm datele din evidenţă.

George Cornea şi Lili, după douăzeci şi patru de ore, au fost puşi în libertate, apreciindu-se că faptele lor conţineau un pericol social redus. Lili a trecut pe la mine şi m-a întrebat, nevinovată, ce fapte a mai săvârşit câinele de urmărire. I-am spus că a capturat singur, cu labele-i proprii, şapte criminali, opt tâlhari şi două farfurii zburătoare. A lăcrimat emoţionată şi nu m-a lăsat în pace până nu am dus-o în padoc. Nu-i venea să mai plece. „Domnişoară, i-am zis, am o sumedenie de treburi pe cap! Înfiaţi-l dacă vi-i atât de drag!” Vă aşteptaţi să-mi fi întors replica pe măsură, aşa cum, recunosc, o meritam! Aş! A explodat încântată: „Vai, ce bine!” Am luat-o de mână ca pe un bebeluş şi am dus-o la marginea oraşului, făcându-i loc într-un camion cu *şa.* Dar n-a ajuns la Bucureşti: în Căzăneşti, a zăbovit la familia şoferului, căruia îi prepară chifteluţe, sosuri, ciorbe şi ce se mai poate comite într-o bucătărie model. A lăsat baltă facultatea, nu era pentru ea, o întâlnesc des la Amara unde-şi plimbă cei trei copii, dintre care primul, născut înainte de termen. Ea spune că

din pricina unei răceli, însă dumneavoastră ştiţi atât da bine motivul, încât nu are rost să insistăm.

George Cornea, revenind pe mâna blondei lui zbârlită ca Angela Davis, s-a făcut băiat de treabă. Sunt colegi de familie şi de unitate, ingineri la un I.A.S., lângă Călăraşi. George Cornea mai scapă uneori controlul individual, dar îl aduce de căpăstru, la sânul familiei, Dora, fostă Florescu.

De altfel, nefericitul dosar a avut o soartă jalnică: a fost rupt în două, împrăştiindu-mi foştii clienţi. Pe Nic Vasiliu l-au trimis la Călăraşi, iar ceilalţi au rămas în braţele justiţiei din reşedinţa judeţului. Radu Panait a venit cu artileria grea: avocaţi unu şi unu, numai profesori, doctori şi docenţi, de n-aveai loc din pricina lor. Împricinaţii şi-au retractat cu toţii declaraţiile anterioare, altele proaspete - care mai de care mai parşive, excelent ticluite de avocaţi - au înflorit maiestuos pe altarul adevărului.

Eu m-am descurcat binişor: după ce i-am prins pe făptaşi, demonstrând păcatele fiecăruia, i-am predat cu arme şi bagaje lui Garrison. Ce-a fost pe capul procurorului, după aceea, să nu le doriţi, nici duşmanilor: l-au hărţuit şmecherii de avocaţi ca pe hoţii de cai, l-au alergat între S. şi Călăraşi până i s-au tocit pingelele unei duzini de pantofi. Să nu-i invidiaţi pe procurori, blondelor! Infractorii îi hulesc pe rupte, pentru că-i împing în faţa justiţiei, victimele se burzuluiesc - la rândul lor - că nu-i şterg pe infractori de pe suprafaţa pământului.

Până la urmă, doar Nic Vasiliu a fost condamnat, beneficiind de toate circumstanţele atenuante, la doisprezece ani închisoare. Ceilalţi au fost trimişi acasă, în baza articolului *optsprezece indice unu!* Ce veselie, cât entuziasm pe capul lor! Au năvălit la Didileaua ca apucaţii - Al Panait, Doru Marian, Marcela, avocaţii, cineaştii aflători încă în localitate - luând cu asalt toate mesele. Eram prin apropiere când i-au adus câteva taxiuri cu numere de Bucureşti, Renault-ul clanului Panait şi alte

maşini ale prietenilor. Canalia de Al Panait a virat în trombă pe lângă bordură, împroşcându-mă din cap până-n picioare cu apa dintr-o băltoacă:

— *Gud-bai,* caraliule! mi-a strigăt Al, rânjind batjocoritor. Hai să-ţi fac cinste eu o berică, meriţi! Avem şi fete drăguţe, îţi alegi, ce zici? Hei, priviţi-l pe poliţistul ăsta rural care a voit să ne trimită la zdup! m-a arătat grupului risipit prin autoturisme.

I-am ignorat, n-avea rost să mă las provocat, asta ar fi vrut Al Panait.

Dar nu le-a priit cheful! Peste o oră şi-au făcut apariţia două basculante de la şantier pline cu nişte indivizi mătăhăloşi. Erau „excavatoarele cu barbă”. V-am spus eu că nu-i indicat să ai de-a face eu ei, te găsesc şi-n gaură de şarpe, darmite la cârciumă, în centrul oraşului. În cazul grupului lui Al Panait, poliţele au fost plătite cu vârf şi-ndesat. „Excavatoarele cu barbă” au debarcat, iar basculantele au dispărut fără ea cineva să aibă timp să le reţină numerele de înmatriculare. Au blocat intrările şi ieşirile de la Didileaua, apoi au început „dansul”... S-a operat fără discriminare, Al şi companionii au fost făcuţi zob, nici Panait bătrânul nu a scăpat teafăr, oricât i-a ameninţat cu avocaţii săi. Trei curse a făcut salvarea între spital şi Didileaua, pentru a-i servi pe toţi nevoiaşii. Abia a doua zi i-au terminat medicii de cusut şi, slavă domnului, personalul medical din S. este recunoscut pentru operativitate.

S-au întreprins unele cercetări, dar vinovaţii n-au fost descoperiţi nici în ziua de azi: ospătarii, bucătarii, muzicanţii, trecătorii de pe stradă au declarat că nu au văzut nimic. Doar Tache Popescu-barmanul şi Didina au informat că cineaştii s-au bătut între ei, căci erau beţi de nu mai ştiau pe ce lume se află. „Ăştia înscenează, dom’şef!”, a fost de părere un şofer.

Până la urmă, Panait a lansat zvonul că eu aş fi trimis

„excavatoarele cu barbă” dar - fireşte - n-au existat probe.

Cât despre doamna-tovarăşa Moraru, ţin să precizez că mi-a mai dat un braţ de emoţii. Într-o bună zi - vorba vine - pe când degustam coniac miliţienesc la Didileaua, mă atacă direct, la masă, ca geambaşii:

— Dom’le, te ocupi de morţi şi criminali?

— Mi se pare că da! am recunoscut, cu un ochi la dumneaei şi altul la uşă.

— Câţi au dat în primire la mine în casă până acum?

— Trei! Dacă vreţi, vă dau în scris că au murit numai atâţia, sau, nici unul, cum vă convine. Ştiu că sezonul este un floare, şi turiştii vă ocolesc. Vă promit să-i conving pe clienţi că nu a decedat nimeni la dumneavoastră. E bine?

— Nu, dom’le, zice madam Moraru, acum nu mai merge aşa. Dimpotrivă!

— Cum, dimpotrivă?

— Afacere mare! mă pune în temă. Tache, fă-te-ncoace cu două mari! Dom’le, revine în zona interesului meu, îmi dai adeverinţă la mână că în casa mea au murit zece-doişpe... Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine!

— Tovarăşa Moraru...

— Doamna Moraru! mă corectează îndărătnică.

— Fie, cum vreţi dumneavoastră, dar de ce atâţia morţi?

— Păi, dom’le, au picat nişte americani îmbrăcaţi în haine cu pătrăţele, vârâţi într-o maşină cât peronul gării. Nuş’ cine le-a spus că am casă cu stafii şi nu vor să mai plece de la poartă. Au spus că dau naibii voiajul pe Litoral şi rămân la mine să doarmă în camera cu pricina. Plătesc zece *dulari* pe noapte, pentru fiecare mort... Hai, dom’le, să le luăm *dularii,* ce te doare mâna să te pui chezaş că au murit vreo cinşpe-douăzeci? Ce trece peste zece morţi e ai matale! Batem palma?

La doi paşi de Didileaua, în faţă la *Miss Europa,* trăsese un Pullman cât toate zilele, bag de seamă că au trecut Atlanticul cu două fregate. Din spatele geamurilor

întunecate ne zâmbesc amical, de parcă ne-am cunoaşte de când lumea, o pereche de americani spălăciţi. În jurul maşinii, câţiva tuciurii zâmbesc şi ei cu fildeşii la vedere, iar un ţambalagiu traduce destul de bine din engleză:

— Cunosc limba din turnee! mă lămureşte demnul reprezentant al muzicanţilor locali. *Ăştia merge* până la o sută de morţi pe noapte, dacă-mi daţi şi mie o parte... *Ies, sirule?*

— Yes, good! exclamă americanul de la volan. Verry good!

*

Primele blocuri au fost date în folosinţă cu tot dichisul: panglici tăiate de oficialităţi, pionierii au încărcat cu flori braţele constructorilor domiciliaţi în mediul rural.

Crivaia, aşezată - până atunci - pe orizontală cu pecingini de paiantă şi chirpici, uliţe desfundate, gropi şi maidane, se transferase pe verticala noilor blocuri, în „Katanga" viitorului „500 apartamente". Dincolo, spre piaţă, cădeau, lovite de buldozere, grajdurile I.C.Z.-ului, lăsând loc pentru fundaţiile, blocurilor „Cartierului Biafrez", ce va să astupe vederea, spre Ialomiţa, „Cartierului Latin". Dar toate acestea erau lăsate viitorului. Deocamdată, primele blocuri trăiau viaţa cu toată intensitatea. Cămăşi, maiouri, ciorapi, dresuri, şorţuleţe fluturau ici-colo pe balcoane.

După vreo zece ani, mă plimbam prin Bucureşti, undeva la Herăstrău, pe o alee de lângă Muzeul satului. Pe cine credeţi că mi-a fost dat să văd? Nic Vasiliu. Îmbrăcat într-un costum blue-jeans, costum, reţineţi, nu aiureală vestimentară, denumită - vulgar - blugi. Nic Vasiliu parcă s-a mai ascuţit niţel, de fapt, tras la faţă, aşa cum place puştancelor de liceu. Oleacă încărunţit la tâmple, elegant, voit important, iar la braţ, se putea altfel, i se lipea o

blondă subţirică, înăltuţă, cu păr lung, până peste umeri, cu o cărare trasată perfect din mijlocul frunţii până-n ceafă. Îl privea pierdută, ascendent, cu o pereche de ochi de un albastru intens. Îmbrăcată într-o rochie evazată, combinată din două sorturi de material cu buline - alb pe albastru şi alb pe roşu - ultima modă de vară, făcea impresie, nelăsând nici o îndoială asupra dorinţei de a avea alături o asemenea persoană.

— *Uat sărpraiz!* exclamă englezeşte Nic Vasiliu.

Blonda tresare, alungindu-şi privirea spre faţa-i surâzătoare, îl soarbe din ochi, într-o admiraţie de-a dreptul neroadă. Continuă cu examinarea mea, aparent indiferentă, ca orice fată care nu vrea să stârnească gelozia partenerului. Cunosc această categorie de blonde, din care fac parte aspirantele la actorie şi glorie literară. Admiră şi adulează steril orice persoană influentă, dispusă să-i publice o epigramă, ori să-i distribuie un rol de două replici într-un film. Iar, pentru epigrama sau rolul filmat pe trei metri de peliculă, sunt gata să se compromită şi cu camera de luat vederi, ori cu vărul tehnoredactorului de la nu ştiu ce revistă. Blondele astea au permanent trădarea în priviri, calcă de pe un cadavru cultural pe altul şi ajung să publice poezii de mai multe strofe, ori să interpreteze roluri de două-trei replici, după ce au cunoscut, rând pe rând, şi abandonat de aceeaşi manieră, cât au fost şi ele în stare din ierarhia redacţiilor ori caselor de filme. Blondele lipitori! Aşa li s-ar mai spune într-o clasificare din *Tratatul de blondologie* despre care vă tot ameninţ că-mi arde să-l scriu.

— Estera dragă, ăsta-i individul care m-a trimis la ocnă! exclamă pe un ton de disperare teatrală.

— Nic Vasiliu? Nu-mi vine să cred, ai scăpat chiar atât de curând?

— Zece ani am zăcut la închisoare! mă atacă dispreţuitor regizorul. Ei, omule din mlaştină, simt că se apropie

vremea răfuielilor. Te voi recompensa cum meriţi, mă voi ocupa de tine în adevăratul sens al cuvântului.

Şi mă agăţă cu două degete de reverul hainei, smucindu-mă spre sine.

— Ai ceva de spus?

— Da, cimitirul din S. a fost strămutat din locul pe care-l ştii. Cu trei ani în urmă, oasele Rodicăi Banu au fost transportate în deal, la Bora... Iar tu te plimbi, scos ca din cutie, îndrăznind să faci şi pe victima. Ia-ţi mâna de pe reverul hainei!

— Că dacă n-o iau ce se întâmplă?

N-am timp să-i răspund, căci mă loveşte în plină faţă. Aflat în legitimă apărare, îi trântesc o directă în stomac, apoi un cap în bărbie. Se rupe din mijloc, apoi saltă în spate şi cade alături, pe gazonul parcului, chircit, cu respiraţia tăiată. Blonda însoţitoare nici măcar nu tresare, ce v-am spus eu, e genul de trădător înveterat, de parcă Nic Vasiliu i-ar fi cu desăvârşire străin. Să ai alături asemenea prieteni, nu mai ai nevoie de duşmani!

— Dumneata l-ai lovit! se repede un trecător, pe post de reprezentant al opiniei publice.

— Aţi văzut ceva?

— L-ai lovit, l-ai lovit! insistă creând atmosferă.

— Este fratele meu! îl liniştesc. Sărmanul meu frate suferă de epilepsie şi se află în plină criză.

— Să cheme cineva salvarea!...

O iau deoparte pe Estera şi o întreb dacă ştie să scrie epigrame, câţi ani are, cu ce se ocupă părinţii şi dacă are buletin de Bucureşti.

— Asta-i cheia garsonierei mele. Aici, adresa. După ce termini epigrama, dar numai după aceea, vino să o analizăm pe... toate părţile. Da?

De acord, se putea să mă refuze copila?

— Cu dom' Vasiliu cum rămâne?

— După ce-şi revine, transmite-i că dacă se mai

întâlneşte cu mine, să treacă imediat pe trotuarul opus, altminteri mă consider, din oficiu, în legitimă apărare!

Apropo, cheia cu pricina o găsisem pe banchetă, în accelerat, venind în misiune la Bucureşti.

Să nu plângeţi, blondelor!

Ştiu cât sunteţi de sensibile şi-mi este cumplit de greu să vi-o spun aşa, dintr-o dată. Emotiv cum mi se întâmplă să fiu în astfel de împrejurări, nu-mi găsesc cuvintele, dragele mele! Mă aflu într-o situaţie îngrozitoare: vă părăsesc! Plânge inima-n mine, dar n-am încotro: vă iubesc sincer, ca pe propriile-mi surori. V-am iertat şi vă rog să mă iertaţi, îmi fac bagajele cu cele mai bune impresii despre dumneavoastră. Aveţi cuvântul meu că nu mai scriu nenorocitul acela de tratat de blondologie. Cine doreşte să vă cunoască viaţa şi opera n-are decât să se sacrifice.

Să nu plângeţi, blondelor! Credeţi că mie îmi este uşor să nu vă mai am alături? Nu, dragele mele! Sufăr, dar îmi ţin cumpătul. Faceţi ca mine şi vom fi chit.

Înainte de a flutura batista pe fereastra compartimentului, permiteţi-mi să fac ultimele mărturisiri, ca-n veritabilele clipe de adio. La sfârşitul acelei săptămâni de pomină, m-am îmbrăcat în costumul de protocol şi, după cum am auzit câteva fete din Faţa Crivăii, nu-mi stătea rău deloc. Blondele mele dragi, s-a dovedit că nu-i pentru cine se pregăteşte surpriza.

Locotenentul Sorescu mi-a împrumutat maşina sa, deşi nevastă-sa opunea rezistenţă:

— Merge la „vreo vedere”...

— Dragă, Rujan purcede pe frontul nevăzut, sărmanul!

Când să ies din oraş, la Cotul lui Drăgan, îmi apar în cale trei suflete încărcate cu instrumente muzicale, dornice de aventuri pe patru roţi: Didina, un acordeonist şi bateristul de la Didileaua.

— Sus! le poruncesc generos. Încotro, artiştilor? mă interesez, demarând spre Ţăndărei.

— Avem un bairam la „Broscoiul verde”.

Şi-au dat-o pe muzică de nuntă, botez, petreceri, cum numai profesioniştii din Faţa Crivăii se pricep.

Dincolo de Giurgeni, pe rambleul dintre mlaştini, am virat pe un tăpşan de nisip, cât a fost în stare Wartburgul să înainteze. Ultimele sute de metri am mărşăluit apostoleşte, cărând cu noi două damigene pline cu vin, cum v-aş dori să aveţi fiecare de Revelion. În poiana dintre stufărişuri. Lângă pereţii murdari ai colibei, fostele mele gazde şleampăte vegheau câteva oiţe, o vacă şi o puzderie de raţe şi gâşte. S-au sculat speriate, delegaţia noastră având menirea să le tulbure peste măsură.

— Cum, nu mă mai cunoaşteţi?

— Acum vă vedem prima dată! au îngăimat îngrozite; învăţaseră la perfecţie lecţiile companionilor lor.

— Luaţi damigenele, le-am adus pentru dumneavoastră. Chiar dacă nu mă mai „cunoaşteţi”, eu vă mulţumesc că m-aţi scos de la ananghie când îmi era mai greu.

Le-am scris pe o coală de hârtie numele, gradul, adresa, numerele de telefon, deşi insistau cu încăpăţânare: „Nu vă cunoaştem, nu ştim cine sunteţi!”

— Dacă aveţi vreun necaz, veniţi la mine fără teamă, indiferent cât ar fi de gravă situaţia... Aţi priceput? La mine uşa vă este deschisă!

N-au venit niciodată: oamenii simpli şi necăjiţi se descurcă cum pot, lor nu le este cunoscută noţiunea de *pilă.*

Curgea soarele în mlaştini când am ajuns la „Broscoiul

verde”, pe buza galbenă a Dunării. Pretutindeni se aflau numai invitaţi, dădea impresia unei reuniuni de familie din lumea mafioţilor. Am băgat de seamă că eram singurul client independent, venit să huzurească fără companie.

Câteva clipe mai târziu, pe platoul fostei intrări la bac, şi-a făcut apariţia, păcănind ca motorul unei mori de la ţară, un străbunic metalic al Wartburgului, un soi de trăsură cu motor, scoasă din cine ştie ce şopron uitat de Dumnezeu. Strălucea tăblăria de-ţi lua ochii, semn că proprietarul era conştient de valoarea realizată de trecerea anilor şi-şi întreţinea cu străşnicie antichitatea. Spiţele de lemn, lăcuite proaspăt, luceau asemeni restului pieselor, dându-i un aer de eleganţă stranie.

De la volan, s-a rostogolit pe platou un bărbat scund, rotofei, blond spălăcit, cu o jumătate de secol în cârcă, dar sprinten. În ton cu maşina veterană, îi străluceau ochelarii cu lentilele ca două funduri de sticlă de sifon.

— Te rog, iubito!

Blondelor, ce mi-a fost dat să observ! Din limuzina antica a păşit graţios o creolă superbă, subţire şi zveltă, ca o gazelă, îmbrăcată într-o rochie de bal, perfect mulată pe o siluetă de invidiat. Cozile-i şerpuiau pe piept, precum bicele zbirilor...

Instantaneu, mi-au venit în minte versurile unui cântec din vestul sălbatic:

„Dar iată, în sunet de cimbale
Venea o diligenţă-agale
Ce aducea cu ea, din California,
O prea frumoasă fată de şerif!”

Am fixat-o ca hipnotizat şi, pe lângă urechi, mi s-au risipit cuvintele de cobe pronunţate de Didina:

— Dom’ şef, nu-i pentru matale!

Creola a pornit la braţ cu mititelul rotofei, ochelaristul

de vârsta tatei, direct spre noi.

„Şi-avea un mers uşor
Ca pasărea în zbor.”

Îmi răsunau în minte cuvintele melodiei din vest.

— Nu-i pentru matale! mi-a repetat Didina peste umăr, tristă, ca la căpătâiul unui mort.

Am pornit în întâmpinarea ei, ca spre un eşafod hipnotic. Adio, blondelor, iertaţi-mă, sunt un trădător, recunosc! Oricum, rămân şi al dumneavoastră, atâtea întâmplări ne leagă, încât bruna ameţitoare nu poate şterge definitiv prietenia de până acum. Indiferent ce se va întâmpla, dacă vreţi să mă vizitaţi, vă aştept cu dragă inimă. Între noi nu sunt secrete. Căutaţi-mă seara, dar sunaţi-mă la telefon, în prealabil. Sunaţi de trei ori şi eu ştiu cine este. Precis ridic receptorul. Seara, după asfinţit, da?

CUPRINS

Contents

De aici începem!.....3

Mamă, ia-mă cu tine!.....6

Promovez într-un caz de toată frumuseţea.....17

Bănuita nu avea emoţii. A râs indiferentă şi am observat că era suplă precum un pai într-un pahar cu citronadă.....23

Pretext pentru un „îndreptar în sprijinul celor ce studiază şi au de-a face cu blondele”.....39

Altă alarmă falsă.....46

La sânul familiei.....58

Încă nu avem un caz „perfect” conturat.....62

O aventură nocturnă.....69

A dispărut un nasture.....81

Ce-i lipseşte lui Mannix?.....86

Tiradă despre indienii din Antarctida.....92

Cine ştie ce se poate şi ce nu se poate?.....113

Blondele din Faţa Crivăii.....134

Cercetări cu artişti.....139

O naşă blondă mă botează „Biby”.....146

Argument pentru burlăcie.....162
Omul din mlaştină.....170
Preparative pentru acordul final.....187
Astăzi îi prindem.....203
În acţiune, zi şi noapte.....220
Epilog.....232
Dosarul nostru cel de toate zilele.....232
Să nu plângeţi, blondelor!.....240

Redactor: VIORICA NEAGU
Coperta: FL. CREANGA
Tehnoredactor: GH. CUCOŞ

Bun de tipar 12.07.1984. Apărut 1984.
Coli tipar 13. B284.

Comanda nr. 40 253
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

DE ACELAŞI AUTOR

Au apărut:

ORAŞUL DIN CÂMPIE
(roman)
Editura Facla, 1979

LABIRINTUL COMISARILOR
(roman)
Editura Scrisul Românesc, 1981

EU ŞI ŞCOALA MEA DE DANS
(nuvele şi schiţe)
Editura Albatros, 1988

AVENTURILE LUI GEO ŞI DORIN
(schiţe)
Editura Scrisul Românesc, 1984

În curs de apariţie:

ÎN DRUM SPRE ORAŞ
(roman)

Lei 9

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

Intriga operează pretutindeni : asmut colegii împotriva colegilor... Purced des la drum de seară, deși n-au pic de talent, și luptă din răsputeri să acopere urmele. Au memorie doar pentru ce le interesează, iar intriga se transformă în defăimare atunci cînd lumea misterelor le încearcă orgoliul detectivistic. Veșnic nemulțumite, caută altceva, găsindu-și satisfacția în fleacuri și iluzii, pe care le trăiesc cu aceeași intensitate ca pe evenimentele reale.